

MAGYARORSZÁG KORMÁNYA

Átiktatva: T/383.

~~T/10722. számú~~
törvényjavaslat

**a Nemzetközi Büntetőbíróság Statútumának és a Statútum 8. cikkére vonatkozó kampalai
módosításának kihirdetéséről**

Előadó: Dr. Trócsányi László
igazságügyi miniszter

Budapest, 2016. május

2016. évi ... törvény
a Nemzetközi Büntetőbíróság Statútumának és a Statútum 8. cikkére vonatkozó kampalai
módosításának kihirdetéséről

*(A Nemzetközi Büntetőbíróság Statútuma Magyarország vonatkozásában 2002. július 1-jén
nemzetközi jogi szempontból hatályba lépett.)*

1. §

Az Országgyűlés a Nemzetközi Büntetőbíróság Statútumát (a továbbiakban: Statútum) e törvénnyel kihirdeti.

2. §

A Statútum hiteles angol nyelvű szövege és annak hivatalos magyar nyelvű fordítása a következő:

„ROME STATUTE OF THE INTERNATIONAL CRIMINAL COURT

PREAMBLE

The States Parties to this Statute,

Conscious that all peoples are united by common bonds, their cultures pieced together in a shared heritage, and concerned that this delicate mosaic may be shattered at any time,

Mindful that during this century millions of children, women and men have been victims of unimaginable atrocities that deeply shock the conscience of humanity,

Recognizing that such grave crimes threaten the peace, security and well-being of the world,

Affirming that the most serious crimes of concern to the international community as a whole must not go unpunished and that their effective prosecution must be ensured by taking measures at the national level and by enhancing international cooperation,

Determined to put an end to impunity for the perpetrators of these crimes and thus to contribute to the prevention of such crimes,

Recalling that it is the duty of every State to exercise its criminal jurisdiction over those responsible for international crimes,

Reaffirming the Purposes and Principles of the Charter of the United Nations, and in particular that all States shall refrain from the threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any State, or in any other manner inconsistent with the Purposes of the United Nations,

Emphasizing in this connection that nothing in this Statute shall be taken as authorizing any State Party to intervene in an armed conflict or in the internal affairs of any State,

Determined to these ends and for the sake of present and future generations, to establish an independent permanent International Criminal Court in relationship with the United Nations system, with jurisdiction over the most serious crimes of concern to the international community as a whole,

Emphasizing that the International Criminal Court established under this Statute shall be complementary to national criminal jurisdictions,

Resolved to guarantee lasting respect for and the enforcement of international justice,

Have agreed as follows

PART 1. ESTABLISHMENT OF THE COURT

Article 1

The Court

An International Criminal Court ("the Court") is hereby established. It shall be a permanent institution and shall have the power to exercise its jurisdiction over persons for the most serious crimes of international concern, as referred to in this Statute, and shall be complementary to national criminal jurisdictions. The jurisdiction and functioning of the Court shall be governed by the provisions of this Statute.

Article 2

Relationship of the Court with the United Nations

The Court shall be brought into relationship with the United Nations through an agreement to be approved by the Assembly of States Parties to this Statute and thereafter concluded by the President of the Court on its behalf.

Article 3

Seat of the Court

1. The seat of the Court shall be established at The Hague in the Netherlands ("the host State").
2. The Court shall enter into a headquarters agreement with the host State, to be approved by the Assembly of States Parties and thereafter concluded by the President of the Court on its behalf.
3. The Court may sit elsewhere, whenever it considers it desirable, as provided in this Statute.

Article 4

Legal status and powers of the Court

1. The Court shall have international legal personality. It shall also have such legal capacity as may be necessary for the exercise of its functions and the fulfilment of its purposes.
2. The Court may exercise its functions and powers, as provided in this Statute, on the territory of any State Party and, by special agreement, on the territory of any other State.

PART 2. JURISDICTION, ADMISSIBILITY AND APPLICABLE LAW

Article 5

Crimes within the jurisdiction of the Court

1. The jurisdiction of the Court shall be limited to the most serious crimes of concern to the international community as a whole. The Court has jurisdiction in accordance with this Statute with respect to the following crimes:

- (a) The crime of genocide;
- (b) Crimes against humanity;
- (c) War crimes;
- (d) The crime of aggression.

2. The Court shall exercise jurisdiction over the crime of aggression once a provision is adopted in accordance with articles 121 and 123 defining the crime and setting out the conditions under which the Court shall exercise jurisdiction with respect to this crime. Such a provision shall be consistent with the relevant provisions of the Charter of the United Nations.

Article 6

Genocide

For the purpose of this Statute, "genocide" means any of the following acts committed with intent to destroy, in whole or in part, a national, ethnical, racial or religious group, as such:

- (a) Killing members of the group;
- (b) Causing serious bodily or mental harm to members of the group;
- (c) Deliberately inflicting on the group conditions of life calculated to bring about its physical

destruction in whole or in part;

(d) Imposing measures intended to prevent births within the group;

(e) Forcibly transferring children of the group to another group.

Article 7

Crimes against humanity

1. For the purpose of this Statute, "crime against humanity" means any of the following acts when committed as part of a widespread or systematic attack directed against any civilian population, with knowledge of the attack:

(a) Murder;

(b) Extermination;

(c) Enslavement;

(d) Deportation or forcible transfer of population;

(e) Imprisonment or other severe deprivation of physical liberty in violation of fundamental rules of international law;

(f) Torture;

(g) Rape, sexual slavery, enforced prostitution, forced pregnancy, enforced sterilization, or any other form of sexual violence of comparable gravity;

(h) Persecution against any identifiable group or collectivity on political, racial, national, ethnic, cultural, religious, gender as defined in paragraph 3, or other grounds that are universally recognized as impermissible under international law, in connection with any act referred to in this paragraph or any crime within the jurisdiction of the Court;

(i) Enforced disappearance of persons;

(j) The crime of apartheid;

(k) Other inhumane acts of a similar character intentionally causing great suffering, or serious

injury to body or to mental or physical health.

2. For the purpose of paragraph 1:

(a) "Attack directed against any civilian population" means a course of conduct involving the multiple commission of acts referred to in paragraph 1 against any civilian population, pursuant to or in furtherance of a State or organizational policy to commit such attack;

(b) "Extermination" includes the intentional infliction of conditions of life, inter alia the deprivation of access to food and medicine, calculated to bring about the destruction of part of a population;

(c) "Enslavement" means the exercise of any or all of the powers attaching to the right of ownership over a person and includes the exercise of such power in the course of trafficking in persons, in particular women and children;

(d) "Deportation or forcible transfer of population" means forced displacement of the persons concerned by expulsion or other coercive acts from the area in which they are lawfully present, without grounds permitted under international law;

(e) "Torture" means the intentional infliction of severe pain or suffering, whether physical or mental, upon a person in the custody or under the control of the accused; except that torture shall not include pain or suffering arising only from, inherent in or incidental to, lawful sanctions;

(f) "Forced pregnancy" means the unlawful confinement of a woman forcibly made pregnant, with the intent of affecting the ethnic composition of any population or carrying out other grave violations of international law. This definition shall not in any way be interpreted as affecting national laws relating to pregnancy;

(g) "Persecution" means the intentional and severe deprivation of fundamental rights contrary to international law by reason of the identity of the group or collectivity;

(h) "The crime of apartheid" means inhumane acts of a character similar to those referred to in paragraph 1, committed in the context of an institutionalized regime of systematic oppression and domination by one racial group over any other racial group or groups and committed with the intention of maintaining that regime;

(i) "Enforced disappearance of persons" means the arrest, detention or abduction of persons by, or with the authorization, support or acquiescence of, a State or a political organization, followed by a refusal to acknowledge that deprivation of freedom or to give information on the fate or whereabouts of those persons, with the intention of removing them from the protection of the law for a prolonged period of time.

3. For the purpose of this Statute, it is understood that the term "gender" refers to the two sexes, male and female, within the context of society. The term "gender" does not indicate any meaning different from the above.

Article 8

War crimes

1. The Court shall have jurisdiction in respect of war crimes in particular when committed as part of a plan or policy or as part of a large-scale commission of such crimes.

2. For the purpose of this Statute, "war crimes" means:

(a) Grave breaches of the Geneva Conventions of 12 August 1949, namely, any of the following acts against persons or property protected under the provisions of the relevant Geneva Convention:

(i) Wilful killing;

(ii) Torture or inhuman treatment, including biological experiments;

(iii) Wilfully causing great suffering, or serious injury to body or health;

(iv) Extensive destruction and appropriation of property, not justified by military necessity and carried out unlawfully and wantonly;

(v) Compelling a prisoner of war or other protected person to serve in the forces of a hostile Power;

(vi) Wilfully depriving a prisoner of war or other protected person of the rights of fair and regular trial;

(vii) Unlawful deportation or transfer or unlawful confinement;

(viii) Taking of hostages.

(b) Other serious violations of the laws and customs applicable in international armed conflict, within the established framework of international law, namely, any of the following acts:

(i) Intentionally directing attacks against the civilian population as such or against individual civilians not taking direct part in hostilities;

(ii) Intentionally directing attacks against civilian objects, that is, objects which are not military objectives;

(iii) Intentionally directing attacks against personnel, installations, material, units or vehicles involved in a humanitarian assistance or peacekeeping mission in accordance with the Charter of the United Nations, as long as they are entitled to the protection given to civilians or civilian objects under the international law of armed conflict;

(iv) Intentionally launching an attack in the knowledge that such attack will cause incidental loss of life or injury to civilians or damage to civilian objects or widespread, long-term and severe damage to the natural environment which would be clearly excessive in relation to the concrete and direct overall military advantage anticipated;

(v) Attacking or bombarding, by whatever means, towns, villages, dwellings or buildings which are undefended and which are not military objectives;

(vi) Killing or wounding a combatant who, having laid down his arms or having no longer means of defence, has surrendered at discretion;

(vii) Making improper use of a flag of truce, of the flag or of the military insignia and uniform of the enemy or of the United Nations, as well as of the distinctive emblems of the Geneva Conventions, resulting in death or serious personal injury;

(viii) The transfer, directly or indirectly, by the Occupying Power of parts of its own civilian population into the territory it occupies, or the deportation or transfer of all or parts of the population of the occupied territory within or outside this territory;

(ix) Intentionally directing attacks against buildings dedicated to religion, education, art, science or charitable purposes, historic monuments, hospitals and places where the sick and wounded are collected, provided they are not military objectives;

- (x) Subjecting persons who are in the power of an adverse party to physical mutilation or to medical or scientific experiments of any kind which are neither justified by the medical, dental or hospital treatment of the person concerned nor carried out in his or her interest, and which cause death to or seriously endanger the health of such person or persons;
- (xi) Killing or wounding treacherously individuals belonging to the hostile nation or army;
- (xii) Declaring that no quarter will be given;
- (xiii) Destroying or seizing the enemy's property unless such destruction or seizure be imperatively demanded by the necessities of war;
- (xiv) Declaring abolished, suspended or inadmissible in a court of law the rights and actions of the nationals of the hostile party;
- (xv) Compelling the nationals of the hostile party to take part in the operations of war directed against their own country, even if they were in the belligerent's service before the commencement of the war;
- (xvi) Pillaging a town or place, even when taken by assault;
- (xvii) Employing poison or poisoned weapons;
- (xviii) Employing asphyxiating, poisonous or other gases, and all analogous liquids, materials or devices;
- (xix) Employing bullets which expand or flatten easily in the human body, such as bullets with a hard envelope which does not entirely cover the core or is pierced with incisions;
- (xx) Employing weapons, projectiles and material and methods of warfare which are of a nature to cause superfluous injury or unnecessary suffering or which are inherently indiscriminate in violation of the international law of armed conflict, provided that such weapons, projectiles and material and methods of warfare are the subject of a comprehensive prohibition and are included in an annex to this Statute, by an amendment in accordance with the relevant provisions set forth in articles 121 and 123;
- (xxi) Committing outrages upon personal dignity, in particular humiliating and degrading

treatment;

(xxii) Committing rape, sexual slavery, enforced prostitution, forced pregnancy, as defined in article 7, paragraph 2 (f), enforced sterilization, or any other form of sexual violence also constituting a grave breach of the Geneva Conventions;

(xxiii) Utilizing the presence of a civilian or other protected person to render certain points, areas or military forces immune from military operations;

(xxiv) Intentionally directing attacks against buildings, material, medical units and transport, and personnel using the distinctive emblems of the Geneva Conventions in conformity with international law;

(xxv) Intentionally using starvation of civilians as a method of warfare by depriving them of objects indispensable to their survival, including wilfully impeding relief supplies as provided for under the Geneva Conventions;

(xxvi) Conscripting or enlisting children under the age of fifteen years into the national armed forces or using them to participate actively in hostilities.

(c) In the case of an armed conflict not of an international character, serious violations of article 3 common to the four Geneva Conventions of 12 August 1949, namely, any of the following acts committed against persons taking no active part in the hostilities, including members of armed forces who have laid down their arms and those placed hors de combat by sickness, wounds, detention or any other cause:

(i) Violence to life and person, in particular murder of all kinds, mutilation, cruel treatment and torture;

(ii) Committing outrages upon personal dignity, in particular humiliating and degrading treatment;

(iii) Taking of hostages;

(iv) The passing of sentences and the carrying out of executions without previous judgement pronounced by a regularly constituted court, affording all judicial guarantees which are generally recognized as indispensable.

(d) Paragraph 2 (c) applies to armed conflicts not of an international character and thus does not

apply to situations of internal disturbances and tensions, such as riots, isolated and sporadic acts of violence or other acts of a similar nature.

(e) Other serious violations of the laws and customs applicable in armed conflicts not of an international character, within the established framework of international law, namely, any of the following acts:

(i) Intentionally directing attacks against the civilian population as such or against individual civilians not taking direct part in hostilities;

(ii) Intentionally directing attacks against buildings, material, medical units and transport, and personnel using the distinctive emblems of the Geneva Conventions in conformity with international law;

(iii) Intentionally directing attacks against personnel, installations, material, units or vehicles involved in a humanitarian assistance or peacekeeping mission in accordance with the Charter of the United Nations, as long as they are entitled to the protection given to civilians or civilian objects under the international law of armed conflict;

(iv) Intentionally directing attacks against buildings dedicated to religion, education, art, science or charitable purposes, historic monuments, hospitals and places where the sick and wounded are collected, provided they are not military objectives;

(v) Pillaging a town or place, even when taken by assault;

(vi) Committing rape, sexual slavery, enforced prostitution, forced pregnancy, as defined in article 7, paragraph 2 (f), enforced sterilization, and any other form of sexual violence also constituting a serious violation of article 3 common to the four Geneva Conventions;

(vii) Conscripting or enlisting children under the age of fifteen years into armed forces or groups or using them to participate actively in hostilities;

(viii) Ordering the displacement of the civilian population for reasons related to the conflict, unless the security of the civilians involved or imperative military reasons so demand;

(ix) Killing or wounding treacherously a combatant adversary;

(x) Declaring that no quarter will be given;

(xi) Subjecting persons who are in the power of another party to the conflict to physical mutilation or to medical or scientific experiments of any kind which are neither justified by the medical, dental or hospital treatment of the person concerned nor carried out in his or her interest, and which cause death to or seriously endanger the health of such person or persons;

(xii) Destroying or seizing the property of an adversary unless such destruction or seizure be imperatively demanded by the necessities of the conflict;

(f) Paragraph 2 (e) applies to armed conflicts not of an international character and thus does not apply to situations of internal disturbances and tensions, such as riots, isolated and sporadic acts of violence or other acts of a similar nature. It applies to armed conflicts that take place in the territory of a State when there is protracted armed conflict between governmental authorities and organized armed groups or between such groups.

3. Nothing in paragraph 2 (c) and (e) shall affect the responsibility of a Government to maintain or re-establish law and order in the State or to defend the unity and territorial integrity of the State, by all legitimate means.

Article 9

Elements of Crimes

1. Elements of Crimes shall assist the Court in the interpretation and application of articles 6, 7 and 8. They shall be adopted by a two-thirds majority of the members of the Assembly of States Parties.

2. Amendments to the Elements of Crimes may be proposed by:

(a) Any State Party;

(b) The judges acting by an absolute majority;

(c) The Prosecutor.

Such amendments shall be adopted by a two-thirds majority of the members of the Assembly of States Parties.

3. The Elements of Crimes and amendments thereto shall be consistent with this Statute.

Article 10

Nothing in this Part shall be interpreted as limiting or prejudicing in any way existing or developing rules of international law for purposes other than this Statute.

Article 11

Jurisdiction *ratione temporis*

1. The Court has jurisdiction only with respect to crimes committed after the entry into force of this Statute.
2. If a State becomes a Party to this Statute after its entry into force, the Court may exercise its jurisdiction only with respect to crimes committed after the entry into force of this Statute for that State, unless that State has made a declaration under article 12, paragraph 3.

Article 12

Preconditions to the exercise of jurisdiction

1. A State which becomes a Party to this Statute thereby accepts the jurisdiction of the Court with respect to the crimes referred to in article 5.
2. In the case of article 13, paragraph (a) or (c), the Court may exercise its jurisdiction if one or more of the following States are Parties to this Statute or have accepted the jurisdiction of the Court in accordance with paragraph 3:
 - (a) The State on the territory of which the conduct in question occurred or, if the crime was committed on board a vessel or aircraft, the State of registration of that vessel or aircraft;
 - (b) The State of which the person accused of the crime is a national.
3. If the acceptance of a State which is not a Party to this Statute is required under paragraph 2, that State may, by declaration lodged with the Registrar, accept the exercise of jurisdiction by the Court with respect to the crime in question. The accepting State shall cooperate with the Court without any delay or exception in accordance with Part 9.

Article 13

Exercise of jurisdiction

The Court may exercise its jurisdiction with respect to a crime referred to in article 5 in accordance with the provisions of this Statute if:

- (a) A situation in which one or more of such crimes appears to have been committed is referred to the Prosecutor by a State Party in accordance with article 14;
- (b) A situation in which one or more of such crimes appears to have been committed is referred to the Prosecutor by the Security Council acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations; or
- (c) The Prosecutor has initiated an investigation in respect of such a crime in accordance with article 15.

Article 14

Referral of a situation by a State Party

1. A State Party may refer to the Prosecutor a situation in which one or more crimes within the jurisdiction of the Court appear to have been committed requesting the Prosecutor to investigate the situation for the purpose of determining whether one or more specific persons should be charged with the commission of such crimes.
2. As far as possible, a referral shall specify the relevant circumstances and be accompanied by such supporting documentation as is available to the State referring the situation.

Article 15

Prosecutor

1. The Prosecutor may initiate investigations proprio motu on the basis of information on crimes within the jurisdiction of the Court.
2. The Prosecutor shall analyse the seriousness of the information received. For this purpose, he or she may seek additional information from States, organs of the United Nations, intergovernmental or non-governmental organizations, or other reliable sources that he or she deems appropriate, and may receive written or oral testimony at the seat of the Court.
3. If the Prosecutor concludes that there is a reasonable basis to proceed with an investigation, he or she shall submit to the Pre-Trial Chamber a request for authorization of an investigation,

together with any supporting material collected. Victims may make representations to the Pre-Trial Chamber, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. If the Pre-Trial Chamber, upon examination of the request and the supporting material, considers that there is a reasonable basis to proceed with an investigation, and that the case appears to fall within the jurisdiction of the Court, it shall authorize the commencement of the investigation, without prejudice to subsequent determinations by the Court with regard to the jurisdiction and admissibility of a case.

5. The refusal of the Pre-Trial Chamber to authorize the investigation shall not preclude the presentation of a subsequent request by the Prosecutor based on new facts or evidence regarding the same situation.

6. If, after the preliminary examination referred to in paragraphs 1 and 2, the Prosecutor concludes that the information provided does not constitute a reasonable basis for an investigation, he or she shall inform those who provided the information. This shall not preclude the Prosecutor from considering further information submitted to him or her regarding the same situation in the light of new facts or evidence.

Article 16

Deferral of investigation or prosecution

No investigation or prosecution may be commenced or proceeded with under this Statute for a period of 12 months after the Security Council, in a resolution adopted under Chapter VII of the Charter of the United Nations, has requested the Court to that effect; that request may be renewed by the Council under the same conditions.

Article 17

Issues of admissibility

1. Having regard to paragraph 10 of the Preamble and article 1, the Court shall determine that a case is inadmissible where:

(a) The case is being investigated or prosecuted by a State which has jurisdiction over it, unless the State is unwilling or unable genuinely to carry out the investigation or prosecution;

(b) The case has been investigated by a State which has jurisdiction over it and the State has

decided not to prosecute the person concerned, unless the decision resulted from the unwillingness or inability of the State genuinely to prosecute;

(c) The person concerned has already been tried for conduct which is the subject of the complaint, and a trial by the Court is not permitted under article 20, paragraph 3;

(d) The case is not of sufficient gravity to justify further action by the Court.

2. In order to determine unwillingness in a particular case, the Court shall consider, having regard to the principles of due process recognized by international law, whether one or more of the following exist, as applicable:

(a) The proceedings were or are being undertaken or the national decision was made for the purpose of shielding the person concerned from criminal responsibility for crimes within the jurisdiction of the Court referred to in article 5;

(b) There has been an unjustified delay in the proceedings which in the circumstances is inconsistent with an intent to bring the person concerned to justice;

(c) The proceedings were not or are not being conducted independently or impartially, and they were or are being conducted in a manner which, in the circumstances, is inconsistent with an intent to bring the person concerned to justice.

3. In order to determine inability in a particular case, the Court shall consider whether, due to a total or substantial collapse or unavailability of its national judicial system, the State is unable to obtain the accused or the necessary evidence and testimony or otherwise unable to carry out its proceedings.

Article 18

Preliminary rulings regarding admissibility

1. When a situation has been referred to the Court pursuant to article 13 (a) and the Prosecutor has determined that there would be a reasonable basis to commence an investigation, or the Prosecutor initiates an investigation pursuant to articles 13 (c) and 15, the Prosecutor shall notify all States Parties and those States which, taking into account the information available, would normally exercise jurisdiction over the crimes concerned. The Prosecutor may notify such States on a confidential basis and, where the Prosecutor believes it necessary to protect persons, prevent

destruction of evidence or prevent the absconding of persons, may limit the scope of the information provided to States.

2. Within one month of receipt of that notification, a State may inform the Court that it is investigating or has investigated its nationals or others within its jurisdiction with respect to criminal acts which may constitute crimes referred to in article 5 and which relate to the information provided in the notification to States. At the request of that State, the Prosecutor shall defer to the State's investigation of those persons unless the Pre-Trial Chamber, on the application of the Prosecutor, decides to authorize the investigation.

3. The Prosecutor's deferral to a State's investigation shall be open to review by the Prosecutor six months after the date of deferral or at any time when there has been a significant change of circumstances based on the State's unwillingness or inability genuinely to carry out the investigation.

4. The State concerned or the Prosecutor may appeal to the Appeals Chamber against a ruling of the Pre-Trial Chamber, in accordance with article 82. The appeal may be heard on an expedited basis.

5. When the Prosecutor has deferred an investigation in accordance with paragraph 2, the Prosecutor may request that the State concerned periodically inform the Prosecutor of the progress of its investigations and any subsequent prosecutions. States Parties shall respond to such requests without undue delay.

6. Pending a ruling by the Pre-Trial Chamber, or at any time when the Prosecutor has deferred an investigation under this article, the Prosecutor may, on an exceptional basis, seek authority from the Pre-Trial Chamber to pursue necessary investigative steps for the purpose of preserving evidence where there is a unique opportunity to obtain important evidence or there is a significant risk that such evidence may not be subsequently available.

7. A State which has challenged a ruling of the Pre-Trial Chamber under this article may challenge the admissibility of a case under article 19 on the grounds of additional significant facts or significant change of circumstances.

Article 19

Challenges to the jurisdiction of the Court or the admissibility of a case

1. The Court shall satisfy itself that it has jurisdiction in any case brought before it. The Court may, on its own motion, determine the admissibility of a case in accordance with article 17.

2. Challenges to the admissibility of a case on the grounds referred to in article 17 or challenges to the jurisdiction of the Court may be made by:

(a) An accused or a person for whom a warrant of arrest or a summons to appear has been issued under article 58;

(b) A State which has jurisdiction over a case, on the ground that it is investigating or prosecuting the case or has investigated or prosecuted; or

(c) A State from which acceptance of jurisdiction is required under article 12.

3. The Prosecutor may seek a ruling from the Court regarding a question of jurisdiction or admissibility. In proceedings with respect to jurisdiction or admissibility, those who have referred the situation under article 13, as well as victims, may also submit observations to the Court.

4. The admissibility of a case or the jurisdiction of the Court may be challenged only once by any person or State referred to in paragraph 2. The challenge shall take place prior to or at the commencement of the trial. In exceptional circumstances, the Court may grant leave for a challenge to be brought more than once or at a time later than the commencement of the trial. Challenges to the admissibility of a case, at the commencement of a trial, or subsequently with the leave of the Court, may be based only on article 17, paragraph 1 (c).

5. A State referred to in paragraph 2 (b) and (c) shall make a challenge at the earliest opportunity.

6. Prior to the confirmation of the charges, challenges to the admissibility of a case or challenges to the jurisdiction of the Court shall be referred to the Pre-Trial Chamber. After confirmation of the charges, they shall be referred to the Trial Chamber. Decisions with respect to jurisdiction or admissibility may be appealed to the Appeals Chamber in accordance with article 82.

7. If a challenge is made by a State referred to in paragraph 2 (b) or (c), the Prosecutor shall suspend the investigation until such time as the Court makes a determination in accordance with article 17.

8. Pending a ruling by the Court, the Prosecutor may seek authority from the Court:

- (a) To pursue necessary investigative steps of the kind referred to in article 18, paragraph 6;
- (b) To take a statement or testimony from a witness or complete the collection and examination of evidence which had begun prior to the making of the challenge; and
- (c) In cooperation with the relevant States, to prevent the absconding of persons in respect of whom the Prosecutor has already requested a warrant of arrest under article 58.

9. The making of a challenge shall not affect the validity of any act performed by the Prosecutor or any order or warrant issued by the Court prior to the making of the challenge.

10. If the Court has decided that a case is inadmissible under article 17, the Prosecutor may submit a request for a review of the decision when he or she is fully satisfied that new facts have arisen which negate the basis on which the case had previously been found inadmissible under article 17.

11. If the Prosecutor, having regard to the matters referred to in article 17, defers an investigation, the Prosecutor may request that the relevant State make available to the Prosecutor information on the proceedings. That information shall, at the request of the State concerned, be confidential. If the Prosecutor thereafter decides to proceed with an investigation, he or she shall notify the State to which deferral of the proceedings has taken place.

Article 20

Ne bis in idem

1. Except as provided in this Statute, no person shall be tried before the Court with respect to conduct which formed the basis of crimes for which the person has been convicted or acquitted by the Court.

2. No person shall be tried by another court for a crime referred to in article 5 for which that person has already been convicted or acquitted by the Court.

3. No person who has been tried by another court for conduct also proscribed under article 6, 7 or 8 shall be tried by the Court with respect to the same conduct unless the proceedings in the other court:

- (a) Were for the purpose of shielding the person concerned from criminal responsibility for crimes within the jurisdiction of the Court; or

(b) Otherwise were not conducted independently or impartially in accordance with the norms of due process recognized by international law and were conducted in a manner which, in the circumstances, was inconsistent with an intent to bring the person concerned to justice.

Article 21

Applicable law

1. The Court shall apply:

(a) In the first place, this Statute, Elements of Crimes and its Rules of Procedure and Evidence;

(b) In the second place, where appropriate, applicable treaties and the principles and rules of international law, including the established principles of the international law of armed conflict;

(c) Failing that, general principles of law derived by the Court from national laws of legal systems of the world including, as appropriate, the national laws of States that would normally exercise jurisdiction over the crime, provided that those principles are not inconsistent with this Statute and with international law and internationally recognized norms and standards.

2. The Court may apply principles and rules of law as interpreted in its previous decisions.

3. The application and interpretation of law pursuant to this article must be consistent with internationally recognized human rights, and be without any adverse distinction founded on grounds such as gender as defined in article 7, paragraph 3, age, race, colour, language, religion or belief, political or other opinion, national, ethnic or social origin, wealth, birth or other status.

PART 3. GENERAL PRINCIPLES OF CRIMINAL LAW

Article 22

Nullum crimen sine lege

1. A person shall not be criminally responsible under this Statute unless the conduct in question constitutes, at the time it takes place, a crime within the jurisdiction of the Court.

2. The definition of a crime shall be strictly construed and shall not be extended by analogy. In case of ambiguity, the definition shall be interpreted in favour of the person being investigated, prosecuted or convicted.

3. This article shall not affect the characterization of any conduct as criminal under international law independently of this Statute.

Article 23

Nulla poena sine lege

A person convicted by the Court may be punished only in accordance with this Statute.

Article 24

Non-retroactivity *ratione personae*

1. No person shall be criminally responsible under this Statute for conduct prior to the entry into force of the Statute.

2. In the event of a change in the law applicable to a given case prior to a final judgement, the law more favourable to the person being investigated, prosecuted or convicted shall apply.

Article 25

Individual criminal responsibility

1. The Court shall have jurisdiction over natural persons pursuant to this Statute.

2. A person who commits a crime within the jurisdiction of the Court shall be individually responsible and liable for punishment in accordance with this Statute.

3. In accordance with this Statute, a person shall be criminally responsible and liable for punishment for a crime within the jurisdiction of the Court if that person:

(a) Commits such a crime, whether as an individual, jointly with another or through another person, regardless of whether that other person is criminally responsible;

(b) Orders, solicits or induces the commission of such a crime which in fact occurs or is attempted;

(c) For the purpose of facilitating the commission of such a crime, aids, abets or otherwise assists in its commission or its attempted commission, including providing the means for its commission;

(d) In any other way contributes to the commission or attempted commission of such a crime by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall

either:

(i) Be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of a crime within the jurisdiction of the Court; or

(ii) Be made in the knowledge of the intention of the group to commit the crime;

(e) In respect of the crime of genocide, directly and publicly incites others to commit genocide;

(f) Attempts to commit such a crime by taking action that commences its execution by means of a substantial step, but the crime does not occur because of circumstances independent of the person's intentions. However, a person who abandons the effort to commit the crime or otherwise prevents the completion of the crime shall not be liable for punishment under this Statute for the attempt to commit that crime if that person completely and voluntarily gave up the criminal purpose.

4. No provision in this Statute relating to individual criminal responsibility shall affect the responsibility of States under international law.

Article 26

Exclusion of jurisdiction over persons under eighteen

The Court shall have no jurisdiction over any person who was under the age of 18 at the time of the alleged commission of a crime.

Article 27

Irrelevance of official capacity

1. This Statute shall apply equally to all persons without any distinction based on official capacity. In particular, official capacity as a Head of State or Government, a member of a Government or parliament, an elected representative or a government official shall in no case exempt a person from criminal responsibility under this Statute, nor shall it, in and of itself, constitute a ground for reduction of sentence.

2. Immunities or special procedural rules which may attach to the official capacity of a person, whether under national or international law, shall not bar the Court from exercising its jurisdiction over such a person.

Article 28

Responsibility of commanders and other superiors

In addition to other grounds of criminal responsibility under this Statute for crimes within the jurisdiction of the Court:

(a) A military commander or person effectively acting as a military commander shall be criminally responsible for crimes within the jurisdiction of the Court committed by forces under his or her effective command and control, or effective authority and control as the case may be, as a result of his or her failure to exercise control properly over such forces, where:

(i) That military commander or person either knew or, owing to the circumstances at the time, should have known that the forces were committing or about to commit such crimes; and

(ii) That military commander or person failed to take all necessary and reasonable measures within his or her power to prevent or repress their commission or to submit the matter to the competent authorities for investigation and prosecution.

(b) With respect to superior and subordinate relationships not described in paragraph (a), a superior shall be criminally responsible for crimes within the jurisdiction of the Court committed by subordinates under his or her effective authority and control, as a result of his or her failure to exercise control properly over such subordinates, where:

(i) The superior either knew, or consciously disregarded information which clearly indicated, that the subordinates were committing or about to commit such crimes;

(ii) The crimes concerned activities that were within the effective responsibility and control of the superior; and

(iii) The superior failed to take all necessary and reasonable measures within his or her power to prevent or repress their commission or to submit the matter to the competent authorities for investigation and prosecution.

Article 29

Non-applicability of statute of limitations

The crimes within the jurisdiction of the Court shall not be subject to any statute of limitations.

Article 30

Mental element

1. Unless otherwise provided, a person shall be criminally responsible and liable for punishment for a crime within the jurisdiction of the Court only if the material elements are committed with intent and knowledge.
2. For the purposes of this article, a person has intent where:
 - (a) In relation to conduct, that person means to engage in the conduct;
 - (b) In relation to a consequence, that person means to cause that consequence or is aware that it will occur in the ordinary course of events.
3. For the purposes of this article, "knowledge" means awareness that a circumstance exists or a consequence will occur in the ordinary course of events. "Know" and "knowingly" shall be construed accordingly.

Article 31

Grounds for excluding criminal responsibility

1. In addition to other grounds for excluding criminal responsibility provided for in this Statute, a person shall not be criminally responsible if, at the time of that person's conduct:
 - (a) The person suffers from a mental disease or defect that destroys that person's capacity to appreciate the unlawfulness or nature of his or her conduct, or capacity to control his or her conduct to conform to the requirements of law;
 - (b) The person is in a state of intoxication that destroys that person's capacity to appreciate the unlawfulness or nature of his or her conduct, or capacity to control his or her conduct to conform to the requirements of law, unless the person has become voluntarily intoxicated under such circumstances that the person knew, or disregarded the risk, that, as a result of the intoxication, he or she was likely to engage in conduct constituting a crime within the jurisdiction of the Court;
 - (c) The person acts reasonably to defend himself or herself or another person or, in the case of war crimes, property which is essential for the survival of the person or another person or property which is essential for accomplishing a military mission, against an imminent and unlawful use of force in a manner proportionate to the degree of danger to the person or the other person or

property protected. The fact that the person was involved in a defensive operation conducted by forces shall not in itself constitute a ground for excluding criminal responsibility under this subparagraph;

(d) The conduct which is alleged to constitute a crime within the jurisdiction of the Court has been caused by duress resulting from a threat of imminent death or of continuing or imminent serious bodily harm against that person or another person, and the person acts necessarily and reasonably to avoid this threat, provided that the person does not intend to cause a greater harm than the one sought to be avoided. Such a threat may either be:

(i) Made by other persons; or

(ii) Constituted by other circumstances beyond that person's control.

2. The Court shall determine the applicability of the grounds for excluding criminal responsibility provided for in this Statute to the case before it.

3. At trial, the Court may consider a ground for excluding criminal responsibility other than those referred to in paragraph 1 where such a ground is derived from applicable law as set forth in article 21. The procedures relating to the consideration of such a ground shall be provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

Article 32

Mistake of fact or mistake of law

1. A mistake of fact shall be a ground for excluding criminal responsibility only if it negates the mental element required by the crime.

2. A mistake of law as to whether a particular type of conduct is a crime within the jurisdiction of the Court shall not be a ground for excluding criminal responsibility. A mistake of law may, however, be a ground for excluding criminal responsibility if it negates the mental element required by such a crime, or as provided for in article 33.

Article 33

Superior orders and prescription of law

1. The fact that a crime within the jurisdiction of the Court has been committed by a person pursuant to an order of a Government or of a superior, whether military or civilian, shall not relieve that person of criminal responsibility unless:

- (a) The person was under a legal obligation to obey orders of the Government or the superior in question;
- (b) The person did not know that the order was unlawful; and
- (c) The order was not manifestly unlawful.

2. For the purposes of this article, orders to commit genocide or crimes against humanity are manifestly unlawful.

PART 4. COMPOSITION AND ADMINISTRATION OF THE COURT

Article 34

Organs of the Court

The Court shall be composed of the following organs:

- (a) The Presidency;
- (b) An Appeals Division, a Trial Division and a Pre-Trial Division;
- (c) The Office of the Prosecutor;
- (d) The Registry.

Article 35

Service of judges

1. All judges shall be elected as full-time members of the Court and shall be available to serve on that basis from the commencement of their terms of office.
2. The judges composing the Presidency shall serve on a full-time basis as soon as they are elected.
3. The Presidency may, on the basis of the workload of the Court and in consultation with its

members, decide from time to time to what extent the remaining judges shall be required to serve on a full-time basis. Any such arrangement shall be without prejudice to the provisions of article 40.

4. The financial arrangements for judges not required to serve on a full-time basis shall be made in accordance with article 49.

Article 36

Qualifications, nomination and election of judges

1. Subject to the provisions of paragraph 2, there shall be 18 judges of the Court.

2. (a) The Presidency, acting on behalf of the Court, may propose an increase in the number of judges specified in paragraph 1, indicating the reasons why this is considered necessary and appropriate. The Registrar shall promptly circulate any such proposal to all States Parties.

(b) Any such proposal shall then be considered at a meeting of the Assembly of States Parties to be convened in accordance with article 112. The proposal shall be considered adopted if approved at the meeting by a vote of two thirds of the members of the Assembly of States Parties and shall enter into force at such time as decided by the Assembly of States Parties.

(c) (i) Once a proposal for an increase in the number of judges has been adopted under subparagraph (b), the election of the additional judges shall take place at the next session of the Assembly of States Parties in accordance with paragraphs 3 to 8, and article 37, paragraph 2;

(ii) Once a proposal for an increase in the number of judges has been adopted and brought into effect under subparagraphs (b) and (c) (i), it shall be open to the Presidency at any time thereafter, if the workload of the Court justifies it, to propose a reduction in the number of judges, provided that the number of judges shall not be reduced below that specified in paragraph 1. The proposal shall be dealt with in accordance with the procedure laid down in subparagraphs (a) and (b). In the event that the proposal is adopted, the number of judges shall be progressively decreased as the terms of office of serving judges expire, until the necessary number has been reached.

3. (a) The judges shall be chosen from among persons of high moral character, impartiality and integrity who possess the qualifications required in their respective States for appointment to the highest judicial offices.

(b) Every candidate for election to the Court shall:

(i) Have established competence in criminal law and procedure, and the necessary relevant experience, whether as judge, prosecutor, advocate or in other similar capacity, in criminal proceedings; or

(ii) Have established competence in relevant areas of international law such as international humanitarian law and the law of human rights, and extensive experience in a professional legal capacity which is of relevance to the judicial work of the Court;

(c) Every candidate for election to the Court shall have an excellent knowledge of and be fluent in at least one of the working languages of the Court.

4. (a) Nominations of candidates for election to the Court may be made by any State Party to this Statute, and shall be made either:

(i) By the procedure for the nomination of candidates for appointment to the highest judicial offices in the State in question; or

(ii) By the procedure provided for the nomination of candidates for the International Court of Justice in the Statute of that Court.

Nominations shall be accompanied by a statement in the necessary detail specifying how the candidate fulfils the requirements of paragraph 3.

(b) Each State Party may put forward one candidate for any given election who need not necessarily be a national of that State Party but shall in any case be a national of a State Party.

(c) The Assembly of States Parties may decide to establish, if appropriate, an Advisory Committee on nominations. In that event, the Committee's composition and mandate shall be established by the Assembly of States Parties.

5. For the purposes of the election, there shall be two lists of candidates:

List A containing the names of candidates with the qualifications specified in paragraph 3 (b) (i);
and

List B containing the names of candidates with the qualifications specified in paragraph 3 (b) (ii).

A candidate with sufficient qualifications for both lists may choose on which list to appear. At the first election to the Court, at least nine judges shall be elected from list A and at least five judges from list B. Subsequent elections shall be so organized as to maintain the equivalent proportion on the Court of judges qualified on the two lists.

6. (a) The judges shall be elected by secret ballot at a meeting of the Assembly of States Parties convened for that purpose under article 112. Subject to paragraph 7, the persons elected to the Court shall be the 18 candidates who obtain the highest number of votes and a two-thirds majority of the States Parties present and voting.

(b) In the event that a sufficient number of judges is not elected on the first ballot, successive ballots shall be held in accordance with the procedures laid down in subparagraph (a) until the remaining places have been filled.

7. No two judges may be nationals of the same State. A person who, for the purposes of membership of the Court, could be regarded as a national of more than one State shall be deemed to be a national of the State in which that person ordinarily exercises civil and political rights.

8. (a) The States Parties shall, in the selection of judges, take into account the need, within the membership of the Court, for:

(i) The representation of the principal legal systems of the world;

(ii) Equitable geographical representation; and

(iii) A fair representation of female and male judges.

(b) States Parties shall also take into account the need to include judges with legal expertise on specific issues, including, but not limited to, violence against women or children.

9. (a) Subject to subparagraph (b), judges shall hold office for a term of nine years and, subject to subparagraph (c) and to article 37, paragraph 2, shall not be eligible for re-election.

(b) At the first election, one third of the judges elected shall be selected by lot to serve for a term of three years; one third of the judges elected shall be selected by lot to serve for a term of six years;

and the remainder shall serve for a term of nine years.

(c) A judge who is selected to serve for a term of three years under subparagraph (b) shall be eligible for re-election for a full term.

10. Notwithstanding paragraph 9, a judge assigned to a Trial or Appeals Chamber in accordance with article 39 shall continue in office to complete any trial or appeal the hearing of which has already commenced before that Chamber.

Article 37

Judicial vacancies

1. In the event of a vacancy, an election shall be held in accordance with article 36 to fill the vacancy.
2. A judge elected to fill a vacancy shall serve for the remainder of the predecessor's term and, if that period is three years or less, shall be eligible for re-election for a full term under article 36.

Article 38

The Presidency

1. The President and the First and Second Vice-Presidents shall be elected by an absolute majority of the judges. They shall each serve for a term of three years or until the end of their respective terms of office as judges, whichever expires earlier. They shall be eligible for re-election once.
2. The First Vice-President shall act in place of the President in the event that the President is unavailable or disqualified. The Second Vice-President shall act in place of the President in the event that both the President and the First Vice-President are unavailable or disqualified.
3. The President, together with the First and Second Vice-Presidents, shall constitute the Presidency, which shall be responsible for:
 - (a) The proper administration of the Court, with the exception of the Office of the Prosecutor; and
 - (b) The other functions conferred upon it in accordance with this Statute.
4. In discharging its responsibility under paragraph 3 (a), the Presidency shall coordinate with and seek the concurrence of the Prosecutor on all matters of mutual concern.

Article 39

Chambers

1. As soon as possible after the election of the judges, the Court shall organize itself into the divisions specified in article 34, paragraph (b). The Appeals Division shall be composed of the President and four other judges, the Trial Division of not less than six judges and the Pre-Trial Division of not less than six judges. The assignment of judges to divisions shall be based on the nature of the functions to be performed by each division and the qualifications and experience of the judges elected to the Court, in such a way that each division shall contain an appropriate combination of expertise in criminal law and procedure and in international law. The Trial and Pre-Trial Divisions shall be composed predominantly of judges with criminal trial experience.

2. (a) The judicial functions of the Court shall be carried out in each division by Chambers.

(b)

(i) The Appeals Chamber shall be composed of all the judges of the Appeals Division;

(ii) The functions of the Trial Chamber shall be carried out by three judges of the Trial Division;

(iii) The functions of the Pre-Trial Chamber shall be carried out either by three judges of the Pre-Trial Division or by a single judge of that division in accordance with this Statute and the Rules of Procedure and Evidence;

(c) Nothing in this paragraph shall preclude the simultaneous constitution of more than one Trial Chamber or Pre-Trial Chamber when the efficient management of the Court's workload so requires.

3. (a) Judges assigned to the Trial and Pre-Trial Divisions shall serve in those divisions for a period of three years, and thereafter until the completion of any case the hearing of which has already commenced in the division concerned.

(b) Judges assigned to the Appeals Division shall serve in that division for their entire term of office.

4. Judges assigned to the Appeals Division shall serve only in that division. Nothing in this article shall, however, preclude the temporary attachment of judges from the Trial Division to the Pre-

Trial Division or vice versa, if the Presidency considers that the efficient management of the Court's workload so requires, provided that under no circumstances shall a judge who has participated in the pre-trial phase of a case be eligible to sit on the Trial Chamber hearing that case.

Article 40

Independence of the judges

1. The judges shall be independent in the performance of their functions.
2. Judges shall not engage in any activity which is likely to interfere with their judicial functions or to affect confidence in their independence.
3. Judges required to serve on a full-time basis at the seat of the Court shall not engage in any other occupation of a professional nature.
4. Any question regarding the application of paragraphs 2 and 3 shall be decided by an absolute majority of the judges. Where any such question concerns an individual judge, that judge shall not take part in the decision.

Article 41

Excusing and disqualification of judges

1. The Presidency may, at the request of a judge, excuse that judge from the exercise of a function under this Statute, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.
2. (a) A judge shall not participate in any case in which his or her impartiality might reasonably be doubted on any ground. A judge shall be disqualified from a case in accordance with this paragraph if, inter alia, that judge has previously been involved in any capacity in that case before the Court or in a related criminal case at the national level involving the person being investigated or prosecuted. A judge shall also be disqualified on such other grounds as may be provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

(b) The Prosecutor or the person being investigated or prosecuted may request the disqualification of a judge under this paragraph.

(c) Any question as to the disqualification of a judge shall be decided by an absolute majority of the judges. The challenged judge shall be entitled to present his or her comments on the matter, but

shall not take part in the decision.

Article 42

The Office of the Prosecutor

1. The Office of the Prosecutor shall act independently as a separate organ of the Court. It shall be responsible for receiving referrals and any substantiated information on crimes within the jurisdiction of the Court, for examining them and for conducting investigations and prosecutions before the Court. A member of the Office shall not seek or act on instructions from any external source.
2. The Office shall be headed by the Prosecutor. The Prosecutor shall have full authority over the management and administration of the Office, including the staff, facilities and other resources thereof. The Prosecutor shall be assisted by one or more Deputy Prosecutors, who shall be entitled to carry out any of the acts required of the Prosecutor under this Statute. The Prosecutor and the Deputy Prosecutors shall be of different nationalities. They shall serve on a full-time basis.
3. The Prosecutor and the Deputy Prosecutors shall be persons of high moral character, be highly competent in and have extensive practical experience in the prosecution or trial of criminal cases. They shall have an excellent knowledge of and be fluent in at least one of the working languages of the Court.
4. The Prosecutor shall be elected by secret ballot by an absolute majority of the members of the Assembly of States Parties. The Deputy Prosecutors shall be elected in the same way from a list of candidates provided by the Prosecutor. The Prosecutor shall nominate three candidates for each position of Deputy Prosecutor to be filled. Unless a shorter term is decided upon at the time of their election, the Prosecutor and the Deputy Prosecutors shall hold office for a term of nine years and shall not be eligible for re-election.
5. Neither the Prosecutor nor a Deputy Prosecutor shall engage in any activity which is likely to interfere with his or her prosecutorial functions or to affect confidence in his or her independence. They shall not engage in any other occupation of a professional nature.
6. The Presidency may excuse the Prosecutor or a Deputy Prosecutor, at his or her request, from acting in a particular case.

7. Neither the Prosecutor nor a Deputy Prosecutor shall participate in any matter in which their impartiality might reasonably be doubted on any ground. They shall be disqualified from a case in accordance with this paragraph if, inter alia, they have previously been involved in any capacity in that case before the Court or in a related criminal case at the national level involving the person being investigated or prosecuted.

8. Any question as to the disqualification of the Prosecutor or a Deputy Prosecutor shall be decided by the Appeals Chamber.

(a) The person being investigated or prosecuted may at any time request the disqualification of the Prosecutor or a Deputy Prosecutor on the grounds set out in this article;

(b) The Prosecutor or the Deputy Prosecutor, as appropriate, shall be entitled to present his or her comments on the matter;

9. The Prosecutor shall appoint advisers with legal expertise on specific issues, including, but not limited to, sexual and gender violence and violence against children.

Article 43

The Registry

1. The Registry shall be responsible for the non-judicial aspects of the administration and servicing of the Court, without prejudice to the functions and powers of the Prosecutor in accordance with article 42.

2. The Registry shall be headed by the Registrar, who shall be the principal administrative officer of the Court. The Registrar shall exercise his or her functions under the authority of the President of the Court.

3. The Registrar and the Deputy Registrar shall be persons of high moral character, be highly competent and have an excellent knowledge of and be fluent in at least one of the working languages of the Court.

4. The judges shall elect the Registrar by an absolute majority by secret ballot, taking into account any recommendation by the Assembly of States Parties. If the need arises and upon the recommendation of the Registrar, the judges shall elect, in the same manner, a Deputy Registrar.

5. The Registrar shall hold office for a term of five years, shall be eligible for re-election once and shall serve on a full-time basis. The Deputy Registrar shall hold office for a term of five years or such shorter term as may be decided upon by an absolute majority of the judges, and may be elected on the basis that the Deputy Registrar shall be called upon to serve as required.

6. The Registrar shall set up a Victims and Witnesses Unit within the Registry. This Unit shall provide, in consultation with the Office of the Prosecutor, protective measures and security arrangements, counselling and other appropriate assistance for witnesses, victims who appear before the Court, and others who are at risk on account of testimony given by such witnesses. The Unit shall include staff with expertise in trauma, including trauma related to crimes of sexual violence.

Article 44

Staff

1. The Prosecutor and the Registrar shall appoint such qualified staff as may be required to their respective offices. In the case of the Prosecutor, this shall include the appointment of investigators.

2. In the employment of staff, the Prosecutor and the Registrar shall ensure the highest standards of efficiency, competency and integrity, and shall have regard, *mutatis mutandis*, to the criteria set forth in article 36, paragraph 8.

3. The Registrar, with the agreement of the Presidency and the Prosecutor, shall propose Staff Regulations which include the terms and conditions upon which the staff of the Court shall be appointed, remunerated and dismissed. The Staff Regulations shall be approved by the Assembly of States Parties.

4. The Court may, in exceptional circumstances, employ the expertise of *gratis* personnel offered by States Parties, intergovernmental organizations or non-governmental organizations to assist with the work of any of the organs of the Court. The Prosecutor may accept any such offer on behalf of the Office of the Prosecutor. Such *gratis* personnel shall be employed in accordance with guidelines to be established by the Assembly of States Parties.

Article 45

Solemn undertaking

Before taking up their respective duties under this Statute, the judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors, the Registrar and the Deputy Registrar shall each make a solemn undertaking in open court to exercise his or her respective functions impartially and conscientiously.

Article 46

Removal from office

1. A judge, the Prosecutor, a Deputy Prosecutor, the Registrar or the Deputy Registrar shall be removed from office if a decision to this effect is made in accordance with paragraph 2, in cases where that person:

(a) Is found to have committed serious misconduct or a serious breach of his or her duties under this Statute, as provided for in the Rules of Procedure and Evidence; or

(b) Is unable to exercise the functions required by this Statute.

2. A decision as to the removal from office of a judge, the Prosecutor or a Deputy Prosecutor under paragraph 1 shall be made by the Assembly of States Parties, by secret ballot:

(a) In the case of a judge, by a two-thirds majority of the States Parties upon a recommendation adopted by a two-thirds majority of the other judges;

(b) In the case of the Prosecutor, by an absolute majority of the States Parties;

(c) In the case of a Deputy Prosecutor, by an absolute majority of the States Parties upon the recommendation of the Prosecutor.

3. A decision as to the removal from office of the Registrar or Deputy Registrar shall be made by an absolute majority of the judges.

4. A judge, Prosecutor, Deputy Prosecutor, Registrar or Deputy Registrar whose conduct or ability to exercise the functions of the office as required by this Statute is challenged under this article shall have full opportunity to present and receive evidence and to make submissions in accordance with the Rules of Procedure and Evidence. The person in question shall not otherwise participate in the consideration of the matter.

Article 47

Disciplinary measures

A judge, Prosecutor, Deputy Prosecutor, Registrar or Deputy Registrar who has committed misconduct of a less serious nature than that set out in article 46, paragraph 1, shall be subject to disciplinary measures, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

Article 48

Privileges and immunities

1. The Court shall enjoy in the territory of each State Party such privileges and immunities as are necessary for the fulfilment of its purposes.

2. The judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors and the Registrar shall, when engaged on or with respect to the business of the Court, enjoy the same privileges and immunities as are accorded to heads of diplomatic missions and shall, after the expiry of their terms of office, continue to be accorded immunity from legal process of every kind in respect of words spoken or written and acts performed by them in their official capacity.

3. The Deputy Registrar, the staff of the Office of the Prosecutor and the staff of the Registry shall enjoy the privileges and immunities and facilities necessary for the performance of their functions, in accordance with the agreement on the privileges and immunities of the Court.

4. Counsel, experts, witnesses or any other person required to be present at the seat of the Court shall be accorded such treatment as is necessary for the proper functioning of the Court, in accordance with the agreement on the privileges and immunities of the Court.

5. The privileges and immunities of:

(a) A judge or the Prosecutor may be waived by an absolute majority of the judges;

(b) The Registrar may be waived by the Presidency;

(c) The Deputy Prosecutors and staff of the Office of the Prosecutor may be waived by the Prosecutor;

(d) The Deputy Registrar and staff of the Registry may be waived by the Registrar.

Article 49

Salaries, allowances and expenses

The judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors, the Registrar and the Deputy Registrar shall receive such salaries, allowances and expenses as may be decided upon by the Assembly of States Parties. These salaries and allowances shall not be reduced during their terms of office.

Article 50

Official and working languages

1. The official languages of the Court shall be Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish. The judgements of the Court, as well as other decisions resolving fundamental issues before the Court, shall be published in the official languages. The Presidency shall, in accordance with the criteria established by the Rules of Procedure and Evidence, determine which decisions may be considered as resolving fundamental issues for the purposes of this paragraph.

2. The working languages of the Court shall be English and French. The Rules of Procedure and Evidence shall determine the cases in which other official languages may be used as working languages.

3. At the request of any party to a proceeding or a State allowed to intervene in a proceeding, the Court shall authorize a language other than English or French to be used by such a party or State, provided that the Court considers such authorization to be adequately justified.

Article 51

Rules of Procedure and Evidence

1. The Rules of Procedure and Evidence shall enter into force upon adoption by a two-thirds majority of the members of the Assembly of States Parties.

2. Amendments to the Rules of Procedure and Evidence may be proposed by:

(a) Any State Party;

(b) The judges acting by an absolute majority; or

(c) The Prosecutor.

Such amendments shall enter into force upon adoption by a two-thirds majority of the members of

the Assembly of States Parties.

3. After the adoption of the Rules of Procedure and Evidence, in urgent cases where the Rules do not provide for a specific situation before the Court, the judges may, by a two-thirds majority, draw up provisional Rules to be applied until adopted, amended or rejected at the next ordinary or special session of the Assembly of States Parties.

4. The Rules of Procedure and Evidence, amendments thereto and any provisional Rule shall be consistent with this Statute. Amendments to the Rules of Procedure and Evidence as well as provisional Rules shall not be applied retroactively to the detriment of the person who is being investigated or prosecuted or who has been convicted.

5. In the event of conflict between the Statute and the Rules of Procedure and Evidence, the Statute shall prevail.

Article 52

Regulations of the Court

1. The judges shall, in accordance with this Statute and the Rules of Procedure and Evidence, adopt, by an absolute majority, the Regulations of the Court necessary for its routine functioning.

2. The Prosecutor and the Registrar shall be consulted in the elaboration of the Regulations and any amendments thereto.

3. The Regulations and any amendments thereto shall take effect upon adoption unless otherwise decided by the judges. Immediately upon adoption, they shall be circulated to States Parties for comments. If within six months there are no objections from a majority of States Parties, they shall remain in force.

PART 5. INVESTIGATION AND PROSECUTION

Article 53

Initiation of an investigation

1. The Prosecutor shall, having evaluated the information made available to him or her, initiate an investigation unless he or she determines that there is no reasonable basis to proceed under this Statute. In deciding whether to initiate an investigation, the Prosecutor shall consider whether:

(a) The information available to the Prosecutor provides a reasonable basis to believe that a crime within the jurisdiction of the Court has been or is being committed;

(b) The case is or would be admissible under article 17; and

(c) Taking into account the gravity of the crime and the interests of victims, there are nonetheless substantial reasons to believe that an investigation would not serve the interests of justice.

If the Prosecutor determines that there is no reasonable basis to proceed and his or her determination is based solely on subparagraph (c) above, he or she shall inform the Pre-Trial Chamber.

2. If, upon investigation, the Prosecutor concludes that there is not a sufficient basis for a prosecution because:

(a) There is not a sufficient legal or factual basis to seek a warrant or summons under article 58;

(b) The case is inadmissible under article 17; or

(c) A prosecution is not in the interests of justice, taking into account all the circumstances, including the gravity of the crime, the interests of victims and the age or infirmity of the alleged perpetrator, and his or her role in the alleged crime;

the Prosecutor shall inform the Pre-Trial Chamber and the State making a referral under article 14 or the Security Council in a case under article 13, paragraph (b), of his or her conclusion and the reasons for the conclusion.

3. (a) At the request of the State making a referral under article 14 or the Security Council under article 13, paragraph (b), the Pre-Trial Chamber may review a decision of the Prosecutor under paragraph 1 or 2 not to proceed and may request the Prosecutor to reconsider that decision.

(b) In addition, the Pre-Trial Chamber may, on its own initiative, review a decision of the Prosecutor not to proceed if it is based solely on paragraph 1 (c) or 2 (c). In such a case, the decision of the Prosecutor shall be effective only if confirmed by the Pre-Trial Chamber.

4. The Prosecutor may, at any time, reconsider a decision whether to initiate an investigation or prosecution based on new facts or information.

Article 54

Duties and powers of the Prosecutor with respect to investigations

1. The Prosecutor shall:

(a) In order to establish the truth, extend the investigation to cover all facts and evidence relevant to an assessment of whether there is criminal responsibility under this Statute, and, in doing so, investigate incriminating and exonerating circumstances equally;

(b) Take appropriate measures to ensure the effective investigation and prosecution of crimes within the jurisdiction of the Court, and in doing so, respect the interests and personal circumstances of victims and witnesses, including age, gender as defined in article 7, paragraph 3, and health, and take into account the nature of the crime, in particular where it involves sexual violence, gender violence or violence against children; and

(c) Fully respect the rights of persons arising under this Statute.

2. The Prosecutor may conduct investigations on the territory of a State:

(a) In accordance with the provisions of Part 9; or

(b) As authorized by the Pre-Trial Chamber under article 57, paragraph 3 (d).

3. The Prosecutor may:

(a) Collect and examine evidence;

(b) Request the presence of and question persons being investigated, victims and witnesses;

(c) Seek the cooperation of any State or intergovernmental organization or arrangement in accordance with its respective competence and/or mandate;

(d) Enter into such arrangements or agreements, not inconsistent with this Statute, as may be necessary to facilitate the cooperation of a State, intergovernmental organization or person;

(e) Agree not to disclose, at any stage of the proceedings, documents or information that the Prosecutor obtains on the condition of confidentiality and solely for the purpose of generating new evidence, unless the provider of the information consents; and

(f) Take necessary measures, or request that necessary measures be taken, to ensure the confidentiality of information, the protection of any person or the preservation of evidence.

Article 55

Rights of persons during an investigation

1. In respect of an investigation under this Statute, a person:

(a) Shall not be compelled to incriminate himself or herself or to confess guilt;

(b) Shall not be subjected to any form of coercion, duress or threat, to torture or to any other form of cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;

(c) Shall, if questioned in a language other than a language the person fully understands and speaks, have, free of any cost, the assistance of a competent interpreter and such translations as are necessary to meet the requirements of fairness; and

(d) Shall not be subjected to arbitrary arrest or detention, and shall not be deprived of his or her liberty except on such grounds and in accordance with such procedures as are established in this Statute.

2. Where there are grounds to believe that a person has committed a crime within the jurisdiction of the Court and that person is about to be questioned either by the Prosecutor, or by national authorities pursuant to a request made under Part 9, that person shall also have the following rights of which he or she shall be informed prior to being questioned:

(a) To be informed, prior to being questioned, that there are grounds to believe that he or she has committed a crime within the jurisdiction of the Court;

(b) To remain silent, without such silence being a consideration in the determination of guilt or innocence;

(c) To have legal assistance of the person's choosing, or, if the person does not have legal assistance, to have legal assistance assigned to him or her, in any case where the interests of justice so require, and without payment by the person in any such case if the person does not have sufficient means to pay for it; and

(d) To be questioned in the presence of counsel unless the person has voluntarily waived his or her right to counsel.

Article 56

Role of the Pre-Trial Chamber in relation

to a unique investigative opportunity

1. (a) Where the Prosecutor considers an investigation to present a unique opportunity to take testimony or a statement from a witness or to examine, collect or test evidence, which may not be available subsequently for the purposes of a trial, the Prosecutor shall so inform the Pre-Trial Chamber.

(b) In that case, the Pre-Trial Chamber may, upon request of the Prosecutor, take such measures as may be necessary to ensure the efficiency and integrity of the proceedings and, in particular, to protect the rights of the defence.

(c) Unless the Pre-Trial Chamber orders otherwise, the Prosecutor shall provide the relevant information to the person who has been arrested or appeared in response to a summons in connection with the investigation referred to in subparagraph (a), in order that he or she may be heard on the matter.

2. The measures referred to in paragraph 1 (b) may include:

(a) Making recommendations or orders regarding procedures to be followed;

(b) Directing that a record be made of the proceedings;

(c) Appointing an expert to assist;

(d) Authorizing counsel for a person who has been arrested, or appeared before the Court in response to a summons, to participate, or where there has not yet been such an arrest or appearance or counsel has not been designated, appointing another counsel to attend and represent the interests of the defence;

(e) Naming one of its members or, if necessary, another available judge of the Pre-Trial or Trial Division to observe and make recommendations or orders regarding the collection and preservation

of evidence and the questioning of persons;

(f) Taking such other action as may be necessary to collect or preserve evidence.

3. (a) Where the Prosecutor has not sought measures pursuant to this article but the Pre-Trial Chamber considers that such measures are required to preserve evidence that it deems would be essential for the defence at trial, it shall consult with the Prosecutor as to whether there is good reason for the Prosecutor's failure to request the measures. If upon consultation, the Pre-Trial Chamber concludes that the Prosecutor's failure to request such measures is unjustified, the Pre-Trial Chamber may take such measures on its own initiative.

(b) A decision of the Pre-Trial Chamber to act on its own initiative under this paragraph may be appealed by the Prosecutor. The appeal shall be heard on an expedited basis.

4. The admissibility of evidence preserved or collected for trial pursuant to this article, or the record thereof, shall be governed at trial by article 69, and given such weight as determined by the Trial Chamber.

Article 57

Functions and powers of the Pre-Trial Chamber

1. Unless otherwise provided in this Statute, the Pre-Trial Chamber shall exercise its functions in accordance with the provisions of this article.

2. (a) Orders or rulings of the Pre-Trial Chamber issued under articles 15, 18, 19, 54, paragraph 2, 61, paragraph 7, and 72 must be concurred in by a majority of its judges.

(b) In all other cases, a single judge of the Pre-Trial Chamber may exercise the functions provided for in this Statute, unless otherwise provided for in the Rules of Procedure and Evidence or by a majority of the Pre-Trial Chamber.

3. In addition to its other functions under this Statute, the Pre-Trial Chamber may:

(a) At the request of the Prosecutor, issue such orders and warrants as may be required for the purposes of an investigation;

(b) Upon the request of a person who has been arrested or has appeared pursuant to a summons under article 58, issue such orders, including measures such as those described in article 56, or seek

such cooperation pursuant to Part 9 as may be necessary to assist the person in the preparation of his or her defence;

(c) Where necessary, provide for the protection and privacy of victims and witnesses, the preservation of evidence, the protection of persons who have been arrested or appeared in response to a summons, and the protection of national security information;

(d) Authorize the Prosecutor to take specific investigative steps within the territory of a State Party without having secured the cooperation of that State under Part 9 if, whenever possible having regard to the views of the State concerned, the Pre-Trial Chamber has determined in that case that the State is clearly unable to execute a request for cooperation due to the unavailability of any authority or any component of its judicial system competent to execute the request for cooperation under Part 9.

(e) Where a warrant of arrest or a summons has been issued under article 58, and having due regard to the strength of the evidence and the rights of the parties concerned, as provided for in this Statute and the Rules of Procedure and Evidence, seek the cooperation of States pursuant to article 93, paragraph 1 (k), to take protective measures for the purpose of forfeiture, in particular for the ultimate benefit of victims.

Article 58

Issuance by the Pre-Trial Chamber of a warrant of arrest or a summons to appear

1. At any time after the initiation of an investigation, the Pre-Trial Chamber shall, on the application of the Prosecutor, issue a warrant of arrest of a person if, having examined the application and the evidence or other information submitted by the Prosecutor, it is satisfied that:

(a) There are reasonable grounds to believe that the person has committed a crime within the jurisdiction of the Court; and

(b) The arrest of the person appears necessary:

(i) To ensure the person's appearance at trial,

(ii) To ensure that the person does not obstruct or endanger the investigation or the court proceedings, or

(iii) Where applicable, to prevent the person from continuing with the commission of that crime or a related crime which is within the jurisdiction of the Court and which arises out of the same circumstances.

2. The application of the Prosecutor shall contain:

- (a) The name of the person and any other relevant identifying information;
- (b) A specific reference to the crimes within the jurisdiction of the Court which the person is alleged to have committed;
- (c) A concise statement of the facts which are alleged to constitute those crimes;
- (d) A summary of the evidence and any other information which establish reasonable grounds to believe that the person committed those crimes; and
- (e) The reason why the Prosecutor believes that the arrest of the person is necessary.

3. The warrant of arrest shall contain:

- (a) The name of the person and any other relevant identifying information;
- (b) A specific reference to the crimes within the jurisdiction of the Court for which the person's arrest is sought; and
- (c) A concise statement of the facts which are alleged to constitute those crimes.

4. The warrant of arrest shall remain in effect until otherwise ordered by the Court.

5. On the basis of the warrant of arrest, the Court may request the provisional arrest or the arrest and surrender of the person under Part 9.

6. The Prosecutor may request the Pre-Trial Chamber to amend the warrant of arrest by modifying or adding to the crimes specified therein. The Pre-Trial Chamber shall so amend the warrant if it is satisfied that there are reasonable grounds to believe that the person committed the modified or additional crimes.

7. As an alternative to seeking a warrant of arrest, the Prosecutor may submit an application

requesting that the Pre-Trial Chamber issue a summons for the person to appear. If the Pre-Trial Chamber is satisfied that there are reasonable grounds to believe that the person committed the crime alleged and that a summons is sufficient to ensure the person's appearance, it shall issue the summons, with or without conditions restricting liberty (other than detention) if provided for by national law, for the person to appear. The summons shall contain:

- (a) The name of the person and any other relevant identifying information;
- (b) The specified date on which the person is to appear;
- (c) A specific reference to the crimes within the jurisdiction of the Court which the person is alleged to have committed; and
- (d) A concise statement of the facts which are alleged to constitute the crime.

The summons shall be served on the person.

Article 59

Arrest proceedings in the custodial State

1. A State Party which has received a request for provisional arrest or for arrest and surrender shall immediately take steps to arrest the person in question in accordance with its laws and the provisions of Part 9.
2. A person arrested shall be brought promptly before the competent judicial authority in the custodial State which shall determine, in accordance with the law of that State, that:
 - (a) The warrant applies to that person;
 - (b) The person has been arrested in accordance with the proper process; and
 - (c) The person's rights have been respected.
3. The person arrested shall have the right to apply to the competent authority in the custodial State for interim release pending surrender.
4. In reaching a decision on any such application, the competent authority in the custodial State shall consider whether, given the gravity of the alleged crimes, there are urgent and exceptional circumstances to justify interim release and whether necessary safeguards exist to ensure that the

custodial State can fulfil its duty to surrender the person to the Court. It shall not be open to the competent authority of the custodial State to consider whether the warrant of arrest was properly issued in accordance with article 58, paragraph 1 (a) and (b).

5. The Pre-Trial Chamber shall be notified of any request for interim release and shall make recommendations to the competent authority in the custodial State. The competent authority in the custodial State shall give full consideration to such recommendations, including any recommendations on measures to prevent the escape of the person, before rendering its decision.

6. If the person is granted interim release, the Pre-Trial Chamber may request periodic reports on the status of the interim release.

7. Once ordered to be surrendered by the custodial State, the person shall be delivered to the Court as soon as possible.

Article 60

Initial proceedings before the Court

1. Upon the surrender of the person to the Court, or the person's appearance before the Court voluntarily or pursuant to a summons, the Pre-Trial Chamber shall satisfy itself that the person has been informed of the crimes which he or she is alleged to have committed, and of his or her rights under this Statute, including the right to apply for interim release pending trial.

2. A person subject to a warrant of arrest may apply for interim release pending trial. If the Pre-Trial Chamber is satisfied that the conditions set forth in article 58, paragraph 1, are met, the person shall continue to be detained. If it is not so satisfied, the Pre-Trial Chamber shall release the person, with or without conditions.

3. The Pre-Trial Chamber shall periodically review its ruling on the release or detention of the person, and may do so at any time on the request of the Prosecutor or the person. Upon such review, it may modify its ruling as to detention, release or conditions of release, if it is satisfied that changed circumstances so require.

4. The Pre-Trial Chamber shall ensure that a person is not detained for an unreasonable period prior to trial due to inexcusable delay by the Prosecutor. If such delay occurs, the Court shall consider releasing the person, with or without conditions.

5. If necessary, the Pre-Trial Chamber may issue a warrant of arrest to secure the presence of a person who has been released.

Article 61

Confirmation of the charges before trial

1. Subject to the provisions of paragraph 2, within a reasonable time after the person's surrender or voluntary appearance before the Court, the Pre-Trial Chamber shall hold a hearing to confirm the charges on which the Prosecutor intends to seek trial. The hearing shall be held in the presence of the Prosecutor and the person charged, as well as his or her counsel.

2. The Pre-Trial Chamber may, upon request of the Prosecutor or on its own motion, hold a hearing in the absence of the person charged to confirm the charges on which the Prosecutor intends to seek trial when the person has:

(a) Waived his or her right to be present; or

(b) Fled or cannot be found and all reasonable steps have been taken to secure his or her appearance before the Court and to inform the person of the charges and that a hearing to confirm those charges will be held.

In that case, the person shall be represented by counsel where the Pre-Trial Chamber determines that it is in the interests of justice.

3. Within a reasonable time before the hearing, the person shall:

(a) Be provided with a copy of the document containing the charges on which the Prosecutor intends to bring the person to trial; and

(b) Be informed of the evidence on which the Prosecutor intends to rely at the hearing.

The Pre-Trial Chamber may issue orders regarding the disclosure of information for the purposes of the hearing.

4. Before the hearing, the Prosecutor may continue the investigation and may amend or withdraw any charges. The person shall be given reasonable notice before the hearing of any amendment to or withdrawal of charges. In case of a withdrawal of charges, the Prosecutor shall notify the Pre-

Trial Chamber of the reasons for the withdrawal.

5. At the hearing, the Prosecutor shall support each charge with sufficient evidence to establish substantial grounds to believe that the person committed the crime charged. The Prosecutor may rely on documentary or summary evidence and need not call the witnesses expected to testify at the trial.

6. At the hearing, the person may:

(a) Object to the charges;

(b) Challenge the evidence presented by the Prosecutor; and

(c) Present evidence.

7. The Pre-Trial Chamber shall, on the basis of the hearing, determine whether there is sufficient evidence to establish substantial grounds to believe that the person committed each of the crimes charged. Based on its determination, the Pre-Trial Chamber shall:

(a) Confirm those charges in relation to which it has determined that there is sufficient evidence, and commit the person to a Trial Chamber for trial on the charges as confirmed;

(b) Decline to confirm those charges in relation to which it has determined that there is insufficient evidence;

(c) Adjourn the hearing and request the Prosecutor to consider:

(i) Providing further evidence or conducting further investigation with respect to a particular charge; or

(ii) Amending a charge because the evidence submitted appears to establish a different crime within the jurisdiction of the Court.

8. Where the Pre-Trial Chamber declines to confirm a charge, the Prosecutor shall not be precluded from subsequently requesting its confirmation if the request is supported by additional evidence.

9. After the charges are confirmed and before the trial has begun, the Prosecutor may, with the permission of the Pre-Trial Chamber and after notice to the accused, amend the charges. If the

Prosecutor seeks to add additional charges or to substitute more serious charges, a hearing under this article to confirm those charges must be held. After commencement of the trial, the Prosecutor may, with the permission of the Trial Chamber, withdraw the charges.

10. Any warrant previously issued shall cease to have effect with respect to any charges which have not been confirmed by the Pre-Trial Chamber or which have been withdrawn by the Prosecutor.

11. Once the charges have been confirmed in accordance with this article, the Presidency shall constitute a Trial Chamber which, subject to paragraph 9 and to article 64, paragraph 4, shall be responsible for the conduct of subsequent proceedings and may exercise any function of the Pre-Trial Chamber that is relevant and capable of application in those proceedings.

PART 6. THE TRIAL

Article 62

Place of trial

Unless otherwise decided, the place of the trial shall be the seat of the Court.

Article 63

Trial in the presence of the accused

1. The accused shall be present during the trial.
2. If the accused, being present before the Court, continues to disrupt the trial, the Trial Chamber may remove the accused and shall make provision for him or her to observe the trial and instruct counsel from outside the courtroom, through the use of communications technology, if required. Such measures shall be taken only in exceptional circumstances after other reasonable alternatives have proved inadequate, and only for such duration as is strictly required.

Article 64

Functions and powers of the Trial Chamber

1. The functions and powers of the Trial Chamber set out in this article shall be exercised in accordance with this Statute and the Rules of Procedure and Evidence.
2. The Trial Chamber shall ensure that a trial is fair and expeditious and is conducted with full

respect for the rights of the accused and due regard for the protection of victims and witnesses.

3. Upon assignment of a case for trial in accordance with this Statute, the Trial Chamber assigned to deal with the case shall:

(a) Confer with the parties and adopt such procedures as are necessary to facilitate the fair and expeditious conduct of the proceedings;

(b) Determine the language or languages to be used at trial; and

(c) Subject to any other relevant provisions of this Statute, provide for disclosure of documents or information not previously disclosed, sufficiently in advance of the commencement of the trial to enable adequate preparation for trial.

4. The Trial Chamber may, if necessary for its effective and fair functioning, refer preliminary issues to the Pre-Trial Chamber or, if necessary, to another available judge of the Pre-Trial Division.

5. Upon notice to the parties, the Trial Chamber may, as appropriate, direct that there be joinder or severance in respect of charges against more than one accused.

6. In performing its functions prior to trial or during the course of a trial, the Trial Chamber may, as necessary:

(a) Exercise any functions of the Pre-Trial Chamber referred to in article 61, paragraph 11;

(b) Require the attendance and testimony of witnesses and production of documents and other evidence by obtaining, if necessary, the assistance of States as provided in this Statute;

(c) Provide for the protection of confidential information;

(d) Order the production of evidence in addition to that already collected prior to the trial or presented during the trial by the parties;

(e) Provide for the protection of the accused, witnesses and victims; and

(f) Rule on any other relevant matters.

7. The trial shall be held in public. The Trial Chamber may, however, determine that special

circumstances require that certain proceedings be in closed session for the purposes set forth in article 68, or to protect confidential or sensitive information to be given in evidence.

8. (a) At the commencement of the trial, the Trial Chamber shall have read to the accused the charges previously confirmed by the Pre-Trial Chamber. The Trial Chamber shall satisfy itself that the accused understands the nature of the charges. It shall afford him or her the opportunity to make an admission of guilt in accordance with article 65 or to plead not guilty.

(b) At the trial, the presiding judge may give directions for the conduct of proceedings, including to ensure that they are conducted in a fair and impartial manner. Subject to any directions of the presiding judge, the parties may submit evidence in accordance with the provisions of this Statute.

9. The Trial Chamber shall have, inter alia, the power on application of a party or on its own motion to:

(a) Rule on the admissibility or relevance of evidence; and

(b) Take all necessary steps to maintain order in the course of a hearing.

10. The Trial Chamber shall ensure that a complete record of the trial, which accurately reflects the proceedings, is made and that it is maintained and preserved by the Registrar.

Article 65

Proceedings on an admission of guilt

1. Where the accused makes an admission of guilt pursuant to article 64, paragraph 8 (a), the Trial Chamber shall determine whether:

(a) The accused understands the nature and consequences of the admission of guilt;

(b) The admission is voluntarily made by the accused after sufficient consultation with defence counsel; and

(c) The admission of guilt is supported by the facts of the case that are contained in:

(i) The charges brought by the Prosecutor and admitted by the accused;

(ii) Any materials presented by the Prosecutor which supplement the charges and which the accused accepts; and

(iii) Any other evidence, such as the testimony of witnesses, presented by the Prosecutor or the accused.

2. Where the Trial Chamber is satisfied that the matters referred to in paragraph 1 are established, it shall consider the admission of guilt, together with any additional evidence presented, as establishing all the essential facts that are required to prove the crime to which the admission of guilt relates, and may convict the accused of that crime.

3. Where the Trial Chamber is not satisfied that the matters referred to in paragraph 1 are established, it shall consider the admission of guilt as not having been made, in which case it shall order that the trial be continued under the ordinary trial procedures provided by this Statute and may remit the case to another Trial Chamber.

4. Where the Trial Chamber is of the opinion that a more complete presentation of the facts of the case is required in the interests of justice, in particular the interests of the victims, the Trial Chamber may:

(a) Request the Prosecutor to present additional evidence, including the testimony of witnesses; or

(b) Order that the trial be continued under the ordinary trial procedures provided by this Statute, in which case it shall consider the admission of guilt as not having been made and may remit the case to another Trial Chamber.

5. Any discussions between the Prosecutor and the defence regarding modification of the charges, the admission of guilt or the penalty to be imposed shall not be binding on the Court.

Article 66

Presumption of innocence

1. Everyone shall be presumed innocent until proved guilty before the Court in accordance with the applicable law.

2. The onus is on the Prosecutor to prove the guilt of the accused.

3. In order to convict the accused, the Court must be convinced of the guilt of the accused beyond reasonable doubt.

Article 67

Rights of the accused

1. In the determination of any charge, the accused shall be entitled to a public hearing, having regard to the provisions of this Statute, to a fair hearing conducted impartially, and to the following minimum guarantees, in full equality:

(a) To be informed promptly and in detail of the nature, cause and content of the charge, in a language which the accused fully understands and speaks;

(b) To have adequate time and facilities for the preparation of the defence and to communicate freely with counsel of the accused's choosing in confidence;

(c) To be tried without undue delay;

(d) Subject to article 63, paragraph 2, to be present at the trial, to conduct the defence in person or through legal assistance of the accused's choosing, to be informed, if the accused does not have legal assistance, of this right and to have legal assistance assigned by the Court in any case where the interests of justice so require, and without payment if the accused lacks sufficient means to pay for it;

(e) To examine, or have examined, the witnesses against him or her and to obtain the attendance and examination of witnesses on his or her behalf under the same conditions as witnesses against him or her. The accused shall also be entitled to raise defences and to present other evidence admissible under this Statute;

(f) To have, free of any cost, the assistance of a competent interpreter and such translations as are necessary to meet the requirements of fairness, if any of the proceedings or documents presented to the Court are not in a language which the accused fully understands and speaks;

(g) Not to be compelled to testify or to confess guilt and to remain silent, without such silence being a consideration in the determination of guilt or innocence;

(h) To make an unsworn oral or written statement in his or her defence; and

(i) Not to have imposed on him or her any reversal of the burden of proof or any onus of rebuttal.

2. In addition to any other disclosure provided for in this Statute, the Prosecutor shall, as soon as practicable, disclose to the defence evidence in the Prosecutor's possession or control which he or she believes shows or tends to show the innocence of the accused, or to mitigate the guilt of the accused, or which may affect the credibility of prosecution evidence. In case of doubt as to the application of this paragraph, the Court shall decide.

Article 68

Protection of the victims and witnesses and their participation in the proceedings

1. The Court shall take appropriate measures to protect the safety, physical and psychological well-being, dignity and privacy of victims and witnesses. In so doing, the Court shall have regard to all relevant factors, including age, gender as defined in article 7, paragraph 3, and health, and the nature of the crime, in particular, but not limited to, where the crime involves sexual or gender violence or violence against children. The Prosecutor shall take such measures particularly during the investigation and prosecution of such crimes. These measures shall not be prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused and a fair and impartial trial.

2. As an exception to the principle of public hearings provided for in article 67, the Chambers of the Court may, to protect victims and witnesses or an accused, conduct any part of the proceedings in camera or allow the presentation of evidence by electronic or other special means. In particular, such measures shall be implemented in the case of a victim of sexual violence or a child who is a victim or a witness, unless otherwise ordered by the Court, having regard to all the circumstances, particularly the views of the victim or witness.

3. Where the personal interests of the victims are affected, the Court shall permit their views and concerns to be presented and considered at stages of the proceedings determined to be appropriate by the Court and in a manner which is not prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused and a fair and impartial trial. Such views and concerns may be presented by the legal representatives of the victims where the Court considers it appropriate, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. The Victims and Witnesses Unit may advise the Prosecutor and the Court on appropriate protective measures, security arrangements, counselling and assistance as referred to in article 43, paragraph 6.

5. Where the disclosure of evidence or information pursuant to this Statute may lead to the grave endangerment of the security of a witness or his or her family, the Prosecutor may, for the purposes of any proceedings conducted prior to the commencement of the trial, withhold such evidence or information and instead submit a summary thereof. Such measures shall be exercised in a manner which is not prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused and a fair and impartial trial.

6. A State may make an application for necessary measures to be taken in respect of the protection of its servants or agents and the protection of confidential or sensitive information.

Article 69

Evidence

1. Before testifying, each witness shall, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, give an undertaking as to the truthfulness of the evidence to be given by that witness.

2. The testimony of a witness at trial shall be given in person, except to the extent provided by the measures set forth in article 68 or in the Rules of Procedure and Evidence. The Court may also permit the giving of viva voce (oral) or recorded testimony of a witness by means of video or audio technology, as well as the introduction of documents or written transcripts, subject to this Statute and in accordance with the Rules of Procedure and Evidence. These measures shall not be prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused.

3. The parties may submit evidence relevant to the case, in accordance with article 64. The Court shall have the authority to request the submission of all evidence that it considers necessary for the determination of the truth.

4. The Court may rule on the relevance or admissibility of any evidence, taking into account, *inter alia*, the probative value of the evidence and any prejudice that such evidence may cause to a fair trial or to a fair evaluation of the testimony of a witness, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

5. The Court shall respect and observe privileges on confidentiality as provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

6. The Court shall not require proof of facts of common knowledge but may take judicial notice of

them.

7. Evidence obtained by means of a violation of this Statute or internationally recognized human rights shall not be admissible if:

- (a) The violation casts substantial doubt on the reliability of the evidence; or
- (b) The admission of the evidence would be antithetical to and would seriously damage the integrity of the proceedings.

8. When deciding on the relevance or admissibility of evidence collected by a State, the Court shall not rule on the application of the State's national law.

Article 70

Offences against the administration of justice

1. The Court shall have jurisdiction over the following offences against its administration of justice when committed intentionally:

- (a) Giving false testimony when under an obligation pursuant to article 69, paragraph 1, to tell the truth;
- (b) Presenting evidence that the party knows is false or forged;
- (c) Corruptly influencing a witness, obstructing or interfering with the attendance or testimony of a witness, retaliating against a witness for giving testimony or destroying, tampering with or interfering with the collection of evidence;
- (d) Impeding, intimidating or corruptly influencing an official of the Court for the purpose of forcing or persuading the official not to perform, or to perform improperly, his or her duties;
- (e) Retaliating against an official of the Court on account of duties performed by that or another official;
- (f) Soliciting or accepting a bribe as an official of the Court in connection with his or her official duties.

2. The principles and procedures governing the Court's exercise of jurisdiction over offences under this article shall be those provided for in the Rules of Procedure and Evidence. The conditions for

providing international cooperation to the Court with respect to its proceedings under this article shall be governed by the domestic laws of the requested State.

3. In the event of conviction, the Court may impose a term of imprisonment not exceeding five years, or a fine in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, or both.

4. (a) Each State Party shall extend its criminal laws penalizing offences against the integrity of its own investigative or judicial process to offences against the administration of justice referred to in this article, committed on its territory, or by one of its nationals;

(b) Upon request by the Court, whenever it deems it proper, the State Party shall submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution. Those authorities shall treat such cases with diligence and devote sufficient resources to enable them to be conducted effectively.

Article 71

Sanctions for misconduct before the Court

1. The Court may sanction persons present before it who commit misconduct, including disruption of its proceedings or deliberate refusal to comply with its directions, by administrative measures other than imprisonment, such as temporary or permanent removal from the courtroom, a fine or other similar measures provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

2. The procedures governing the imposition of the measures set forth in paragraph 1 shall be those provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

Article 72

Protection of national security information

1. This article applies in any case where the disclosure of the information or documents of a State would, in the opinion of that State, prejudice its national security interests. Such cases include those falling within the scope of article 56, paragraphs 2 and 3, article 61, paragraph 3, article 64, paragraph 3, article 67, paragraph 2, article 68, paragraph 6, article 87, paragraph 6 and article 93, as well as cases arising at any other stage of the proceedings where such disclosure may be at issue.

2. This article shall also apply when a person who has been requested to give information or evidence has refused to do so or has referred the matter to the State on the ground that disclosure

would prejudice the national security interests of a State and the State concerned confirms that it is of the opinion that disclosure would prejudice its national security interests.

3. Nothing in this article shall prejudice the requirements of confidentiality applicable under article 54, paragraph 3 (e) and (f), or the application of article 73.

4. If a State learns that information or documents of the State are being, or are likely to be, disclosed at any stage of the proceedings, and it is of the opinion that disclosure would prejudice its national security interests, that State shall have the right to intervene in order to obtain resolution of the issue in accordance with this article.

5. If, in the opinion of a State, disclosure of information would prejudice its national security interests, all reasonable steps will be taken by the State, acting in conjunction with the Prosecutor, the defence or the Pre-Trial Chamber or Trial Chamber, as the case may be, to seek to resolve the matter by cooperative means. Such steps may include:

(a) Modification or clarification of the request;

(b) A determination by the Court regarding the relevance of the information or evidence sought, or a determination as to whether the evidence, though relevant, could be or has been obtained from a source other than the requested State;

(c) Obtaining the information or evidence from a different source or in a different form; or

(d) Agreement on conditions under which the assistance could be provided including, among other things, providing summaries or redactions, limitations on disclosure, use of in camera or ex parte proceedings, or other protective measures permissible under the Statute and the Rules of Procedure and Evidence.

6. Once all reasonable steps have been taken to resolve the matter through cooperative means, and if the State considers that there are no means or conditions under which the information or documents could be provided or disclosed without prejudice to its national security interests, it shall so notify the Prosecutor or the Court of the specific reasons for its decision, unless a specific description of the reasons would itself necessarily result in such prejudice to the State's national security interests.

7. Thereafter, if the Court determines that the evidence is relevant and necessary for the

establishment of the guilt or innocence of the accused, the Court may undertake the following actions:

(a) Where disclosure of the information or document is sought pursuant to a request for cooperation under Part 9 or the circumstances described in paragraph 2, and the State has invoked the ground for refusal referred to in article 93, paragraph 4:

(i) The Court may, before making any conclusion referred to in subparagraph 7 (a) (ii), request further consultations for the purpose of considering the State's representations, which may include, as appropriate, hearings in camera and ex parte;

(ii) If the Court concludes that, by invoking the ground for refusal under article 93, paragraph 4, in the circumstances of the case, the requested State is not acting in accordance with its obligations under this Statute, the Court may refer the matter in accordance with article 87, paragraph 7, specifying the reasons for its conclusion; and

(iii) The Court may make such inference in the trial of the accused as to the existence or non-existence of a fact, as may be appropriate in the circumstances; or

(b) In all other circumstances:

(i) Order disclosure; or

(ii) To the extent it does not order disclosure, make such inference in the trial of the accused as to the existence or non-existence of a fact, as may be appropriate in the circumstances.

Article 73

Third-party information or documents

If a State Party is requested by the Court to provide a document or information in its custody, possession or control, which was disclosed to it in confidence by a State, intergovernmental organization or international organization, it shall seek the consent of the originator to disclose that document or information. If the originator is a State Party, it shall either consent to disclosure of the information or document or undertake to resolve the issue of disclosure with the Court, subject to the provisions of article 72. If the originator is not a State Party and refuses to consent to disclosure, the requested State shall inform the Court that it is unable to provide the document or

information because of a pre-existing obligation of confidentiality to the originator.

Article 74

Requirements for the decision

1. All the judges of the Trial Chamber shall be present at each stage of the trial and throughout their deliberations. The Presidency may, on a case-by-case basis, designate, as available, one or more alternate judges to be present at each stage of the trial and to replace a member of the Trial Chamber if that member is unable to continue attending.
2. The Trial Chamber's decision shall be based on its evaluation of the evidence and the entire proceedings. The decision shall not exceed the facts and circumstances described in the charges and any amendments to the charges. The Court may base its decision only on evidence submitted and discussed before it at the trial.
3. The judges shall attempt to achieve unanimity in their decision, failing which the decision shall be taken by a majority of the judges.
4. The deliberations of the Trial Chamber shall remain secret.
5. The decision shall be in writing and shall contain a full and reasoned statement of the Trial Chamber's findings on the evidence and conclusions. The Trial Chamber shall issue one decision. When there is no unanimity, the Trial Chamber's decision shall contain the views of the majority and the minority. The decision or a summary thereof shall be delivered in open court.

Article 75

Reparations to victims

1. The Court shall establish principles relating to reparations to, or in respect of, victims, including restitution, compensation and rehabilitation. On this basis, in its decision the Court may, either upon request or on its own motion in exceptional circumstances, determine the scope and extent of any damage, loss and injury to, or in respect of, victims and will state the principles on which it is acting.
2. The Court may make an order directly against a convicted person specifying appropriate reparations to, or in respect of, victims, including restitution, compensation and rehabilitation.

Where appropriate, the Court may order that the award for reparations be made through the Trust Fund provided for in article 79.

3. Before making an order under this article, the Court may invite and shall take account of representations from or on behalf of the convicted person, victims, other interested persons or interested States.

4. In exercising its power under this article, the Court may, after a person is convicted of a crime within the jurisdiction of the Court, determine whether, in order to give effect to an order which it may make under this article, it is necessary to seek measures under article 93, paragraph 1.

5. A State Party shall give effect to a decision under this article as if the provisions of article 109 were applicable to this article.

6. Nothing in this article shall be interpreted as prejudicing the rights of victims under national or international law.

Article 76

Sentencing

1. In the event of a conviction, the Trial Chamber shall consider the appropriate sentence to be imposed and shall take into account the evidence presented and submissions made during the trial that are relevant to the sentence.

2. Except where article 65 applies and before the completion of the trial, the Trial Chamber may on its own motion and shall, at the request of the Prosecutor or the accused, hold a further hearing to hear any additional evidence or submissions relevant to the sentence, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

3. Where paragraph 2 applies, any representations under article 75 shall be heard during the further hearing referred to in paragraph 2 and, if necessary, during any additional hearing.

4. The sentence shall be pronounced in public and, wherever possible, in the presence of the accused.

PART 7. PENALTIES

Article 77

Applicable penalties

1. Subject to article 110, the Court may impose one of the following penalties on a person convicted of a crime referred to in article 5 of this Statute:

(a) Imprisonment for a specified number of years, which may not exceed a maximum of 30 years;
or

(b) A term of life imprisonment when justified by the extreme gravity of the crime and the individual circumstances of the convicted person.

2. In addition to imprisonment, the Court may order:

(a) A fine under the criteria provided for in the Rules of Procedure and Evidence;

(b) A forfeiture of proceeds, property and assets derived directly or indirectly from that crime, without prejudice to the rights of bona fide third parties.

Article 78

Determination of the sentence

1. In determining the sentence, the Court shall, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, take into account such factors as the gravity of the crime and the individual circumstances of the convicted person.

2. In imposing a sentence of imprisonment, the Court shall deduct the time, if any, previously spent in detention in accordance with an order of the Court. The Court may deduct any time otherwise spent in detention in connection with conduct underlying the crime.

3. When a person has been convicted of more than one crime, the Court shall pronounce a sentence for each crime and a joint sentence specifying the total period of imprisonment. This period shall be no less than the highest individual sentence pronounced and shall not exceed 30 years imprisonment or a sentence of life imprisonment in conformity with article 77, paragraph 1 (b).

Article 79

Trust Fund

1. A Trust Fund shall be established by decision of the Assembly of States Parties for the benefit of victims of crimes within the jurisdiction of the Court, and of the families of such victims.
2. The Court may order money and other property collected through fines or forfeiture to be transferred, by order of the Court, to the Trust Fund.
3. The Trust Fund shall be managed according to criteria to be determined by the Assembly of States Parties.

Article 80

Non-prejudice to national application of penalties and national laws

Nothing in this Part affects the application by States of penalties prescribed by their national law, nor the law of States which do not provide for penalties prescribed in this Part.

PART 8. APPEAL AND REVISION

Article 81

Appeal against decision of acquittal or conviction or against sentence

1. A decision under article 74 may be appealed in accordance with the Rules of Procedure and Evidence as follows:

(a) The Prosecutor may make an appeal on any of the following grounds:

(i) Procedural error,

(ii) Error of fact, or

(iii) Error of law;

(b) The convicted person, or the Prosecutor on that person's behalf, may make an appeal on any of the following grounds:

(i) Procedural error,

(ii) Error of fact,

(iii) Error of law, or

(iv) Any other ground that affects the fairness or reliability of the proceedings or decision.

2. (a) A sentence may be appealed, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, by the Prosecutor or the convicted person on the ground of disproportion between the crime and the sentence;

(b) If on an appeal against sentence the Court considers that there are grounds on which the conviction might be set aside, wholly or in part, it may invite the Prosecutor and the convicted person to submit grounds under article 81, paragraph 1 (a) or (b), and may render a decision on conviction in accordance with article 83;

(c) The same procedure applies when the Court, on an appeal against conviction only, considers that there are grounds to reduce the sentence under paragraph 2 (a).

3. (a) Unless the Trial Chamber orders otherwise, a convicted person shall remain in custody pending an appeal;

(b) When a convicted person's time in custody exceeds the sentence of imprisonment imposed, that person shall be released, except that if the Prosecutor is also appealing, the release may be subject to the conditions under subparagraph (c) below;

(c) In case of an acquittal, the accused shall be released immediately, subject to the following:

(i) Under exceptional circumstances, and having regard, inter alia, to the concrete risk of flight, the seriousness of the offence charged and the probability of success on appeal, the Trial Chamber, at the request of the Prosecutor, may maintain the detention of the person pending appeal;

(ii) A decision by the Trial Chamber under subparagraph (c) (i) may be appealed in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. Subject to the provisions of paragraph 3 (a) and (b), execution of the decision or sentence shall be suspended during the period allowed for appeal and for the duration of the appeal proceedings.

Article 82

Appeal against other decisions

1. Either party may appeal any of the following decisions in accordance with the Rules of Procedure and Evidence:

(a) A decision with respect to jurisdiction or admissibility;

(b) A decision granting or denying release of the person being investigated or prosecuted;

(c) A decision of the Pre-Trial Chamber to act on its own initiative under article 56, paragraph 3;

(d) A decision that involves an issue that would significantly affect the fair and expeditious conduct of the proceedings or the outcome of the trial, and for which, in the opinion of the Pre-Trial or Trial Chamber, an immediate resolution by the Appeals Chamber may materially advance the proceedings.

2. A decision of the Pre-Trial Chamber under article 57, paragraph 3 (d), may be appealed against by the State concerned or by the Prosecutor, with the leave of the Pre-Trial Chamber. The appeal shall be heard on an expedited basis.

3. An appeal shall not of itself have suspensive effect unless the Appeals Chamber so orders, upon request, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. A legal representative of the victims, the convicted person or a bona fide owner of property adversely affected by an order under article 75 may appeal against the order for reparations, as provided in the Rules of Procedure and Evidence.

Article 83

Proceedings on appeal

1. For the purposes of proceedings under article 81 and this article, the Appeals Chamber shall have all the powers of the Trial Chamber.

2. If the Appeals Chamber finds that the proceedings appealed from were unfair in a way that affected the reliability of the decision or sentence, or that the decision or sentence appealed from

was materially affected by error of fact or law or procedural error, it may:

- (a) Reverse or amend the decision or sentence; or
- (b) Order a new trial before a different Trial Chamber.

For these purposes, the Appeals Chamber may remand a factual issue to the original Trial Chamber for it to determine the issue and to report back accordingly, or may itself call evidence to determine the issue. When the decision or sentence has been appealed only by the person convicted, or the Prosecutor on that person's behalf, it cannot be amended to his or her detriment.

3. If in an appeal against sentence the Appeals Chamber finds that the sentence is disproportionate to the crime, it may vary the sentence in accordance with Part 7.

4. The judgement of the Appeals Chamber shall be taken by a majority of the judges and shall be delivered in open court. The judgement shall state the reasons on which it is based. When there is no unanimity, the judgement of the Appeals Chamber shall contain the views of the majority and the minority, but a judge may deliver a separate or dissenting opinion on a question of law.

5. The Appeals Chamber may deliver its judgement in the absence of the person acquitted or convicted.

Article 84

Revision of conviction or sentence

1. The convicted person or, after death, spouses, children, parents or one person alive at the time of the accused's death who has been given express written instructions from the accused to bring such a claim, or the Prosecutor on the person's behalf, may apply to the Appeals Chamber to revise the final judgement of conviction or sentence on the grounds that:

- (a) New evidence has been discovered that:
 - (i) Was not available at the time of trial, and such unavailability was not wholly or partially attributable to the party making application; and
 - (ii) Is sufficiently important that had it been proved at trial it would have been likely to have resulted in a different verdict;

(b) It has been newly discovered that decisive evidence, taken into account at trial and upon which the conviction depends, was false, forged or falsified;

(c) One or more of the judges who participated in conviction or confirmation of the charges has committed, in that case, an act of serious misconduct or serious breach of duty of sufficient gravity to justify the removal of that judge or those judges from office under article 46.

2. The Appeals Chamber shall reject the application if it considers it to be unfounded. If it determines that the application is meritorious, it may, as appropriate:

(a) Reconvene the original Trial Chamber;

(b) Constitute a new Trial Chamber; or

(c) Retain jurisdiction over the matter,

with a view to, after hearing the parties in the manner set forth in the Rules of Procedure and Evidence, arriving at a determination on whether the judgement should be revised.

Article 85

Compensation to an arrested or convicted person

1. Anyone who has been the victim of unlawful arrest or detention shall have an enforceable right to compensation.

2. When a person has by a final decision been convicted of a criminal offence, and when subsequently his or her conviction has been reversed on the ground that a new or newly discovered fact shows conclusively that there has been a miscarriage of justice, the person who has suffered punishment as a result of such conviction shall be compensated according to law, unless it is proved that the non-disclosure of the unknown fact in time is wholly or partly attributable to him or her.

3. In exceptional circumstances, where the Court finds conclusive facts showing that there has been a grave and manifest miscarriage of justice, it may in its discretion award compensation, according to the criteria provided in the Rules of Procedure and Evidence, to a person who has been released from detention following a final decision of acquittal or a termination of the proceedings for that

reason.

PART 9. INTERNATIONAL COOPERATION AND JUDICIAL ASSISTANCE

Article 86

General obligation to cooperate

States Parties shall, in accordance with the provisions of this Statute, cooperate fully with the Court in its investigation and prosecution of crimes within the jurisdiction of the Court.

Article 87

Requests for cooperation: general provisions

1. (a) The Court shall have the authority to make requests to States Parties for cooperation. The requests shall be transmitted through the diplomatic channel or any other appropriate channel as may be designated by each State Party upon ratification, acceptance, approval or accession.

Subsequent changes to the designation shall be made by each State Party in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

(b) When appropriate, without prejudice to the provisions of subparagraph (a), requests may also be transmitted through the International Criminal Police Organization or any appropriate regional organization.

2. Requests for cooperation and any documents supporting the request shall either be in or be accompanied by a translation into an official language of the requested State or one of the working languages of the Court, in accordance with the choice made by that State upon ratification, acceptance, approval or accession.

Subsequent changes to this choice shall be made in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

3. The requested State shall keep confidential a request for cooperation and any documents supporting the request, except to the extent that the disclosure is necessary for execution of the request.

4. In relation to any request for assistance presented under this Part, the Court may take such

measures, including measures related to the protection of information, as may be necessary to ensure the safety or physical or psychological well-being of any victims, potential witnesses and their families. The Court may request that any information that is made available under this Part shall be provided and handled in a manner that protects the safety and physical or psychological well-being of any victims, potential witnesses and their families.

5. (a) The Court may invite any State not party to this Statute to provide assistance under this Part on the basis of an ad hoc arrangement, an agreement with such State or any other appropriate basis.

(b) Where a State not party to this Statute, which has entered into an ad hoc arrangement or an agreement with the Court, fails to cooperate with requests pursuant to any such arrangement or agreement, the Court may so inform the Assembly of States Parties or, where the Security Council referred the matter to the Court, the Security Council.

6. The Court may ask any intergovernmental organization to provide information or documents. The Court may also ask for other forms of cooperation and assistance which may be agreed upon with such an organization and which are in accordance with its competence or mandate.

7. Where a State Party fails to comply with a request to cooperate by the Court contrary to the provisions of this Statute, thereby preventing the Court from exercising its functions and powers under this Statute, the Court may make a finding to that effect and refer the matter to the Assembly of States Parties or, where the Security Council referred the matter to the Court, to the Security Council.

Article 88

Availability of procedures under national law

States Parties shall ensure that there are procedures available under their national law for all of the forms of cooperation which are specified under this Part.

Article 89

Surrender of persons to the Court

1. The Court may transmit a request for the arrest and surrender of a person, together with the material supporting the request outlined in article 91, to any State on the territory of which that

person may be found and shall request the cooperation of that State in the arrest and surrender of such a person. States Parties shall, in accordance with the provisions of this Part and the procedure under their national law, comply with requests for arrest and surrender.

2. Where the person sought for surrender brings a challenge before a national court on the basis of the principle of *ne bis in idem* as provided in article 20, the requested State shall immediately consult with the Court to determine if there has been a relevant ruling on admissibility. If the case is admissible, the requested State shall proceed with the execution of the request. If an admissibility ruling is pending, the requested State may postpone the execution of the request for surrender of the person until the Court makes a determination on admissibility.

3. (a) A State Party shall authorize, in accordance with its national procedural law, transportation through its territory of a person being surrendered to the Court by another State, except where transit through that State would impede or delay the surrender.

(b) A request by the Court for transit shall be transmitted in accordance with article 87. The request for transit shall contain:

(i) A description of the person being transported;

(ii) A brief statement of the facts of the case and their legal characterization; and

(iii) The warrant for arrest and surrender;

(c) A person being transported shall be detained in custody during the period of transit;

(d) No authorization is required if the person is transported by air and no landing is scheduled on the territory of the transit State;

(e) If an unscheduled landing occurs on the territory of the transit State, that State may require a request for transit from the Court as provided for in subparagraph (b). The transit State shall detain the person being transported until the request for transit is received and the transit is effected, provided that detention for purposes of this subparagraph may not be extended beyond 96 hours from the unscheduled landing unless the request is received within that time.

4. If the person sought is being proceeded against or is serving a sentence in the requested State for a crime different from that for which surrender to the Court is sought, the requested State, after

making its decision to grant the request, shall consult with the Court.

Article 90

Competing requests

1. A State Party which receives a request from the Court for the surrender of a person under article 89 shall, if it also receives a request from any other State for the extradition of the same person for the same conduct which forms the basis of the crime for which the Court seeks the person's surrender, notify the Court and the requesting State of that fact.
2. Where the requesting State is a State Party, the requested State shall give priority to the request from the Court if:
 - (a) The Court has, pursuant to article 18 or 19, made a determination that the case in respect of which surrender is sought is admissible and that determination takes into account the investigation or prosecution conducted by the requesting State in respect of its request for extradition; or
 - (b) The Court makes the determination described in subparagraph (a) pursuant to the requested State's notification under paragraph 1.
3. Where a determination under paragraph 2 (a) has not been made, the requested State may, at its discretion, pending the determination of the Court under paragraph 2 (b), proceed to deal with the request for extradition from the requesting State but shall not extradite the person until the Court has determined that the case is inadmissible. The Court's determination shall be made on an expedited basis.
4. If the requesting State is a State not Party to this Statute the requested State, if it is not under an international obligation to extradite the person to the requesting State, shall give priority to the request for surrender from the Court, if the Court has determined that the case is admissible.
5. Where a case under paragraph 4 has not been determined to be admissible by the Court, the requested State may, at its discretion, proceed to deal with the request for extradition from the requesting State.
6. In cases where paragraph 4 applies except that the requested State is under an existing international obligation to extradite the person to the requesting State not Party to this Statute, the

requested State shall determine whether to surrender the person to the Court or extradite the person to the requesting State. In making its decision, the requested State shall consider all the relevant factors, including but not limited to:

- (a) The respective dates of the requests;
- (b) The interests of the requesting State including, where relevant, whether the crime was committed in its territory and the nationality of the victims and of the person sought; and
- (c) The possibility of subsequent surrender between the Court and the requesting State.

7. Where a State Party which receives a request from the Court for the surrender of a person also receives a request from any State for the extradition of the same person for conduct other than that which constitutes the crime for which the Court seeks the person's surrender:

- (a) The requested State shall, if it is not under an existing international obligation to extradite the person to the requesting State, give priority to the request from the Court;
- (b) The requested State shall, if it is under an existing international obligation to extradite the person to the requesting State, determine whether to surrender the person to the Court or to extradite the person to the requesting State. In making its decision, the requested State shall consider all the relevant factors, including but not limited to those set out in paragraph 6, but shall give special consideration to the relative nature and gravity of the conduct in question.

8. Where pursuant to a notification under this article, the Court has determined a case to be inadmissible, and subsequently extradition to the requesting State is refused, the requested State shall notify the Court of this decision.

Article 91

Contents of request for arrest and surrender

1. A request for arrest and surrender shall be made in writing. In urgent cases, a request may be made by any medium capable of delivering a written record, provided that the request shall be confirmed through the channel provided for in article 87, paragraph 1 (a).
2. In the case of a request for the arrest and surrender of a person for whom a warrant of arrest has been issued by the Pre-Trial Chamber under article 58, the request shall contain or be supported by:

(a) Information describing the person sought, sufficient to identify the person, and information as to that person's probable location;

(b) A copy of the warrant of arrest; and

(c) Such documents, statements or information as may be necessary to meet the requirements for the surrender process in the requested State, except that those requirements should not be more burdensome than those applicable to requests for extradition pursuant to treaties or arrangements between the requested State and other States and should, if possible, be less burdensome, taking into account the distinct nature of the Court.

3. In the case of a request for the arrest and surrender of a person already convicted, the request shall contain or be supported by:

(a) A copy of any warrant of arrest for that person;

(b) A copy of the judgement of conviction;

(c) Information to demonstrate that the person sought is the one referred to in the judgement of conviction; and

(d) If the person sought has been sentenced, a copy of the sentence imposed and, in the case of a sentence for imprisonment, a statement of any time already served and the time remaining to be served.

4. Upon the request of the Court, a State Party shall consult with the Court, either generally or with respect to a specific matter, regarding any requirements under its national law that may apply under paragraph 2 (c). During the consultations, the State Party shall advise the Court of the specific requirements of its national law.

Article 92

Provisional arrest

1. In urgent cases, the Court may request the provisional arrest of the person sought, pending presentation of the request for surrender and the documents supporting the request as specified in article 91.

2. The request for provisional arrest shall be made by any medium capable of delivering a written record and shall contain:

(a) Information describing the person sought, sufficient to identify the person, and information as to that person's probable location;

(b) A concise statement of the crimes for which the person's arrest is sought and of the facts which are alleged to constitute those crimes, including, where possible, the date and location of the crime;

(c) A statement of the existence of a warrant of arrest or a judgement of conviction against the person sought; and

(d) A statement that a request for surrender of the person sought will follow.

3. A person who is provisionally arrested may be released from custody if the requested State has not received the request for surrender and the documents supporting the request as specified in article 91 within the time limits specified in the Rules of Procedure and Evidence. However, the person may consent to surrender before the expiration of this period if permitted by the law of the requested State. In such a case, the requested State shall proceed to surrender the person to the Court as soon as possible.

4. The fact that the person sought has been released from custody pursuant to paragraph 3 shall not prejudice the subsequent arrest and surrender of that person if the request for surrender and the documents supporting the request are delivered at a later date.

Article 93

Other forms of cooperation

1. States Parties shall, in accordance with the provisions of this Part and under procedures of national law, comply with requests by the Court to provide the following assistance in relation to investigations or prosecutions:

(a) The identification and whereabouts of persons or the location of items;

(b) The taking of evidence, including testimony under oath, and the production of evidence, including expert opinions and reports necessary to the Court;

- (c) The questioning of any person being investigated or prosecuted;
 - (d) The service of documents, including judicial documents;
 - (e) Facilitating the voluntary appearance of persons as witnesses or experts before the Court;
 - (f) The temporary transfer of persons as provided in paragraph 7;
 - (g) The examination of places or sites, including the exhumation and examination of grave sites;
 - (h) The execution of searches and seizures;
 - (i) The provision of records and documents, including official records and documents;
 - (j) The protection of victims and witnesses and the preservation of evidence;
 - (k) The identification, tracing and freezing or seizure of proceeds, property and assets and instrumentalities of crimes for the purpose of eventual forfeiture, without prejudice to the rights of bona fide third parties; and
 - (l) Any other type of assistance which is not prohibited by the law of the requested State, with a view to facilitating the investigation and prosecution of crimes within the jurisdiction of the Court.
2. The Court shall have the authority to provide an assurance to a witness or an expert appearing before the Court that he or she will not be prosecuted, detained or subjected to any restriction of personal freedom by the Court in respect of any act or omission that preceded the departure of that person from the requested State.
3. Where execution of a particular measure of assistance detailed in a request presented under paragraph 1, is prohibited in the requested State on the basis of an existing fundamental legal principle of general application, the requested State shall promptly consult with the Court to try to resolve the matter. In the consultations, consideration should be given to whether the assistance can be rendered in another manner or subject to conditions. If after consultations the matter cannot be resolved, the Court shall modify the request as necessary.
4. In accordance with article 72, a State Party may deny a request for assistance, in whole or in part, only if the request concerns the production of any documents or disclosure of evidence which

relates to its national security.

5. Before denying a request for assistance under paragraph 1 (1), the requested State shall consider whether the assistance can be provided subject to specified conditions, or whether the assistance can be provided at a later date or in an alternative manner, provided that if the Court or the Prosecutor accepts the assistance subject to conditions, the Court or the Prosecutor shall abide by them.

6. If a request for assistance is denied, the requested State Party shall promptly inform the Court or the Prosecutor of the reasons for such denial.

7. (a) The Court may request the temporary transfer of a person in custody for purposes of identification or for obtaining testimony or other assistance. The person may be transferred if the following conditions are fulfilled:

(i) The person freely gives his or her informed consent to the transfer; and

(ii) The requested State agrees to the transfer, subject to such conditions as that State and the Court may agree.

(b) The person being transferred shall remain in custody. When the purposes of the transfer have been fulfilled, the Court shall return the person without delay to the requested State.

8. (a) The Court shall ensure the confidentiality of documents and information, except as required for the investigation and proceedings described in the request.

(b) The requested State may, when necessary, transmit documents or information to the Prosecutor on a confidential basis. The Prosecutor may then use them solely for the purpose of generating new evidence.

(c) The requested State may, on its own motion or at the request of the Prosecutor, subsequently consent to the disclosure of such documents or information. They may then be used as evidence pursuant to the provisions of Parts 5 and 6 and in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

9. (a) (i) In the event that a State Party receives competing requests, other than for surrender or extradition, from the Court and from another State pursuant to an international obligation, the State

Party shall endeavour, in consultation with the Court and the other State, to meet both requests, if necessary by postponing or attaching conditions to one or the other request.

(ii) Failing that, competing requests shall be resolved in accordance with the principles established in article 90.

(b) Where, however, the request from the Court concerns information, property or persons which are subject to the control of a third State or an international organization by virtue of an international agreement, the requested States shall so inform the Court and the Court shall direct its request to the third State or international organization.

10. (a) The Court may, upon request, cooperate with and provide assistance to a State Party conducting an investigation into or trial in respect of conduct which constitutes a crime within the jurisdiction of the Court or which constitutes a serious crime under the national law of the requesting State.

(b) (i) The assistance provided under subparagraph (a) shall include, inter alia:

a. The transmission of statements, documents or other types of evidence obtained in the course of an investigation or a trial conducted by the Court; and

b. The questioning of any person detained by order of the Court;

(ii) In the case of assistance under subparagraph (b) (i) a:

a. If the documents or other types of evidence have been obtained with the assistance of a State, such transmission shall require the consent of that State;

b. If the statements, documents or other types of evidence have been provided by a witness or expert, such transmission shall be subject to the provisions of article 68.

(c) The Court may, under the conditions set out in this paragraph, grant a request for assistance under this paragraph from a State which is not a Party to this Statute.

Article 94

Postponement of execution of a request in respect of ongoing investigation or prosecution

1. If the immediate execution of a request would interfere with an ongoing investigation or prosecution of a case different from that to which the request relates, the requested State may postpone the execution of the request for a period of time agreed upon with the Court. However, the postponement shall be no longer than is necessary to complete the relevant investigation or prosecution in the requested State. Before making a decision to postpone, the requested State should consider whether the assistance may be immediately provided subject to certain conditions.
2. If a decision to postpone is taken pursuant to paragraph 1, the Prosecutor may, however, seek measures to preserve evidence, pursuant to article 93, paragraph 1 (j).

Article 95

Postponement of execution of a request in respect of an admissibility challenge

Where there is an admissibility challenge under consideration by the Court pursuant to article 18 or 19, the requested State may postpone the execution of a request under this Part pending a determination by the Court, unless the Court has specifically ordered that the Prosecutor may pursue the collection of such evidence pursuant to article 18 or 19.

Article 96

Contents of request for other forms of assistance under article 93

1. A request for other forms of assistance referred to in article 93 shall be made in writing. In urgent cases, a request may be made by any medium capable of delivering a written record, provided that the request shall be confirmed through the channel provided for in article 87, paragraph 1 (a).
2. The request shall, as applicable, contain or be supported by the following:
 - (a) A concise statement of the purpose of the request and the assistance sought, including the legal basis and the grounds for the request;
 - (b) As much detailed information as possible about the location or identification of any person or place that must be found or identified in order for the assistance sought to be provided;
 - (c) A concise statement of the essential facts underlying the request;

(d) The reasons for and details of any procedure or requirement to be followed;

(e) Such information as may be required under the law of the requested State in order to execute the request; and

(f) Any other information relevant in order for the assistance sought to be provided.

3. Upon the request of the Court, a State Party shall consult with the Court, either generally or with respect to a specific matter, regarding any requirements under its national law that may apply under paragraph 2 (e). During the consultations, the State Party shall advise the Court of the specific requirements of its national law.

4. The provisions of this article shall, where applicable, also apply in respect of a request for assistance made to the Court.

Article 97

Consultations

Where a State Party receives a request under this Part in relation to which it identifies problems which may impede or prevent the execution of the request, that State shall consult with the Court without delay in order to resolve the matter. Such problems may include, inter alia:

(a) Insufficient information to execute the request;

(b) In the case of a request for surrender, the fact that despite best efforts, the person sought cannot be located or that the investigation conducted has determined that the person in the requested State is clearly not the person named in the warrant; or

(c) The fact that execution of the request in its current form would require the requested State to breach a pre-existing treaty obligation undertaken with respect to another State.

Article 98

Cooperation with respect to waiver of immunity and consent to surrender

1. The Court may not proceed with a request for surrender or assistance which would require the requested State to act inconsistently with its obligations under international law with respect to the State or diplomatic immunity of a person or property of a third State, unless the Court can first

obtain the cooperation of that third State for the waiver of the immunity.

2. The Court may not proceed with a request for surrender which would require the requested State to act inconsistently with its obligations under international agreements pursuant to which the consent of a sending State is required to surrender a person of that State to the Court, unless the Court can first obtain the cooperation of the sending State for the giving of consent for the surrender.

Article 99

Execution of requests under articles 93 and 96

1. Requests for assistance shall be executed in accordance with the relevant procedure under the law of the requested State and, unless prohibited by such law, in the manner specified in the request, including following any procedure outlined therein or permitting persons specified in the request to be present at and assist in the execution process.

2. In the case of an urgent request, the documents or evidence produced in response shall, at the request of the Court, be sent urgently.

3. Replies from the requested State shall be transmitted in their original language and form.

4. Without prejudice to other articles in this Part, where it is necessary for the successful execution of a request which can be executed without any compulsory measures, including specifically the interview of or taking evidence from a person on a voluntary basis, including doing so without the presence of the authorities of the requested State Party if it is essential for the request to be executed, and the examination without modification of a public site or other public place, the Prosecutor may execute such request directly on the territory of a State as follows:

(a) When the State Party requested is a State on the territory of which the crime is alleged to have been committed, and there has been a determination of admissibility pursuant to article 18 or 19, the Prosecutor may directly execute such request following all possible consultations with the requested State Party;

(b) In other cases, the Prosecutor may execute such request following consultations with the requested State Party and subject to any reasonable conditions or concerns raised by that State Party. Where the requested State Party identifies problems with the execution of a request pursuant

to this subparagraph it shall, without delay, consult with the Court to resolve the matter.

5. Provisions allowing a person heard or examined by the Court under article 72 to invoke restrictions designed to prevent disclosure of confidential information connected with national security shall also apply to the execution of requests for assistance under this article.

Article 100

Costs

1. The ordinary costs for execution of requests in the territory of the requested State shall be borne by that State, except for the following, which shall be borne by the Court:

(a) Costs associated with the travel and security of witnesses and experts or the transfer under article 93 of persons in custody;

(b) Costs of translation, interpretation and transcription;

(c) Travel and subsistence costs of the judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors, the Registrar, the Deputy Registrar and staff of any organ of the Court;

(d) Costs of any expert opinion or report requested by the Court;

(e) Costs associated with the transport of a person being surrendered to the Court by a custodial State; and

(f) Following consultations, any extraordinary costs that may result from the execution of a request.

2. The provisions of paragraph 1 shall, as appropriate, apply to requests from States Parties to the Court. In that case, the Court shall bear the ordinary costs of execution.

Article 101

Rule of speciality

1. A person surrendered to the Court under this Statute shall not be proceeded against, punished or detained for any conduct committed prior to surrender, other than the conduct or course of conduct which forms the basis of the crimes for which that person has been surrendered.

2. The Court may request a waiver of the requirements of paragraph 1 from the State which surrendered the person to the Court and, if necessary, the Court shall provide additional information in accordance with article 91. States Parties shall have the authority to provide a waiver to the Court and should endeavour to do so.

Article 102

Use of terms

For the purposes of this Statute:

(a) "surrender" means the delivering up of a person by a State to the Court, pursuant to this Statute.

(b) "extradition" means the delivering up of a person by one State to another as provided by treaty, convention or national legislation.

PART 10. ENFORCEMENT

Article 103

Role of States in enforcement of sentences of imprisonment

1. (a) A sentence of imprisonment shall be served in a State designated by the Court from a list of States which have indicated to the Court their willingness to accept sentenced persons.

(b) At the time of declaring its willingness to accept sentenced persons, a State may attach conditions to its acceptance as agreed by the Court and in accordance with this Part.

(c) A State designated in a particular case shall promptly inform the Court whether it accepts the Court's designation.

2. (a) The State of enforcement shall notify the Court of any circumstances, including the exercise of any conditions agreed under paragraph 1, which could materially affect the terms or extent of the imprisonment. The Court shall be given at least 45 days' notice of any such known or foreseeable circumstances. During this period, the State of enforcement shall take no action that might prejudice its obligations under article 110.

(b) Where the Court cannot agree to the circumstances referred to in subparagraph (a), it shall

notify the State of enforcement and proceed in accordance with article 104, paragraph 1.

3. In exercising its discretion to make a designation under paragraph 1, the Court shall take into account the following:

(a) The principle that States Parties should share the responsibility for enforcing sentences of imprisonment, in accordance with principles of equitable distribution, as provided in the Rules of Procedure and Evidence;

(b) The application of widely accepted international treaty standards governing the treatment of prisoners;

(c) The views of the sentenced person;

(d) The nationality of the sentenced person;

(e) Such other factors regarding the circumstances of the crime or the person sentenced, or the effective enforcement of the sentence, as may be appropriate in designating the State of enforcement.

4. If no State is designated under paragraph 1, the sentence of imprisonment shall be served in a prison facility made available by the host State, in accordance with the conditions set out in the headquarters agreement referred to in article 3, paragraph 2. In such a case, the costs arising out of the enforcement of a sentence of imprisonment shall be borne by the Court.

Article 104

Change in designation of State of enforcement

1. The Court may, at any time, decide to transfer a sentenced person to a prison of another State.

2. A sentenced person may, at any time, apply to the Court to be transferred from the State of enforcement.

Article 105

Enforcement of the sentence

1. Subject to conditions which a State may have specified in accordance with article 103, paragraph

1 (b), the sentence of imprisonment shall be binding on the States Parties, which shall in no case modify it.

2. The Court alone shall have the right to decide any application for appeal and revision. The State of enforcement shall not impede the making of any such application by a sentenced person.

Article 106

Supervision of enforcement of sentences and conditions of imprisonment

1. The enforcement of a sentence of imprisonment shall be subject to the supervision of the Court and shall be consistent with widely accepted international treaty standards governing treatment of prisoners.

2. The conditions of imprisonment shall be governed by the law of the State of enforcement and shall be consistent with widely accepted international treaty standards governing treatment of prisoners; in no case shall such conditions be more or less favourable than those available to prisoners convicted of similar offences in the State of enforcement.

3. Communications between a sentenced person and the Court shall be unimpeded and confidential.

Article 107

Transfer of the person upon completion of sentence

1. Following completion of the sentence, a person who is not a national of the State of enforcement may, in accordance with the law of the State of enforcement, be transferred to a State which is obliged to receive him or her, or to another State which agrees to receive him or her, taking into account any wishes of the person to be transferred to that State, unless the State of enforcement authorizes the person to remain in its territory.

2. If no State bears the costs arising out of transferring the person to another State pursuant to paragraph 1, such costs shall be borne by the Court.

3. Subject to the provisions of article 108, the State of enforcement may also, in accordance with its national law, extradite or otherwise surrender the person to a State which has requested the extradition or surrender of the person for purposes of trial or enforcement of a sentence.

Article 108

Limitation on the prosecution or punishment of other offences

1. A sentenced person in the custody of the State of enforcement shall not be subject to prosecution or punishment or to extradition to a third State for any conduct engaged in prior to that person's delivery to the State of enforcement, unless such prosecution, punishment or extradition has been approved by the Court at the request of the State of enforcement.
2. The Court shall decide the matter after having heard the views of the sentenced person.
3. Paragraph 1 shall cease to apply if the sentenced person remains voluntarily for more than 30 days in the territory of the State of enforcement after having served the full sentence imposed by the Court, or returns to the territory of that State after having left it.

Article 109

Enforcement of fines and forfeiture measures

1. States Parties shall give effect to fines or forfeitures ordered by the Court under Part 7, without prejudice to the rights of bona fide third parties, and in accordance with the procedure of their national law.
2. If a State Party is unable to give effect to an order for forfeiture, it shall take measures to recover the value of the proceeds, property or assets ordered by the Court to be forfeited, without prejudice to the rights of bona fide third parties.
3. Property, or the proceeds of the sale of real property or, where appropriate, the sale of other property, which is obtained by a State Party as a result of its enforcement of a judgement of the Court shall be transferred to the Court.

Article 110

Review by the Court concerning reduction of sentence

1. The State of enforcement shall not release the person before expiry of the sentence pronounced by the Court.
2. The Court alone shall have the right to decide any reduction of sentence, and shall rule on the matter after having heard the person.

3. When the person has served two thirds of the sentence, or 25 years in the case of life imprisonment, the Court shall review the sentence to determine whether it should be reduced. Such a review shall not be conducted before that time.

4. In its review under paragraph 3, the Court may reduce the sentence if it finds that one or more of the following factors are present:

(a) The early and continuing willingness of the person to cooperate with the Court in its investigations and prosecutions;

(b) The voluntary assistance of the person in enabling the enforcement of the judgements and orders of the Court in other cases, and in particular providing assistance in locating assets subject to orders of fine, forfeiture or reparation which may be used for the benefit of victims; or

(c) Other factors establishing a clear and significant change of circumstances sufficient to justify the reduction of sentence, as provided in the Rules of Procedure and Evidence.

5. If the Court determines in its initial review under paragraph 3 that it is not appropriate to reduce the sentence, it shall thereafter review the question of reduction of sentence at such intervals and applying such criteria as provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

Article 111

Escape

If a convicted person escapes from custody and flees the State of enforcement, that State may, after consultation with the Court, request the person's surrender from the State in which the person is located pursuant to existing bilateral or multilateral arrangements, or may request that the Court seek the person's surrender, in accordance with Part 9. It may direct that the person be delivered to the State in which he or she was serving the sentence or to another State designated by the Court.

PART 11. ASSEMBLY OF STATES PARTIES

Article 112

Assembly of States Parties

1. An Assembly of States Parties to this Statute is hereby established. Each State Party shall have one representative in the Assembly who may be accompanied by alternates and advisers. Other

States which have signed this Statute or the Final Act may be observers in the Assembly.

2. The Assembly shall:

- (a) Consider and adopt, as appropriate, recommendations of the Preparatory Commission;
- (b) Provide management oversight to the Presidency, the Prosecutor and the Registrar regarding the administration of the Court;
- (c) Consider the reports and activities of the Bureau established under paragraph 3 and take appropriate action in regard thereto;
- (d) Consider and decide the budget for the Court;
- (e) Decide whether to alter, in accordance with article 36, the number of judges;
- (f) Consider pursuant to article 87, paragraphs 5 and 7, any question relating to non-cooperation;
- (g) Perform any other function consistent with this Statute or the Rules of Procedure and Evidence.

3. (a) The Assembly shall have a Bureau consisting of a President, two Vice-Presidents and 18 members elected by the Assembly for three-year terms.

(b) The Bureau shall have a representative character, taking into account, in particular, equitable geographical distribution and the adequate representation of the principal legal systems of the world.

(c) The Bureau shall meet as often as necessary, but at least once a year. It shall assist the Assembly in the discharge of its responsibilities.

4. The Assembly may establish such subsidiary bodies as may be necessary, including an independent oversight mechanism for inspection, evaluation and investigation of the Court, in order to enhance its efficiency and economy.

5. The President of the Court, the Prosecutor and the Registrar or their representatives may participate, as appropriate, in meetings of the Assembly and of the Bureau.

6. The Assembly shall meet at the seat of the Court or at the Headquarters of the United Nations once a year and, when circumstances so require, hold special sessions. Except as otherwise

specified in this Statute, special sessions shall be convened by the Bureau on its own initiative or at the request of one third of the States Parties.

7. Each State Party shall have one vote. Every effort shall be made to reach decisions by consensus in the Assembly and in the Bureau. If consensus cannot be reached, except as otherwise provided in the Statute:

(a) Decisions on matters of substance must be approved by a two-thirds majority of those present and voting provided that an absolute majority of States Parties constitutes the quorum for voting;

(b) Decisions on matters of procedure shall be taken by a simple majority of States Parties present and voting.

8. A State Party which is in arrears in the payment of its financial contributions towards the costs of the Court shall have no vote in the Assembly and in the Bureau if the amount of its arrears equals or exceeds the amount of the contributions due from it for the preceding two full years. The Assembly may, nevertheless, permit such a State Party to vote in the Assembly and in the Bureau if it is satisfied that the failure to pay is due to conditions beyond the control of the State Party.

9. The Assembly shall adopt its own rules of procedure.

10. The official and working languages of the Assembly shall be those of the General Assembly of the United Nations.

PART 12. FINANCING

Article 113

Financial Regulations

Except as otherwise specifically provided, all financial matters related to the Court and the meetings of the Assembly of States Parties, including its Bureau and subsidiary bodies, shall be governed by this Statute and the Financial Regulations and Rules adopted by the Assembly of States Parties.

Article 114

Payment of expenses

Expenses of the Court and the Assembly of States Parties, including its Bureau and subsidiary bodies, shall be paid from the funds of the Court.

Article 115

Funds of the Court and of the Assembly of States Parties

The expenses of the Court and the Assembly of States Parties, including its Bureau and subsidiary bodies, as provided for in the budget decided by the Assembly of States Parties, shall be provided by the following sources:

- (a) Assessed contributions made by States Parties;
- (b) Funds provided by the United Nations, subject to the approval of the General Assembly, in particular in relation to the expenses incurred due to referrals by the Security Council.

Article 116

Voluntary contributions

Without prejudice to article 115, the Court may receive and utilize, as additional funds, voluntary contributions from Governments, international organizations, individuals, corporations and other entities, in accordance with relevant criteria adopted by the Assembly of States Parties.

Article 117

Assessment of contributions

The contributions of States Parties shall be assessed in accordance with an agreed scale of assessment, based on the scale adopted by the United Nations for its regular budget and adjusted in accordance with the principles on which that scale is based.

Article 118

Annual audit

The records, books and accounts of the Court, including its annual financial statements, shall be audited annually by an independent auditor.

PART 13. FINAL CLAUSES

Article 119

Settlement of disputes

1. Any dispute concerning the judicial functions of the Court shall be settled by the decision of the Court.
2. Any other dispute between two or more States Parties relating to the interpretation or application of this Statute which is not settled through negotiations within three months of their commencement shall be referred to the Assembly of States Parties. The Assembly may itself seek to settle the dispute or may make recommendations on further means of settlement of the dispute, including referral to the International Court of Justice in conformity with the Statute of that Court.

Article 120

Reservations

No reservations may be made to this Statute.

Article 121

Amendments

1. After the expiry of seven years from the entry into force of this Statute, any State Party may propose amendments thereto. The text of any proposed amendment shall be submitted to the Secretary-General of the United Nations, who shall promptly circulate it to all States Parties.
2. No sooner than three months from the date of notification, the Assembly of States Parties, at its next meeting, shall, by a majority of those present and voting, decide whether to take up the proposal. The Assembly may deal with the proposal directly or convene a Review Conference if the issue involved so warrants.
3. The adoption of an amendment at a meeting of the Assembly of States Parties or at a Review Conference on which consensus cannot be reached shall require a two-thirds majority of States Parties.

4. Except as provided in paragraph 5, an amendment shall enter into force for all States Parties one year after instruments of ratification or acceptance have been deposited with the Secretary-General of the United Nations by seven-eighths of them.

5. Any amendment to articles 5, 6, 7 and 8 of this Statute shall enter into force for those States Parties which have accepted the amendment one year after the deposit of their instruments of ratification or acceptance. In respect of a State Party which has not accepted the amendment, the Court shall not exercise its jurisdiction regarding a crime covered by the amendment when committed by that State Party's nationals or on its territory.

6. If an amendment has been accepted by seven-eighths of States Parties in accordance with paragraph 4, any State Party which has not accepted the amendment may withdraw from this Statute with immediate effect, notwithstanding article 127, paragraph 1, but subject to article 127, paragraph 2, by giving notice no later than one year after the entry into force of such amendment.

7. The Secretary-General of the United Nations shall circulate to all States Parties any amendment adopted at a meeting of the Assembly of States Parties or at a Review Conference.

Article 122

Amendments to provisions of an institutional nature

1. Amendments to provisions of this Statute which are of an exclusively institutional nature, namely, article 35, article 36, paragraphs 8 and 9, article 37, article 38, article 39, paragraphs 1 (first two sentences), 2 and 4, article 42, paragraphs 4 to 9, article 43, paragraphs 2 and 3, and articles 44, 46, 47 and 49, may be proposed at any time, notwithstanding article 121, paragraph 1, by any State Party. The text of any proposed amendment shall be submitted to the Secretary-General of the United Nations or such other person designated by the Assembly of States Parties who shall promptly circulate it to all States Parties and to others participating in the Assembly.

2. Amendments under this article on which consensus cannot be reached shall be adopted by the Assembly of States Parties or by a Review Conference, by a two-thirds majority of States Parties. Such amendments shall enter into force for all States Parties six months after their adoption by the Assembly or, as the case may be, by the Conference.

Article 123

Review of the Statute

1. Seven years after the entry into force of this Statute the Secretary-General of the United Nations shall convene a Review Conference to consider any amendments to this Statute. Such review may include, but is not limited to, the list of crimes contained in article 5. The Conference shall be open to those participating in the Assembly of States Parties and on the same conditions.
2. At any time thereafter, at the request of a State Party and for the purposes set out in paragraph 1, the Secretary-General of the United Nations shall, upon approval by a majority of States Parties, convene a Review Conference.
3. The provisions of article 121, paragraphs 3 to 7, shall apply to the adoption and entry into force of any amendment to the Statute considered at a Review Conference.

Article 124

Transitional Provision

Notwithstanding article 12, paragraphs 1 and 2, a State, on becoming a party to this Statute, may declare that, for a period of seven years after the entry into force of this Statute for the State concerned, it does not accept the jurisdiction of the Court with respect to the category of crimes referred to in article 8 when a crime is alleged to have been committed by its nationals or on its territory. A declaration under this article may be withdrawn at any time. The provisions of this article shall be reviewed at the Review Conference convened in accordance with article 123, paragraph 1.

Article 125

Signature, ratification, acceptance, approval or accession

1. This Statute shall be open for signature by all States in Rome, at the headquarters of the Food and Agriculture Organization of the United Nations, on 17 July 1998. Thereafter, it shall remain open for signature in Rome at the Ministry of Foreign Affairs of Italy until 17 October 1998. After that date, the Statute shall remain open for signature in New York, at United Nations Headquarters, until 31 December 2000.
2. This Statute is subject to ratification, acceptance or approval by signatory States. Instruments of

ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Statute shall be open to accession by all States. Instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 126

Entry into force

1. This Statute shall enter into force on the first day of the month after the 60th day following the date of the deposit of the 60th instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to this Statute after the deposit of the 60th instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Statute shall enter into force on the first day of the month after the 60th day following the deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 127

Withdrawal

1. A State Party may, by written notification addressed to the Secretary-General of the United Nations, withdraw from this Statute. The withdrawal shall take effect one year after the date of receipt of the notification, unless the notification specifies a later date.

2. A State shall not be discharged, by reason of its withdrawal, from the obligations arising from this Statute while it was a Party to the Statute, including any financial obligations which may have accrued. Its withdrawal shall not affect any cooperation with the Court in connection with criminal investigations and proceedings in relation to which the withdrawing State had a duty to cooperate and which were commenced prior to the date on which the withdrawal became effective, nor shall it prejudice in any way the continued consideration of any matter which was already under consideration by the Court prior to the date on which the withdrawal became effective.

Article 128

Authentic texts

The original of this Statute, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States."

" A NEMZETKÖZI BÜNTETŐBÍRÓSÁG RÓMAI STATÚTUMA

Preambulum

A jelen Statútumban Részes Államok,

Annak tudatában, hogy minden nemzetet közös szálak kötnek össze, kultúrájuk közös örökség, és attól tartva, hogy ez a finom mozaik bármikor összetörhet,

Annak tudatában, hogy e század folyamán gyermekek, nők és férfiak milliói váltak elképzelhetetlen atrocitások áldozataivá, ami mélyen megrázza az emberiség lelkiismeretét,

Felismerve azt, hogy ezek a súlyos bűncselekmények veszélyeztetik a világ békéjét, biztonságát és jólétét,

Megerősítve azt, hogy a nemzetközi közösség egészét érintő legsúlyosabb bűncselekmények nem maradhatnak büntetlenül, és a hatékony felelősségre vonást nemzeti intézkedésekkel és a nemzetközi együttműködés erősítése révén kell biztosítani,

Elhatározva, hogy véget vetnek ezen bűncselekmények elkövetői büntetlenségének, hogy ezzel elősegítsék e bűncselekmények megelőzését,

Emlékeztetve arra, hogy minden Államnak kötelessége a nemzetközi bűncselekmények elkövetőinek büntetőjogi felelősségre vonása,

Megerősítve az Egyesült Nemzetek Alapokmányának céljait és alapelveit, különösen azt, hogy minden Állam köteles tartózkodni a más Állam területi integritása, vagy politikai függetlensége elleni erőszak alkalmazásától, vagy az azzal való fenyegetéstől, vagy bármely más olyan magatartástól, amely az Egyesült Nemzetek Szervezetének céljaival ellentétes,

Hangsúlyozva ebben a tekintetben azt, hogy a jelen Statútum nem értelmezhető úgy, hogy bármely Részes Államot másik Állam fegyveres konfliktusába vagy belügyeibe való beavatkozásra jogosít,

Elhatározva ezért, továbbá a jelen és jövő generációk érdekében, hogy létrehoznak egy, az Egyesült Nemzetek rendszeréhez kapcsolódó független, állandó Nemzetközi Büntetőbíróságot a nemzetközi közösség egészét sértő, legsúlyosabb bűncselekmények fölötti joghatósággal,

Hangsúlyozva, hogy a jelen Statútummal létrehozott Nemzetközi Büntetőbíróság a nemzeti büntető joghatóságokhoz képest kiegészítő jellegű,

Elhatározva, hogy tartósan szavatolják a nemzetközi igazságszolgáltatás tiszteletben tartásának érvényesítését,

A következőkről állapodtak meg:

I. FEJEZET – A BÍRÓSÁG LÉTREHOZÁSA

1. cikk

A Bíróság

Ezennel létrehozzák a Nemzetközi Büntetőbíróságot (a továbbiakban: "Bíróság"), amely állandó intézmény, és a legsúlyosabb nemzetközi bűncselekményeket elkövető személyek fölött gyakorol joghatóságot a jelen Statútum szerint, és a nemzeti büntető joghatóságokhoz képest kiegészítő jellegű. A Bíróság joghatóságát és működését a jelen Statútum rendelkezései szabályozzák.

2. cikk

Az Egyesült Nemzetek és a Bíróság kapcsolata

A Bíróságot a jelen Statútumban Részes Államok Közgyűlése által jóváhagyott, majd a Bíróság elnöke által a Bíróság nevében megkötött megállapodás fűzi az Egyesült Nemzetekhez.

3. cikk

A Bíróság székhelye

1. A Bíróság székhelye Hágában, Hollandiában van (a továbbiakban: "Székhelyállam").
2. A Bíróság a Székhelyállammal székhelyegyezményt köt, amelyet a Statútumban Részes Államok Közgyűlése hagy jóvá, majd a Bíróság elnöke köti meg a Bíróság nevében.
3. A Bíróság máshol is ülésezhet, ha azt kívánatosnak tartja, a jelen Statútumban meghatározottak szerint.

4. cikk

A Bíróság jogállása és jogosítványai

1. A Bíróság nemzetközi jogi személyiséggel, valamint a feladatai elvégzéséhez és a céljai megvalósításához szükséges jogosítványokkal is rendelkezik.

2. A Bíróság feladatait és jogosítványait a jelen Statútumban meghatározott módon gyakorolhatja bármely Részes Állam, továbbá külön megállapodás révén, bármely más Állam területén.

II. FEJEZET – JOGHATÓSÁG, ELFOGADHATÓSÁG ÉS ALKALMAZANDÓ JOG

5. cikk

A Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmények

1. A Bíróság joghatósága a nemzetközi közösség egészét érintő legsúlyosabb bűncselekményekre korlátozódik. A Bíróság joghatósága a jelen Statútum szerint a következő bűncselekményekre terjed ki:

- (a) a népirtás;
- (b) az emberiség elleni bűncselekmények;
- (c) a háborús bűncselekmények;
- (d) az agresszió.

2. A Bíróság joghatóságát az agresszió tekintetében akkor gyakorolja, ha a 121. és 123. cikkeknek megfelelően elfogadásra került az a rendelkezés, amely meghatározza az agresszió fogalmát és azokat a feltételeket, amelyek megléte esetén a Bíróság ítélezhet e bűncselekmény ügyében. Ennek a rendelkezésnek az Egyesült Nemzetek Alapokmányának megfelelő rendelkezéseivel összhangban kell állnia.

6. cikk

A népirtás

A jelen Statútum alkalmazásában a népirtás alatt bármelyik következő cselekmény értendő, amelyet valamely nemzeti, etnikai, faji vagy vallási csoport, mint olyan, teljes vagy részleges megsemmisítésének szándékával követnek el:

- (a) csoport tagjainak megölése;
- (b) csoport tagjainak súlyos testi vagy lelki sérelem okozása;
- (c) a csoport szándékosan olyan életfeltételek közé kényszerítése, amelyek a csoport teljes vagy részleges fizikai megsemmisülését okozhatják;

- (d) olyan intézkedések fogantatása, amelyek célja a csoporton belüli születések meggátolása;
- (e) csoport gyermekeinek más csoporthoz való elhurcolása.

7. cikk

Az emberiség elleni bűncselekmények

1. A jelen Statútum alkalmazásában az emberiség elleni bűncselekmények alatt az alábbi cselekmények bármelyike értendő, amelyet a polgári lakosság elleni átfogó vagy módszeres támadás részeként, a támadásról tudva követnek el:

- (a) szándékos emberölés;
- (b) kiirtás;
- (c) rabszolgaságba taszítás;
- (d) a lakosság áttelepítése vagy erőszakos elhurcolása;
- (e) a nemzetközi jog alapvető rendelkezéseinek megsértésével elkövetett bebörtönzés vagy a fizikai szabadság elvonásának más súlyos formája;
- (f) kínzás;
- (g) erőszakos közösülés, szexuális rabszolgaságban tartás, prostitúcióra kényszerítés, kényszerterhesség, kényszer-sterilizálás, vagy a nemi erőszak bármely más, hasonlóan súlyos formája;
- (h) bármely meghatározható csoport vagy közösség üldözése politikai, faji, nemzeti, etnikai, kulturális, vallási, a 3. bekezdésben meghatározott nemi, vagy más, a nemzetközi jog által egyetemesen tiltott egyéb ismérv alapján, a jelen bekezdésben írt bármely cselekménnyel, vagy a Bíróság joghatósága alá tartozó bármely más bűncselekménnyel kapcsolatban;
- (i) személyek erőszakos eltüntetése;
- (j) az apartheid;
- (k) más, hasonló jellegű, szándékosan jelentős szenvedést, vagy a testi épség vagy a testi vagy a lelki egészség elleni súlyos sérelmet okozó embertelen cselekmények.

2. Az 1. bekezdés alkalmazásában:

(a) A "polgári lakosság elleni támadás" olyan magatartást jelent, amely magában foglalja az 1. bekezdésben írt cselekmények polgári lakosság elleni sorozatos elkövetését, azon állam vagy szervezet politikájának végrehajtása vagy elősegítése érdekében, amelynek célja az ilyen támadás;

(b) A "kiirtás" alatt értendő különösen olyan életfeltételek szándékos előidézése, többek között a táplálékhoz és a gyógyszerhez jutás lehetőségétől való megfosztás, amely a népesség egy részének pusztulását okozhatja;

(c) A "rabszolgaságba taszítás" egy személy fölötti tulajdonjoghoz kapcsolódó valamelyik vagy valamennyi jogosítvány gyakorlását jelenti, köztük e jogosítványoknak az emberkereskedelemben való gyakorlását, különösen a nők és a gyermekek tekintetében;

(d) A "lakosság áttelepítése vagy erőszakos elhurcolása" az elűzés vagy más kényszerítő intézkedés által érintett személyeknek erőszakos áthelyezését jelenti a nemzetközi jogban elfogadott indokok nélkül olyan területről, amelyen jogosan tartózkodnak;

(e) A "kínzás" őrizetben vagy a vádlott ellenőrzése alatt lévő személynek szándékosan súlyos testi vagy lelki fájdalom vagy szenvedés okozását jelenti; nem minősül kínzásnak a jogszerű büntetésekben foglalt, azokkal járó vagy kizárólag azok által okozott fájdalom vagy szenvedés;

(f) A "kényszerterhesség" az erőszakkal teherbe ejtett nő jogellenes fogva tartását jelenti, a népesség etnikai összetételének megváltoztatása, vagy más súlyos nemzetközi jogsértés elkövetésének szándékával. Ez a meghatározás semmiképpen nem értelmezhető úgy, mint amely érinti a terhességre vonatkozó nemzeti jogszabályokat;

(g) Az "üldözés" csoport vagy közösség önazonossága miatt az alapvető jogoktól való szándékos és súlyos, a nemzetközi joggal ellentétes megfosztást jelenti;

(h) Az "apartheid" az 1. bekezdésben meghatározottakhoz hasonló embertelen cselekményeket jelent, amelyeket a módszeres elnyomás és egy faji csoport bármely más faji csoport vagy csoportok fölötti uralmának intézményesített rendszerében követnek el, a rendszer fenntartásának szándékával;

i) A "személyek erőszakos eltüntetése" személyeknek valamely állam vagy politikai szervezet által, illetőleg ezen állam vagy szervezet felhatalmazásával, támogatásával vagy hozzájárulásával történő

letartóztatását, fogva tartását vagy elrablását jelenti, amely később nem ismeri el, hogy ezeket a személyeket szabadságuktól megfosztotta, vagy megtagadja, hogy sorsukról, tartózkodási helyükről tájékoztatást adjon, azzal a szándékkal, hogy hosszabb időre elvonja tőlük a jog által biztosított védelmet.

3. A jelen Statútum alkalmazásában a "nem" fogalom mindkét nemet, a férfi és a női nemet társadalmi értelemben jelöli. A "nem" fogalomnak a Statútum alkalmazásában ettől eltérő jelentése nincs.

8. cikk

Háborús bűncselekmények

1. A Bíróság joghatósággal rendelkezik a háborús bűncselekmények vonatkozásában, különösen akkor, amikor ezeket a bűncselekményeket tervszerűen vagy politika részeként követik el, vagy ilyen bűncselekmények tömeges elkövetésének részei.

2. A jelen Statútum alkalmazásában a háborús bűncselekmények a következőket jelentik:

(a) Az 1949. augusztus 12-én kelt Genfi Egyezmények súlyos megsértései, azaz bármely alábbiakban megjelölt cselekmény, ha a vonatkozó Genfi Egyezmény rendelkezései által védett személyek vagy tulajdon ellen követik el:

(i) Szándékos emberölés;

(ii) Kínzás, vagy embertelen bánásmód, ideértve a biológiai kísérleteket;

(iii) Jelentős szenvedés okozása, vagy a testi épség vagy az egészség súlyos károsítása;

(iv) Vagyontárgyak katonai szükséglet által nem indokolt, tömeges, jogellenes és önkényes elpusztítása és eltulajdonítása;

(v) Hadifoglyoknak vagy más védett személyeknek ellenséges hatalom fegyveres erőinél való szolgálatra kényszerítése;

(vi) Hadifogoly vagy bármely más védett személy szándékos megfosztása a tisztességes és szabályos bírósági eljáráshoz való jogától;

(vii) Jogellenes áttelepítés vagy elhurcolás, illetőleg jogellenes fogva tartás;

(viii) Túszejtés;

(b) A nemzetközi jog keretében létrejött, a nemzetközi fegyveres konfliktusokra alkalmazandó jog és szokások egyéb súlyos megsértése, azaz bármely következő cselekmény:

(i) A támadásoknak szándékosan a polgári lakosság, mint olyan, vagy az ellenségeskedésben közvetlenül részt nem vevő polgári személyek elleni irányítása;

(ii) A támadásoknak szándékosan polgári létesítmények, azaz nem katonai célpontok elleni irányítása;

(iii) A támadásoknak az Egyesült Nemzetek Alapokmányával összhangban tevékenykedő humanitárius segély- vagy békefenntartó misszió személyzete, felszerelése, eszközei, egységei vagy járművei elleni, szándékos irányítása, ha azok jogosultak a polgári személyeknek vagy polgári létesítményeknek a fegyveres konfliktusok nemzetközi joga által biztosított védelemre;

(iv) Támadás szándékos indítása, azt tudva, hogy az adott támadás a polgári lakosság körében emberi életet követelhet, polgári személyek sérülését, polgári létesítményekben olyan kárt, vagy a természeti környezetben olyan nagy kiterjedésű, hosszantartó és súlyos károsodást okozhat, amely összességében nyilvánvalóan túlzott mértékű a várható tényleges és közvetlen katonai előnyökhöz képest;

(v) Olyan városok, falvak, lakóhelyek vagy épületek bármilyen módon történő támadása vagy bombázása, amelyek védtelenek, és nem katonai célpontok;

(vi) Olyan harcos megölése vagy megsebesítése, aki, miután letette fegyverét vagy nincs módja védekezni, feltétel nélkül megadta magát;

(vii) Békeköveti zászlónak, az ellenség vagy az Egyesült Nemzetek zászlójának vagy katonai jelvényeinek és egyenruhájának, továbbá a Genfi Egyezmények megkülönböztető jelzéseinek jogosulatlan használata, ha ennek következtében emberi életet oltanak ki vagy súlyos személyi sérüléseket okoznak;

(viii) A megszálló hatalom által, közvetlenül vagy közvetve, saját polgári lakossága egy részének az általa megszállt területre szállítása, vagy a megszállt terület lakossága egészének vagy részének a területen belül vagy azon kívülre történő áttelepítése vagy hurcolása;

- (ix) Támadások szándékos indítása vallási, oktatási, művészeti, tudományos vagy karitatív célú épületek, történelmi műemlékek, kórházak vagy olyan helyek ellen, ahol a betegeket és sebesülteket gyűjtik össze, feltéve, hogy azok nem katonai célpontok;
- (x) Az ellenfél hatalmában lévő személyek olyan testi csonkításnak vagy bármilyen orvosi vagy tudományos kísérleteknek történő alávetése, amelyeket az érintett személy orvosi, fogászati vagy kórházi kezelése nem indokol, és nem az érintett személyek érdekében hajtják végre, és amely az érintett személy vagy személyek halálát okozza, vagy egészségüket súlyosan veszélyezteti;
- (xi) Az ellenséges nemzethez vagy hadsereghez tartozó személyek alattomos megölése vagy megsebesítése;
- (xii) Annak kijelentése, hogy senki számára sincs kegyelem;
- (xiii) Az ellenség vagyontárgyainak elpusztítása vagy elvétele, kivéve, ha az elpusztítást vagy az elvételt a hadviselési szükségletek elkerülhetetlenül megkövetelik;
- (xiv) Az ellenség állampolgárai jogainak és kereseteinek az igazságszolgáltatás előtt érvénytelenné, felfüggesztetté vagy elfogadhatatlanná nyilvánítása;
- (xv) Az ellenfél állampolgárainak a hadviselő fél által arra történő kényszerítése, hogy a saját államuk elleni hadműveletekben részt vegyenek, még abban az esetben is, ha a hadviselő fél szolgálatában álltak a háború megkezdése előtt;
- (xvi) Városok és helységek fosztogatása, akkor is, ha rohammal vették be;
- (xvii) Méreg vagy mérgezett fegyverek használata;
- (xviii) Fojtó, mérges vagy más gázok és minden hasonló folyadék, anyag vagy eszköz használata;
- (xix) Olyan lövedékek használata, amelyek az emberi testben kiterjednek vagy könnyen ellapulnak, például olyan lövedékek, amelyek kemény burka nem fedi teljesen a magot, vagy bemetszett lövedékek;
- (xx) Olyan fegyverek, lövedékek és anyagok, továbbá hadviselési módok alkalmazása, amelyek jellegüknél fogva felesleges sérüléseket vagy szükségtelen szenvedést okoznak, vagy amelyek, a fegyveres konfliktusok nemzetközi jogának megsértésével, megkülönböztetés nélkül mindenkit sújtanak, feltéve, hogy ezek a fegyverek, lövedékek és anyagok, továbbá hadviselési módok

általános tilalom alatt állnak, és szerepelnek a jelen Statútum mellékletében, a 121. és 123. cikkek rendelkezései szerint elfogadott módosítások révén;

(xxi) Az emberi méltóság súlyos megsértése, különösen a megalázó és lealacsonyító bánásmód;

(xxii) Az erőszakos közösülés, szexuális rabszolgaságban tartás, prostitúcióra kényszerítés, a 7. cikk 2. bekezdésének (f) pontjában meghatározott kényszerterhesség, valamint a kényszer-sterilizáció, illetőleg a nemi erőszak bármely más olyan formája, amely a Genfi Egyezmények súlyos megsértésének is minősül;

(xxiii) Polgári vagy más védett személy jelenlétének használata, bizonyos pontoknak, területeknek vagy katonai erőknek a katonai műveletektől való megóvása érdekében;

(xxiv) Szándékos támadások olyan épületek, anyagok, egészségügyi egységek, szállítóeszköz és személyzet ellen történő irányítása, amely, a nemzetközi jognak megfelelően, a Genfi Egyezmények megkülönböztető jelzéseit használja;

(xxv) A polgári lakosság hadviselési módszerként való szándékos éheztetése, az életben maradáshoz nélkülözhetetlen dolgoktól való megfosztás révén, ideértve a Genfi Egyezmények szerinti segélyellátmányok szándékos akadályozását;

(xxvi) 15 éven aluli gyermekeknek a nemzeti fegyveres erők soraiba való behívása vagy besorozása, vagy az ellenségeskedésekben való aktív részvételük igénybevétele.

(c) Nem-nemzetközi fegyveres konfliktus esetén az 1949. augusztus 12-én kelt négy Genfi Egyezmény közös 3. cikkének súlyos megsértése, azaz, amennyiben bármelyik következő cselekményt olyan személy ellen követik el, aki nem vesz aktívan részt az ellenségeskedésekben, ideértve a fegyveres erők azon tagjait, akik letették a fegyvert és azokat, akik betegség, sebesülés, fogva tartás miatt, vagy bármely egyéb okból harcképtelenek:

(i) Az élet és személy elleni erőszak, különösen az emberölés minden tényállási esete, megcsonkítás, kegyetlen bánásmód és kínzás;

(ii) Az emberi méltóság megsértése, különösen a megalázó és lealacsonyító bánásmód;

(iii) Túszejtés;

(iv) Szabályszerűen megalakított és általánosan elengedhetetlennek tekintett igazságszolgáltatási biztosítékok alapján működő bíróság által előzetesen meghozott ítélet nélkül büntetések kiszabása és kivégzések végrehajtása;

(d) A 2. bekezdés c) pontja a nem-nemzetközi fegyveres konfliktusokra vonatkozik, ezért nem alkalmazható olyan belső rendzavarásokra és feszültségekre, mint például a zavargások, elszigetelt és szórványos erőszakos cselekmények, vagy más hasonló jellegű cselekmények.

(e) A nemzetközi jog kialakult rendszerében a nem-nemzetközi fegyveres konfliktusok jogának és szokásainak egyéb súlyos megsértése, azaz bármely következő cselekmény:

(i) A támadásoknak szándékosan polgári lakosság, mint olyan, vagy az ellenségeskedésben közvetlenül részt nem vevő polgári személyek ellen irányítása;

(ii) Szándékos támadások indítása olyan épületek, anyagok, egészségügyi egységek, szállítóeszköz és személyzet ellen, amely a nemzetközi jog szerint a Genfi Egyezmények megkülönböztető jelzéseit használja;

(iii) A támadásoknak szándékosan az Egyesült Nemzetek Alapokmánya szerint tevékenykedő humanitárius segély- vagy békefenntartó misszió személyzete, felszerelése, eszközei, egységei vagy járműve ellen irányítása, ha azok jogosultak a polgári személyeknek vagy polgári létesítményeknek a fegyveres konfliktusok nemzetközi joga által biztosított védelemre;

(iv) Támadások szándékos indítása vallási, oktatási, művészeti, tudományos vagy karitatív célú épületek, történelmi műemlékek, kórházak vagy olyan helyek ellen, ahol a betegeket és sebesülteket gyűjtik össze, feltéve, hogy azok nem katonai célpontok;

(v) Városok és helységek fosztogatása, akkor is, ha rohammal vették be;

(vi) Az erőszakos közösülés, szexuális rabszolgaságban tartás, prostitúcióra kényszerítés, a 7. cikk 2. bekezdésének (f) pontjában meghatározott kényszerterhesség, valamint a kényszer-sterilizáció, illetőleg a nemi erőszak bármely más formája, amely a négy Genfi Egyezmény közös 3. cikke súlyos megsértésének is minősül;

(vii) 15 éven aluli gyermekeknek fegyveres erőkhöz vagy csoportokhoz való behívása vagy besorozása, vagy az ellenségeskedésben való aktív részvételük igénybevétele;

(viii) A polgári lakosság áttelepítésének elrendelése a konfliktussal összefüggő okok miatt, kivéve, ha azt az érintett polgári lakosság biztonsága vagy fontos katonai szükséglet indokolja;

(ix) Az ellenséges nemzethez vagy hadsereghez tartozó egyének alattomos megölése vagy megsebesítése;

(x) Annak kijelentése, hogy senki számára sincs kegyelem;

(xi) A fegyveres konfliktus másik résztvevőjének hatalmában lévő személyek olyan testi megcsonkítása, vagy bármilyen orvosi vagy tudományos kísérleteknek történő alávetése, amelyeket az érintett személyek orvosi, fogászati vagy kórházi kezelése nem indokol, és azt nem az érintett személyek érdekében hajtják végre, és amely az érintett személy vagy személyek halálát okozza, vagy egészségüket súlyosan veszélyezteti;

(xii) Az ellenfél vagyontárgyainak elpusztítása vagy elvétele, kivéve, ha az elpusztítást vagy elvételt a hadviselési szükségletek elkerülhetetlenül kikényszerítik;

(f) A 2. bekezdés (e) pontja a nem-nemzetközi fegyveres konfliktusokra vonatkozik, ezért nem alkalmazható olyan belső rendezavarásokra és feszültségekre, mint például a zavargások, elszigetelt és szórványos erőszakos cselekmények, vagy más hasonló jellegű cselekmények. Olyan fegyveres konfliktusok esetén alkalmazandó, amelyek egy állam területén folynak, és elhúzódó fegyveres konfliktus áll fenn a kormányzati szervek és szervezett fegyveres csoportok, illetve ilyen csoportok között.

A 2. bekezdés (c) és (e) pontjai nem befolyásolják a kormány azon felelősségét, hogy a közrendet fenntartsa vagy helyreállítsa, továbbá, hogy minden jogszerű módon megvédje az állam egységét és területi integritását.

9. cikk

A Bűncselekmények Tényállási Elemei

1. A Bűncselekmények Tényállási Elemei segítik a Bíróságot a 6., 7. és 8. cikk értelmezésében és alkalmazásában. Ezeket a Részes Államok Közgyűlése tagjainak kétharmados szavazattöbbségével fogadja el.

2. A Bűncselekmények Tényállási Elemeinek módosítását javasolhatja:

(a) Bármely Részes Állam;

(b) A bírák, abszolút szavazattöbbséggel hozott határozattal;

(c) A főügyész.

Ezen módosításokat a Részes Államok Közgyűlése tagjainak kétharmados szavazattöbbséggel fogadja el.

3. A Bűncselekmények Tényállási Elemei és módosításai nem lehetnek a Statútummal ellentétesek.

10. cikk

A jelen Fejezet nem értelmezhető úgy, hogy az a nemzetközi jog meglévő vagy létrejövő szabályait bármely módon, a Statútumon kívüli célokból korlátozná vagy hátrányosan érintené.

11. cikk

Időbeli hatály

1. A Bíróság joghatósága csak a jelen Statútum hatálybalépése után elkövetett bűncselekményekre terjed ki.

2. Ha egy Állam a jelen Statútum hatálybalépése után válik annak Részesévé, a Bíróság joghatósága csak a Statútumnak az Állam vonatkozásában történő hatálybalépése után elkövetett bűncselekményekre terjed ki, kivéve, ha az adott Állam a Statútum 12. cikkének 3. bekezdése szerinti nyilatkozatot tett.

12. cikk

A joghatóság gyakorlásának előfeltételei

1. Az az Állam, amelyik a jelen Statútum Részesévé válik, egyúttal elfogadja a Bíróság joghatóságát az 5. cikkben írt bűncselekmények tekintetében.

2. A 13. cikk (a) vagy (c) pontja szerinti esetekben a Bíróság akkor gyakorolhatja joghatóságát, ha a következő Államok közül egy vagy több Részese a jelen Statútumnak, vagy elfogadta a Bíróság joghatóságát a 3. bekezdésnek megfelelően:

(a) Az az Állam, amelynek a területén a kérdéses cselekmény történt, vagy ha a bűncselekményt hajó vagy légi jármű fedélzetén követték el, a hajó lobogója vagy a légi jármű lajstromozása szerinti Állam;

(b) Az az Állam, amelynek a bűncselekmény elkövetésével vádolt személy az állampolgára.

3. Ha a Bíróság joghatóságának olyan Állam általi elfogadása szükséges a 2. bekezdés szerinti célból, amely a jelen Statútumban nem Részes Állam, az adott Állam a hivatalvezetőhöz benyújtott nyilatkozattal elfogadhatja az adott bűncselekmény tekintetében a Bíróság joghatóságát. Az elfogadó Állam késedelem és kivétel nélkül a IX. Fejezetben meghatározottak szerint együttműködik a Bírósággal.

13. cikk

A joghatóság gyakorlása

A Bíróság joghatóságát egy, az 5. cikkben meghatározott bűncselekmény tekintetében a jelen Statútum rendelkezései szerint akkor gyakorolhatja, ha:

(a) a Részes Állam a 14. cikknek megfelelően a főügyész elé utalja azt az esetet, amellyel kapcsolatban feltehető, hogy egy vagy több ilyen bűncselekményt elkövettek;

(b) a Biztonsági Tanács az Egyesült Nemzetek Alapokmánya VII. Fejezetének megfelelően eljárva a főügyész elé utalja azt az esetet, amellyel kapcsolatban feltehető, hogy egy vagy több ilyen bűncselekményt elkövettek; vagy

(c) a főügyész indított nyomozást ilyen bűncselekmény miatt a 15. cikk értelmében.

14. cikk

A Részes Állam által a Bíróság elé terjesztett esetek

1. Bármely Részes Állam a főügyész elé terjeszthet olyan esetet, amelyben vélhetően a Bíróság joghatósága alá tartozó egy vagy több bűncselekményt követtek el, arra kérve a főügyészt, hogy vizsgálja ki az ügyet annak eldöntésére, hogy egy vagy több meghatározott személy ellen kell-e vádat emelni ezen bűncselekmények elkövetése miatt.

2. Az előterjesztő Állam, amennyire csak lehetséges, megjelöli az ügy lényeges körülményeit, és csatolja a rendelkezésére álló bizonyító dokumentumokat.

15. cikk

A főügyész

1. A főügyész hivatalból indíthat nyomozást a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekményekre vonatkozó információ alapján.

2. A főügyész megvizsgálja a kapott információ komolyságát. Ennek érdekében kiegészítő információt kérhet Államoktól, az Egyesült Nemzetek Szervezetének szerveitől, kormányközi vagy nem-kormányzati szervezetektől, vagy más, olyan megbízható forrásokból, amelyeket megfelelőnek ítél, valamint a Bíróság székhelyén írásbeli vagy szóbeli tanúvallomásokat vehet fel.

3. Ha a főügyész megállapítja, hogy a nyomozás megindítása megalapozott, ilyen értelmű, a nyomozás engedélyezése iránti kérelmet nyújt be a tárgyalás-előkészítő tanácshoz a kérelem alátámasztására összegyűjtött anyagokkal együtt. A sértettek indítványokat nyújthatnak be a tárgyalás-előkészítő tanácshoz az Eljárási és Bizonyítási Szabályoknak megfelelően.

4. Ha a tárgyalás-előkészítő tanács a kérelem és az ahhoz csatolt bizonyító iratok megvizsgálása után azt állapítja meg, hogy a nyomozás megindítása indokolt, és az ügy a Bíróság joghatósága alá tartozónak látszik, engedélyezi a nyomozás megkezdését, anélkül, hogy ez később befolyásolná a Bíróság arra vonatkozó döntését, hogy az ügy a joghatósága alá tartozik-e, és elfogadható-e.

5. Ha a tárgyalás-előkészítő tanács megtagadja a nyomozás engedélyezését, az nem zárja ki, hogy később a főügyész ugyanarra az ügyre vonatkozó, új tényeken vagy bizonyítékokon alapuló, újabb kérelmet nyújtson be.

6. Ha az 1. és 2. bekezdésekben írt előzetes vizsgálat után a főügyész arra a megállapításra jut, hogy a benyújtott információk nem alapozzák meg a nyomozás megindítását, értesíti azt, aki az információt szolgáltatta. Ez nem zárja ki azonban, hogy a főügyész az ugyanazon esetre vonatkozó új tények vagy bizonyítékok tükrében megvizsgálja a hozzá eljuttatott további információkat.

16. cikk

A nyomozás vagy a büntetőeljárás felfüggesztése

A jelen Statútum szerint, miután a Biztonsági Tanács az Egyesült Nemzetek Alapokmánya VII. fejezetének értelmében hozott határozatában erre kéri a Bíróságot, 12 hónapig nem indítható vagy folytatható nyomozás vagy büntetőeljárás. A kérelmet a Biztonsági Tanács ugyanazon feltételekkel megújíthatja.

17. cikk

Az elfogadhatóság kérdései

1. A Preambulum 10. bekezdésére és az 1. cikkre tekintettel a Bíróság az ügyet elfogadhatatlannak minősíti, ha:

- (a) Az ügyben joghatósággal rendelkező Állam nyomozást vagy büntetőeljárást indított, kivéve, ha az Állam nem hajlandó vagy nem képes a nyomozás vagy a büntetőeljárás megfelelő lefolytatására;
- (b) Az ügyben joghatósággal rendelkező Állam nyomozást indított, és az Állam úgy határozott, hogy nem indít büntetőeljárást az érintett személy ellen, kivéve, ha a határozatot azért hozták, mert az Állam nem hajlandó vagy nem képes a megfelelő büntetőeljárás lefolytatására;
- (c) Az érintett személyt a feljelentés tárgyául szolgáló magatartás miatt már felelősségre vonták, és a Bíróság a 20. cikk 3. bekezdése szerint nem járhat el;
- (d) Az ügy súlya nem indokolja a Bíróság további eljárását.

2. Adott ügyben az Állam hajlandósága hiányának megállapítása során a Bíróság, tekintettel a nemzetközi jog által elismert tisztességes eljárás alapelveire, mérlegeli, hogy a következő feltételek közül egy vagy több fennáll-e:

- (a) Az Állam az eljárást azért folytatta vagy folytatja le, illetőleg a határozatot azért hozta, hogy az érintett személyt kivonja a Bíróság joghatósága alá tartozó, az 5. cikk szerinti bűncselekményekért való büntetőjogi felelősségre vonás alól;
- (b) Az eljárás folyamán indokolatlan késedelem következett be, amely az adott körülmények között összeegyeztethetetlen az érintett személy bíróság elé állításának szándékával;
- (c) Az eljárást nem függetlenül és pártatlanul folytatták vagy folytatják le, hanem oly módon, hogy adott körülmények között az összeegyeztethetetlen az érintett személy bíróság elé állításának szándékával.

3. Annak megállapítása érdekében, hogy adott ügyben az Állam nem képes az eljárás lefolytatására, a Bíróság megvizsgálja, hogy az Állam, saját nemzeti igazságszolgáltatásának teljes vagy súlyos összeomlása vagy hiánya miatt képtelen arra, hogy a vádlottat elfogja, vagy a szükséges bizonyítékokhoz és tanúvallomásokhoz hozzájusson, vagy egyébként az eljárást lefolytassa.

18. cikk

Előzetes döntés az elfogadhatóságról

1. Ha egy esetet a 13. cikk (a) bekezdése alapján a Bíróság elé terjesztettek, és a főügyész úgy döntött, hogy a nyomozás megindítása indokolt, vagy a főügyész kezdeményezi a nyomozás megindítását a 13. cikk (c) bekezdése és a 15. cikk szerint, a főügyész értesíti az összes Rész

Államot és azon Államokat, amelyek, a rendelkezésre álló adatokra figyelemmel, az adott bűncselekmények fölött általában joghatósággal rendelkeznének. A főügyész ezeket az Államokat titkosan értesítheti, és amikor úgy véli, hogy bizonyos személyek védelme, bizonyítékok megsemmisítésének vagy bizonyos személyek szökésének megakadályozása miatt szükséges, korlátozhatja az Államok számára nyújtott információ terjedelmét.

2. Az értesítés átvételétől számított egy hónapon belül az Állam értesítheti a Bíróságot, hogy állampolgárai vagy a joghatósága alá tartozó más személyek ügyében megindítja vagy megindította a nyomozást az 5. cikkben írt bármely bűncselekménynek minősíthető azon bűncselekmények miatt, amelyek összefüggésben állnak az Államoknak küldött értesítésben közölt információval. Ezen Állam kérésére a főügyész átengedi az adott személyek elleni nyomozás lefolytatását az Államnak, kivéve, ha a tárgyalás-előkészítő tanács, a főügyész megkeresésére, a nyomozást engedélyezi.

3. A főügyész azon döntését, amellyel az Állam számára átengedi a nyomozás lefolytatását, az átengedés után hat hónappal vagy bármikor felülvizsgálhatja, ha a körülmények lényegesen megváltoztak az Államnak a megfelelő nyomozás lefolytatására való hajlandósága vagy képessége tekintetében.

4. Az érintett Állam vagy a főügyész a 82. cikk szerint fellebbezhet a fellebbviteli tanácshoz a tárgyalás-előkészítő tanács döntése ellen. A fellebbezés gyorsított eljárásban is eldönthető.

5. Ha a főügyész a nyomozást a 2. bekezdés szerint átengedte, kérheti az érintett Államot, hogy rendszeresen értesítse a nyomozás és az azt követő büntetőeljárás lefolyásáról. A Résztes Államok indokolatlan késedelem nélkül válaszolnak az ilyen kérelmekre.

6. A főügyész, a tárgyalás-előkészítő tanács döntésének meghozataláig vagy bármikor, miután a jelen cikk értelmében átengedte a nyomozást, rendkívüli felhatalmazást kérhet a tárgyalás-előkészítő tanácstól arra, hogy a bizonyítékok megóvása érdekében szükséges nyomozati cselekményeket tegye, amennyiben egyedülálló lehetőség áll fenn fontos bizonyíték megszerzésére, vagy jelentős veszély áll fenn arra nézve, hogy a bizonyíték később már nem szerezhető meg.

7. Az Állam, amely a tárgyalás-előkészítő tanácsnak a jelen cikk értelmében hozott döntését vitatja, további fontos tényekre vagy a körülmények jelentős megváltozására hivatkozva a 19. cikk szerint kifogásolhatja az ügy elfogadhatóságát.

19. cikk

A Bíróság joghatóságának és az ügy elfogadhatóságának megtámadása

1. A Bíróság meggyőződik arról, hogy fennáll-e joghatósága a Bíróság elé terjesztett ügyben. A Bíróság hivatalból határozhat az ügy elfogadhatóságáról a 17. cikknek megfelelően.
2. Az ügy elfogadhatóságát a 17. cikkben meghatározott indokkal vagy a Bíróság joghatóságát kifogással megtámadhatja:
 - (a) A vádlott, vagy az a személy, akivel szemben elfogatóparancsot, illetve az 58. cikk szerint idézést bocsátottak ki;
 - (b) Az ügyben joghatósággal rendelkező Állam, azzal az indokkal, hogy az ügyben nyomozást folytat vagy folytatott, illetőleg az ügyben a büntetőeljárás lefolytatása folyamatban van, vagy azt lefolytatták; vagy
 - (c) Az az Állam, amelytől a 12. cikk értelmében a joghatóság elfogadását be kell szerezni.
3. A főügyész kérheti, hogy a Bíróság határozzon a joghatóság vagy az elfogadhatóság kérdéséről. A joghatóság vagy az elfogadhatóság kérdése miatt indult eljárásban azok, akik a 13. cikk szerint az ügyet a Bíróság elé utalták, továbbá a sértettek szintén a Bíróság elé terjeszthetik észrevételeiket.
4. Az ügy elfogadhatóságáról vagy a Bíróság joghatóságáról szóló döntést a 2. bekezdésben írt bármely személy vagy Állam csak egy ízben támadhatja meg. A kifogást a tárgyalás előtt vagy annak megkezdésekor kell bejelenteni. Kivételes esetekben a Bíróság engedélyezheti annak egynél több alkalommal vagy a tárgyalás megkezdése után történő benyújtását. Az ügy elfogadhatóságának kifogásolása a tárgyalás megkezdésekor vagy a Bíróság engedélyével később csak a 17. cikk 1. bekezdésének (c) pontja alapján nyújtható be.
5. A 2. bekezdés (b) és (c) pontjaiban megjelölt Államnak a lehető leghamarabb be kell nyújtania a kifogást.
6. A vád megerősítése előtt az ügy elfogadhatósága vagy a Bíróság joghatósága elleni kifogást a tárgyalás-előkészítő tanácshoz kell benyújtani. A vád megerősítése után a kifogást az elsőfokú tanács elé kell betervezni. A joghatóság vagy az elfogadhatóság kérdésében hozott határozat ellen a 82. cikk értelmében a fellebbviteli tanácshoz lehet fellebbezni.

7. Ha a kifogást a 2. bekezdés (b) és (c) pontjában írt Állam nyújtotta be, a főügyész a nyomozást a Bíróság a 17. cikk szerinti határozathozataláig felfüggeszti.

8. A Bíróság határozatának meghozataláig a főügyész engedélyt kérhet a Bíróságtól:

(a) A 18. cikk 6. bekezdésében írt szükséges nyomozati cselekmények foganatosítására;

(b) Tanúktól nyilatkozat vagy vallomás felvételére, vagy bizonyíték olyan gyűjtésének és vizsgálatának befejezésére, amely már a kifogás megtétele előtt megkezdődött; és

(c) Az érintett Államokkal való együttműködésben olyan személyek eltűnésének megakadályozására, akik tekintetében a főügyész az 58. cikk értelmében elfogatóparancs kiadását kérte.

9. A kifogás benyújtása nem befolyásolja a kifogás benyújtása előtt hozott főügyészi aktusok vagy bírósági határozatok, illetőleg parancsok érvényességét.

10. Ha a Bíróság a 17. cikkre tekintettel állapította meg az ügy elfogadhatatlanságát, a főügyész kérheti a határozat felülvizsgálatát, ha maradéktalanul meggyőződött arról, hogy olyan új tények merültek fel, amelyek megszüntették a 17. cikk szerinti elfogadhatatlannak nyilvánítás alapját.

11. Ha a főügyész a 17. cikkben meghatározottakra tekintettel átengedi a nyomozást, kérheti az érintett Államot, hogy az tájékoztassa az eljárás lefolyásáról. Ha az érintett Állam kérelmezi, az adott tájékoztatás titkosnak minősül. Ha a főügyész a későbbiekben úgy dönt, hogy lefolytatja a nyomozást, erről értesíti azt az Államot, amelynek átengedte a nyomozást.

20. cikk

A többszöri eljárás tilalma (Ne bis in idem)

1. Ha a jelen Statútum másképpen nem rendelkezik, a Bíróság senkit sem ítélt el olyan bűncselekménynek minősülő cselekmény miatt, amely miatt a Bíróság már bűnösségét megállapította, vagy amely alól felmentette.

2. Senkit sem ítélt el más bíróság az 5. cikkben írt olyan bűncselekmény miatt, amelyben a Bíróság az érintett személy bűnösségét már megállapította, vagy amely alól felmentette.

3. Akit másik bíróság a 6., 7. és 8. cikk értelmében tiltott cselekmény miatt már elítélt, a Bíróság ugyanazon cselekményért csak akkor ítélt el, ha a másik bíróság eljárása:

- (a) Azt a célt szolgálta, hogy megvédjék az érintett személyt a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmény miatti büntetőjogi felelősségre vonás alól; vagy
- (b) Egyébként nem volt a nemzetközi jog által elismert tisztességes eljárás szabályainak megfelelő, független vagy pártatlan eljárás, és úgy folyt le, hogy az adott körülmények között nem felelt meg az érintett személy bíróság elé állítása szándékának.

21. cikk

Alkalmazandó jog

1. A Bíróság a következőket alkalmazza:

- (a) Elsősorban a jelen Statútumot, a Bűncselekmények Tényállási Elemeit, továbbá az Eljárási és Bizonyítási Szabályokat;
- (b) Másodsorban, adott esetben, az ügyben alkalmazandó egyezményeket és a nemzetközi jog alapelveit és szabályait, ideértve a nemzetközi jognak a fegyveres konfliktusokra vonatkozó, általánosan elismert alapelveit;
- (c) Ha az előbbiek nem lehetségesek, a Bíróság által a világ jogrendszerének nemzeti szabályaiból levezetett általános jogelveket, ideértve, adott esetben, azoknak az Államoknak a nemzeti jogát, amelyek egyébként általában joghatósággal rendelkeznének a bűncselekmény tekintetében, ha ezek a jogelvek nem ellentétesek a jelen Statútummal, a nemzetközi joggal, továbbá a nemzetközileg elismert normákkal és követelményekkel.

2. A jogi alapelveket és más szabályokat a Bíróság úgy alkalmazhatja, ahogyan azokat korábbi döntéseiben értelmezte.

3. A jog jelen cikknek megfelelő alkalmazásának és értelmezésének összhangban kell állnia a nemzetközileg elismert emberi jogokkal, és nem lehet hátrányosan megkülönböztető a nemek 7. cikk 3. bekezdésében meghatározott szempontja, életkor, faj, bőrszín, nyelv, vallás vagy vallásos meggyőződés, politikai vagy egyéb vélemény, nemzeti, etnikai vagy társadalmi származás, vagyon, születés vagy egyéb helyzet szerint.

III. FEJEZET – A BÜNTETŐJOG ÁLTALÁNOS ALAPELVEI

22. cikk

Nullum crimen sine lege

1. Csak az vonható büntetőjogi felelősségre a jelen Statútum szerint, akinek cselekménye az elkövetés időpontjában a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekménynek minősül.
2. A bűncselekmény tényállását megszorítóan kell értelmezni, és tényállása analógia útján nem terjeszthető ki. Kétség esetén a tényállást a gyanúsított, a vádlott vagy az elítélt javára kell értelmezni.
3. A jelen cikk nem akadályozza, hogy a nemzetközi jog, a jelen Statútumtól függetlenül, valamely cselekményt bűncselekménnyé nyilvánítson.

23. cikk

Nulla poena sine lege

Akinek bűnösségét a Bíróság megállapította, csak a jelen Statútum rendelkezései szerint büntethető.

24. cikk

A személyi hatály visszamenőleges alkalmazásának tilalma

1. Senkit sem lehet büntetőjogi felelősségre vonni a jelen Statútum szerint olyan cselekmény miatt, amelyet a Statútum hatálybalépése előtt követett el.
2. Ha az adott ügyben alkalmazandó jog a jogerős ítélet meghozatala előtt megváltozik, a gyanúsítottra, a vádlottra vagy az elítéltre nézve kedvezőbb szabályt kell alkalmazni.

25. cikk

Az egyén büntetőjogi felelőssége

1. A Bíróság a jelen Statútum szerint természetes személyek fölött rendelkezik joghatósággal.
2. Aki a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekményt követ el, egyénileg felelős és a jelen Statútum szerint büntetendő.
3. A jelen Statútum értelmében személyes büntetőjogi felelősséggel tartozik a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmény miatt és büntethető az, aki:
 - (a) Ilyen bűncselekményt követ el akár egyedül, akár mással együtt, vagy másik személy útján, tekintet nélkül arra, hogy a másik személy büntethető-e;
 - (b) Utasít, felbújt, vagy ösztönöz ilyen bűncselekmény elkövetésére, és a bűncselekmény elkövetése vagy kísérlete megvalósul;

(c) A bűncselekmény elkövetéséhez, megkönnyítéséhez segítséget, támogatást nyújt, vagy bármilyen más formában segíti az elkövetést, illetőleg az elkövetés kísérletét, ideértve az elkövetéshez szükséges eszközök biztosítását;

(d) Bármilyen más módon hozzájárul ahhoz, hogy ilyen bűncselekményt egy közös cél érdekében tevékenykedő csoporthoz tartozó személyek elkövessenek, vagy azt megkíséreljék. Ilyenkor a hozzájárulásnak szándékosnak kell lennie, és:

(i) A csoport bűnöző tevékenysége vagy célja elősegítésének szándékával kell történnie, ha az adott tevékenység vagy cél magában foglalja a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmény elkövetését; vagy

(ii) Annak ismeretében kell történnie, hogy a csoport ilyen bűncselekményt szándékozik elkövetni;

(e) A népirtás tekintetében a népirtásra közvetlenül és nyilvánosan másokat felhív;

(f) A bűncselekmény elkövetését olyan cselekménnyel kísérli meg, amely lényegét tekintve az elkövetés megkezdését jelenti, de az elkövetés az elkövető szándékától független körülmények miatt nem fejeződött be. Nem büntethető azonban a jelen Statútum szerint a bűncselekmény kísérletéért az, aki eláll a bűncselekmény elkövetésétől, vagy a bűncselekmény elkövetését egyébként megakadályozza, ha a szándékától teljesen és önként elállt.

4. A jelen Statútumnak az egyén büntetőjogi felelősségére vonatkozó rendelkezései nem érintik az Államok nemzetközi jogi felelősségét.

26. cikk

A 18 éven aluli személyek fölötti joghatóság kizárása

A Bíróság nem rendelkezik joghatósággal olyan személyek fölött, akik a bűncselekmény feltételezett elkövetésekor 18. életévüket még nem töltötték be.

27. cikk

A hivatalos minőség figyelmen kívül hagyása a büntetőjogi felelősség szempontjából

1. A jelen Statútum a hivatalos minőségre való tekintet nélkül egyaránt vonatkozik minden személyre. Semmilyen körülmények között sem mentesíti az adott személyt a jelen Statútum szerinti büntetőjogi felelősség alól különösen az állam- vagy kormányfői tisztséggel, kormány-

vagy parlamenti tagsággal, választott képviselői vagy kormányhivatalnoki tisztséggel járó hivatalos minőség, és mint olyan, nem indokolja a büntetés mérséklését.

2. A nemzeti vagy a nemzetközi szabályok szerint a hivatalos minőséggel járó mentességek vagy különleges eljárási szabályok nem akadályozzák a Bíróságot az adott személy fölött joghatóságának gyakorlásában.

28. cikk

A parancsnokok és más előjárók felelőssége

A büntetőjogi felelősség egyéb alapjain kívül, a jelen Statútum szerint a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekményekért:

(a) A katonai parancsnokot vagy a katonai parancsnokként ténylegesen eljáró személyt büntetőjogi felelősség terheli a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmények miatt, ha azokat a tényleges parancsnoksága és ellenőrzése vagy tényleges hatalma és ellenőrzése alatt álló erők követik el, feltéve, hogy ezen erők fölött nem gyakorolt megfelelő ellenőrzést, ha:

(i) A katonai parancsnok vagy személy tudta, vagy az akkori körülmények között tudnia kellett volna, hogy erői ilyen bűncselekményt követnek el vagy szándékoznak elkövetni; és

(ii) Az a katonai parancsnok vagy személy hatáskörében nem tett meg minden szükséges és indokolt intézkedést annak érdekében, hogy megakadályozza vagy megfékezze a bűncselekmény elkövetését, vagy hogy átadja az ügyet a hatáskörrel rendelkező hatóságoknak vizsgálat és büntetőeljárás lefolytatása céljából;

(b) Az (a) pontban nem említett felettes és alárendelt közötti viszonyok tekintetében a felettes büntetőjogilag felelős a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmények miatt, ha azokat a tényleges hatalma és ellenőrzése alatt álló alárendeltjei követik el, annak következtében, hogy az alárendeltjei fölött nem gyakorolt megfelelő ellenőrzést, ha:

(i) A felettes tudta, hogy alárendeltjei ilyen bűncselekményeket követtek el vagy szándékoztak elkövetni, vagy tudatosan figyelmen kívül hagyta az egyértelműen erre utaló információt;

(ii) A bűncselekmények az előjáró tényleges felelősségébe és ellenőrzése alá tartozó tevékenységeket érintettek; és

(iii) A felettes hatáskörében nem tette meg az összes szükséges és indokolt intézkedést annak érdekében, hogy megakadályozza vagy megfékezze elkövetésüket, illetve átadja az ügyet a hatáskörrel rendelkező hatóságoknak vizsgálat és büntetőeljárás lefolytatása céljából.

29. cikk

Az elévülés kizárása

A Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmények nem évülnek el.

30. cikk

Tudatosság (alanyi oldal)

1. Ellenkező rendelkezés hiányában, a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmény miatt büntetőjogilag csak az büntethető, aki a bűncselekmény tényállási elemeit megvalósító cselekményt szándékosan és tudatosan követi el.

2. A jelen cikk alkalmazásában a személy szándékosan cselekszik:

(a) A cselekménye vonatkozásában, ha az adott cselekményt végre kívánta hajtani;

(b) A következmény vonatkozásában, ha az adott személy a következmény előidézését kívánta, vagy tudta, hogy az események szokásos menetében az be fog következni.

3. A jelen cikk alkalmazásában a "tudatosság" annak ismerete, hogy egy körülmény fennáll, vagy az események szokásos menetében az be fog következni. A "tud" és "tudva" kifejezések ennek megfelelően értelmezendők.

31. cikk

A büntetőjogi felelősséget kizáró okok

1. A jelen Statútumban meghatározott büntetőjogi felelősséget kizáró egyéb okokon kívül nem büntethető az a személy, aki cselekménye elkövetésekor:

(a) Olyan elmebetegségben vagy szellemi fogyatékoságban szenved, amely képtelenné teszi arra, hogy cselekménye jogellenességét vagy jellegét felfogja, vagy magatartását a jogszabályoknak megfelelően irányítsa;

(b) Olyan bódult állapotban van, amely képtelenné teszi arra, hogy cselekménye jogellenességét vagy jellegét felfogja, vagy magatartását a jogszabályoknak megfelelően irányítsa, kivéve, ha

önhibájából került bódult állapotba úgy, hogy tudta, vagy nem vette figyelembe annak kockázatát, hogy a bódult állapot következményeként olyan magatartást tanúsíthat, amely a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekményt képez;

(c) Maga vagy más védelmében, valamint háborús bűncselekmények esetén saját vagy más személy életben maradása érdekében szükséges vagyontárgyak védelmében, vagy katonai feladat végrehajtása érdekében szükséges vagyontárgyak védelmében a magát vagy mást, illetve a védett javakat közvetlenül és jogtalanul fenyegető erőszakkal szemben a veszély mértékével arányosan cselekszik. Az a tény, hogy az adott személy védekező hadműveletekben vett részt, önmagában nem zárja ki a jelen pont alapján a büntetőjogi felelősséget;

(d) A cselekményt, amely vélhetően a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekményt képez, olyan kényszer hatására követte el, amely ellene, vagy más személy ellen közeli halállal, illetve folytatódó vagy közeli súlyos testi sértéssel fenyeget, és az adott személy szükségszerűen és indokoltan cselekszik a fenyegetés elhárítása érdekében, feltéve, hogy nem szándékozik nagyobb sérelmet okozni annál, mint amelynek elkerülésére törekedett. A fenyegetést kiválthatja:

(i) Más személy; vagy

(ii) A személyen kívülálló körülmények.

2. A Bíróság határozza meg, hogy valamely, a jelen Statútumban meghatározott büntethetőséget kizáró ok az adott esetben alkalmazható-e.

3. A tárgyalás során a Bíróság az 1. bekezdésben meghatározott büntethetőséget kizáró okokon kívül más okot is figyelembe vehet, amit a 21. cikk szerint alkalmazandó jog tartalmaz. Az ilyen ok figyelembe vételével kapcsolatos eljárást az Eljárási és Bizonyítási Szabályok határozzák meg.

32. cikk

Ténybeli vagy jogi tévedés

1. A ténybeli tévedés csak akkor alapozza meg a büntetőjogi felelősség kizárását, ha a tévedés miatt az elkövető részéről hiányzik a bűncselekmény elkövetésében a tudatosság.

2. Az arra vonatkozó jogi tévedés, hogy egy adott cselekmény a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekményt képez-e, nem zárja ki a büntetőjogi felelősséget. A jogi tévedés esetén ugyanakkor

nem állapítható meg a büntetőjogi felelősség, ha ez a bűnösséget kizárja, vagy a tévedés a 33. cikk hatálya alá tartozik.

33. cikk

Az előjáró parancsa és a jogi előírások

1. Az a tény, hogy a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekményt a kormány, illetőleg katonai vagy polgári előjáró parancsára követték el, nem mentesít a büntetőjogi felelősség alól, kivéve, ha:

- (a) Az elkövető jogszabály alapján volt köteles a kormány vagy az adott előjáró parancsának engedelmeskedni;
- (b) Az elkövető nem tudta, hogy a parancs jogellenes; és
- (c) A parancs nem volt nyilvánvalóan jogellenes.

2. A jelen cikk alkalmazásában a népirtás vagy emberiség elleni bűncselekmények elkövetésére adott parancs nyilvánvalóan jogellenes.

IV. FEJEZET – A BÍRÓSÁG ÖSSZETÉTELE ÉS MŰKÖDÉSE

34. cikk

A Bíróság szervezete

A Bíróság a következő szervekből áll:

- (a) Az Elnökség;
- (b) A Fellebbviteli Kollégium, az Elsőfokú Kollégium és a Tárgyalás-előkészítő Kollégium;
- (c) A Főügyészség;
- (d) A Hivatal.

35. cikk

A bírói tisztség betöltése

1. Minden bírót a Bíróság főállású tagjává választják, és hivatali ideje kezdetétől fogva eszerint áll rendelkezésre funkciói gyakorlására.

2. Az Elnökséget alkotó bírák megválasztásuktól kezdve tisztségüket főfoglalkozásként látják el.

3. Az Elnökség, a Bíróság munkaterhétől függően és a tagjaival való tanácskozás után, alkalmanként dönti el, hogy az egyes bírák milyen mértékben kötelesek feladataikat teljes munkaidőben ellátni. A beosztás nem sértheti a 40. cikket.

4. Azon bírák javadalmazására vonatkozó szabályokat, akik nem kötelesek feladataikat teljes munkaidőben ellátni, a 49. cikk szerint kell elfogadni.

36. cikk

A bírák képzettsége, jelölése és megválasztása

1. A 2. bekezdésre is figyelemmel, a Bíróság 18 bíróból áll.

2. (a) Az Elnökség a Bíróság nevében javasolhatja a bírák 1. bekezdésben meghatározott számának növelését, azoknak az okoknak a megjelölésével, amelyek miatt a létszámemelés szükséges és helyénvaló. A hivatalvezető a javaslatot haladéktalanul megküldi a Részes Államoknak.

(b) A javaslatot a 112. cikk értelmében összehívott Részes Államok Közgyűlésének ülésén meg kell tárgyalni. A javaslat elfogadottnak tekinthető, ha az ülésen a Részes Államok Közgyűlése tagjainak kétharmada jóváhagyja, és az a Részes Államok Közgyűlése által meghatározott időpontban lép hatályba.

(c) (i) Ha a bírák számának növelésére tett javaslatot a (b) pont szerint elfogadták, az új bírák megválasztására a Részes Államok Közgyűlésének következő ülésén kerül sor, a jelen cikk 3-8. bekezdéseinek és a 37. cikk 2. bekezdésének megfelelően.

(ii) Ha a bírák számának növelésére tett javaslatot elfogadták, és az a (b) pont és (c) pont (i) alpontja szerint hatályba lépett, az Elnökség a Bíróság munkaterhére tekintettel a későbbiekben bármikor szabadon javasolhatja a bírák számának csökkentését, de a bírák létszáma nem csökkenhet az 1. bekezdésben meghatározott szám alá. A javaslattal kapcsolatban az (a) és (b) pontok szerint kell eljárni. Ha a javaslatot elfogadják, a bírák számát fokozatosan kell csökkenteni, az egyes bírák megbízási időtartama lejáratának megfelelően, a szükséges létszám eléréséig.

3. (a) A bírakat nagy erkölcsi tekintélyű, pártatlan és becsületes személyek közül választják meg, akik megfelelnek a saját Államukban a legmagasabb bírói tisztségek betöltéséhez megkívánt követelményeknek.

(b) A bírói tisztségre jelölt minden személy:

- (i) Elismert büntető anyagi és eljárásjogi szaktudással, és bíróként, ügyészként, ügyvédként vagy más hasonló minőségben a szükséges büntetőbíróági tárgyalási tapasztalattal rendelkezik; vagy
- (ii) A nemzetközi jog területein, így a nemzetközi humanitárius jog és az emberi jogok területén elismert szaktudást, és a Bíróság igazságszolgáltatási tevékenységében érintett jogász minőségben nagy tapasztalatot szerzett;
- (c) A bírói tisztségre jelölt minden személynek kiválóan kell ismernie és folyékonyan beszélnie a Bíróságnak legalább az egyik munkanyelvét.

4. (a) A bírósági választásokon jelöltet állíthat a jelen Statútum bármely Részes Állama:

- (i) Az adott Állam legmagasabb bírói tisztségeinek betöltéséhez szükséges jelöltállítási eljárása szerint; vagy
- (ii) A Nemzetközi Bíróság bírói tisztségeire való jelöltállításnak a Nemzetközi Bíróság Statútumában meghatározott eljárása szerint.

A jelölésekhez megfelelően részletes nyilatkozatot kell csatolni, amely igazolja, hogy a jelölt megfelel a 3. bekezdésben meghatározott követelményeknek.

- (b) Minden Részes Állam az adott választáson egy jelöltet állíthat, aki nem szükségszerűen saját állampolgára, de mindenképpen valamelyik Részes Állam állampolgára.
- (c) A Részes Államok Közgyűlése indokolt esetben Tanácsadó Bizottságot hozhat létre a jelölések megvizsgálására. Ebben az esetben a Bizottság összetételét és megbízatását a Részes Államok Közgyűlése határozza meg.

5. A választásra két jelöltlistát készítenek:

Az "A" jelű lista tartalmazza a 3. bekezdés (b) pont (i) alpontjában meghatározott képesítésű jelöltek neveit; és

A "B" jelű lista tartalmazza a 3. bekezdés (b) pont (ii) alpontjában meghatározott képesítésű jelöltek neveit.

Az a jelölt, aki mindkét listán lévő képesítési követelményeknek megfelel, választhat, hogy melyik listán kíván szerepelni. Az első bírósági választáson legalább kilenc bírót az "A" jelű listáról, és

legalább öt bírót a "B" jelű listáról választanak. A későbbi választásokon úgy járnak el, hogy egyenlő arány maradjon fenn a két különböző listáról választott bírák között.

6. (a) A bírákat a Részes Államok Közgyűlésének a 112. cikk szerint ebből a célból összehívott ülésén, titkos szavazással választják meg. A 7. bekezdés betartása mellett az a 18 jelölt tekinthető megválasztottnak, aki a legtöbb szavazatot kapta a Részes Államok kétharmadának jelenléte és szavazása mellett.

(b) Ha az első szavazás során nem választanak meg elegendő számú bírát, a további szavazásokat az (a) pontban írtak szerint, a megmaradó helyek betöltéséig folytatják.

7. Egy Államnak egynél több bírója nem lehet. Az a jelölt, aki a bírósági tagság szempontjából nemcsak egy Állam állampolgára, azon Állam állampolgárának tekintendő, amelyben általában polgári és politikai jogait gyakorolja.

8. (a) A Részes Államok a bírák választásakor a következő szempontokat veszik figyelembe a Bíróság összetételére vonatkozóan:

(i) A világ fő jogrendszerének megfelelő képvisellete;

(ii) A méltányos földrajzi eloszlás;

(iii) A női és férfi bírák megfelelő képvisellete.

(b) A Részes Államok figyelembe veszik továbbá, hogy legyen a Bíróságon olyan bíró, aki speciális kérdésekben joggyakorlással rendelkezik, többek között a gyerekek és nők elleni erőszak kérdéseiben.

9. (a) A (b) pont fenntartásával, a bírók megbízatása kilenc évre szól, és a (c) pont, illetve a 37. cikk 2. bekezdésének fenntartásával nem választhatók újra.

(b) Az első választáson megválasztott bírák sorshúzás útján kiválasztott egyharmadának megbízatása három évre szól; a sorshúzással kiválasztott másik egyharmadának hat évre szól; a többi bíró megbízatási időtartama pedig kilenc év.

(c) A (b) pont szerint háromévi megbízatással rendelkező bíró egy teljes megbízatási időszakra újraválasztható.

10. A 9. bekezdés rendelkezéseinek fenntartásával, az Elsőfokú Kollégiumba, vagy a Fellebbviteli Kollégiumba beosztott bíró a 39. cikk értelmében hivatalában marad azon eljárás vagy fellebbezés befejezéséig, amelynek tárgyalása az adott tanács előtt már elkezdődött.

37. cikk

A bírói tisztségek megüresedése

1. Bírói tisztség betöltetlensége esetén a 36. cikk szerinti választást tartanak a tisztség betöltésére.
2. A megüresedett tisztség betöltésére választott bíró elődjének hátralevő megbízási idejét tölti ki, és ha ez három év, vagy annál rövidebb időszak, teljes megbízási időre újraválasztható a 36. cikk szerint.

38. cikk

Az Elnökség

1. Az elnököt, továbbá az első és második elnökhelyettest a bírák abszolút szavazat-többségével választják. Megbízásuk három évig, vagy bírói megbízásuk végéig tart, ha az hamarabb lejár. Egy alkalommal újraválaszthatók.
2. Az elnököt akadályoztatása, vagy kizárása esetén az első elnökhelyettes helyettesíti. Az elnököt, az elnök és az első elnökhelyettes akadályoztatása vagy kizárása esetén a második elnökhelyettes helyettesíti.
3. Az elnök az első és második elnökhelyetessel együtt alkotja az Elnökséget, amely felelős:
 - (a) A Bíróság megfelelő működéséért, a Főügyészség kivételével; és
 - (b) A jelen Statútum szerint ráruházott más feladatok végrehajtásáért.
4. A 3. bekezdés (a) pontjában meghatározott feladata tekintetében az Elnökség a főügyésszel összehangoltan jár el, és azzal a kölcsönös érdeklődésükre számot tartó minden kérdésben egyetértésre törekszik.

39. cikk

A tanácsok

1. A bírák megválasztása után amint lehetséges, a Bíróság a 34. cikk (b) pontja szerinti Kollégiumokba szerveződik. A Fellebbviteli Kollégium az elnökből és négy bíróból áll, az Elsőfokú

Kollégiumot és a Tárgyalás-előkészítő Kollégiumot pedig egyenként legalább hat bíró alkotja. A bírák tanácsokba osztásának alapjául az egyes Kollégiumok feladatának jellege, valamint a Bíróságba választott bírák képesítése és tapasztalatai szolgálnak, úgy, hogy minden Kollégium megfelelő arányban tartalmazzon büntető anyagi és eljárásjogi, valamint nemzetközi jogi szaktudású bírót. Az Elsőfokú Kollégium és a Tárgyalás-előkészítő Kollégium főleg büntetőbírói tárgyalási tapasztalattal rendelkező bírákból áll.

2. (a) A Bíróság igazságszolgáltatási feladatait minden Kollégiumon belül tanácsok látják el.

(b)(i) A fellebbviteli tanács a Fellebbviteli Kollégium valamennyi bírójából áll;

(ii) Az elsőfokú tanács feladatait az Elsőfokú Kollégium három bírója látja el;

(iii) A tárgyalás-előkészítő tanács feladatait a Tárgyalás-előkészítő Kollégium három bírója, vagy egy bírója látja el a jelen Statútum, továbbá az Eljárási és Bizonyítási Szabályok szerint;

(c) A jelen bekezdés nem zárja ki egynél több elsőfokú vagy tárgyalás-előkészítő tanács egyidejű létrehozását, ha a Bíróság munkaterhének hatékony elosztása azt kívánja.

3. (a) Az Elsőfokú Kollégiumba és a Tárgyalás-előkészítő Kollégiumba beosztott bírák három évig működnek abban a Kollégiumban, illetve az érintett kollégium előtt már megkezdett ügyek tárgyalásának befejezéséig azután is.

(b) A Fellebbviteli Kollégiumba beosztott bírák megbízatásuk egész időtartamát csak abban a Kollégiumban töltik le.

4. A Fellebbviteli Kollégiumba beosztott bírák csak a Fellebbviteli Kollégiumban működnek. A jelen cikk ugyanakkor nem zárja ki a bírák ideiglenes áthelyezését az Elsőfokú Kollégiumból a Tárgyalás-előkészítő Kollégiumba és fordítva, ha az Elnökség úgy látja, hogy a Bíróság munkaterhének hatékony elosztása azt kívánja, azzal a feltétellel, hogy egy adott ügy tárgyalás előtti szakaszában részt vevő bíró az ügyet az Elsőfokú Kollégium tanácsában semmilyen körülmények között sem tárgyalhatja.

40. cikk

A bírák függetlensége

1. A bírák feladatuk ellátása során függetlenek.

2. A bírák nem folytathatnak olyan tevékenységet, amely bírói munkájukkal összeférhetetlen lehet, vagy kétséget kelt függetlenségük iránt.
3. A Bíróság székhelyén folyamatos munkavégzésre kötelezett bírák nem állhatnak más foglalkozási jogviszonyban.
4. Bármely, a 2. és 3. bekezdések alkalmazását érintő kérdésről a bírák abszolút többsége dönt. A bíró nem vesz részt az őt érintő kérdésről való határozathozatalban.

41. cikk

A bírák mentesítése és kizárása

1. Az Elnökség, kérésére, mentesítheti a bírót a jelen Statútum szerinti feladatainak gyakorlása alól az Eljárási és Bizonyítási Szabályoknak megfelelően.
- 2.(a) A bíró nem vehet rész olyan ügy elbírálásában, amelyben pártatlansága bármely okból indokoltan kétségbe vonható. A bírót a jelen pont szerint mentesíteni kell az ügy elbírálása alól többek között akkor, ha korábban bármilyen minőségben részt vett a Bíróság előtt folyamatban lévő adott ügyben, vagy nemzeti szinten olyan kapcsolódó bűnügyben, amelyben az a személy, aki ellen a nyomozás vagy a büntetőeljárás folyik, érintett volt. A bírót ki kell zárni továbbá az Eljárási és Bizonyítási Szabályok által meghatározott egyéb esetekben.
- (b) A jelen pont szerint a főügyész, a gyanúsított vagy a vádlott is kérheti bíró kizárását.
- (c) A bíró kizárásával kapcsolatos bármely döntést a bírák abszolút szavazattöbbségével hozzák meg. Az a bíró, akinek a kizárását kérték, az ügyvel kapcsolatos észrevételeit előterjesztheti, de nem vehet részt a döntés meghozatalában.

42. cikk

A Főügyészség

1. A Főügyészség a Bíróság külön szerveként függetlenül jár el. Felelős az átadott ügyekre és a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekményekre vonatkozó minden megalapozott információ fogadásáért, megvizsgálásáért és a nyomozás lefolytatásáért, továbbá a Bíróság előtt a vád képviselőtéért. A Főügyészség tagjai nem kérhetnek, és nem fogadhatnak el külső utasításokat.
2. A Főügyészség élén a főügyész áll. A főügyész egyszemélyi vezetőként irányítja és igazgatja a Főügyészséget, ideértve a személyi állományt, a létesítményeket és egyéb forrásokat. A főügyész

munkáját egy vagy több ügyész segíti, akik jogosultak a jelen Statútum által a főügyészre bízott bármely feladatot ellátni. A főügyész és az ügyészek különböző Államok állampolgárai. Feladatukat főfoglalkozásként végzik.

3. A főügyésznek és az ügyészeknek nagy erkölcsi tekintélyű és a büntetőügyek nyomozásában vagy a vád képviselőjében kiváló szakértelemmel és széleskörű gyakorlati tapasztalattal rendelkező személyeknek kell lenniük, valamint a Bíróság legalább egyik munkanyelvét tökéletesen ismerniük és folyékonyan beszélniük kell.

4. A főügyészt a Résztes Államok Közgyűlése titkos szavazással, a tagok abszolút szavazattöbbségével választja meg. Az ügyészeket a jelölteknek a főügyész által előterjesztett névsoráról ugyanilyen módon választják. A főügyész minden betöltendő ügyészi tisztségre három jelöltet állít. Ha a megválasztáskor rövidebb megbízási időtartamot nem állapítanak meg, a főügyész és az ügyészek megbízása kilenc év, és nem választhatók újra.

5. Sem a főügyész, sem az ügyészek nem folytathatnak olyan tevékenységet, amely akadályozhatja ügyészi tevékenységük ellátását vagy befolyásolhatja a függetlenségükbe vetett bizalmat, és nem állhatnak más foglalkozási jogviszonyban.

6. Az Elnökség a főügyészt vagy az ügyészt saját kérésére mentesítheti adott ügyben feladatai teljesítése alól.

7. Sem a főügyész, sem az ügyész nem járhat el olyan ügyben, amelyben pártatlansága bármely okból megalapozottan kétségbe vonható. Az ügyből a jelen bekezdés szerint ki kell zárni őket, többek között, ha korábban bármilyen minőségben részt vettek az adott ügyben a Bíróság előtt, vagy nemzeti szinten olyan kapcsolódó büntetőügyben, amelyben az a személy, aki ellen a nyomozás vagy a büntetőeljárás folyik, érintett volt.

8. A főügyész vagy az ügyész kizárásával kapcsolatos bármely kérdést a fellebbviteli tanács dönti el.

(a) A gyanúsított vagy a vádlott bármikor kérheti a főügyész vagy az ügyész kizárását a jelen cikkben megjelölt okokból;

(b) Az érintett főügyész vagy ügyész észrevételeket tehet az ügyre vonatkozóan.

9. A főügyész olyan jogi szaktanácsadókat nevez ki, akik speciális jogi ismeretekkel rendelkeznek, többek között például a nemi erőszak, a nemi alapú erőszak és a gyermekek elleni erőszak területén.

43. cikk

A Hivatal

1. A Hivatal felelős a Bíróság nem igazságszolgáltatási jellegű működésének biztosításáért és kiszolgálásáért, a főügyész 42. cikkben meghatározott feladatainak és jogosítványainak sérelme nélkül.

2. A Hivatal vezetője a hivatalvezető, aki a Bíróság ügyvitelének legfőbb vezetője. A hivatalvezető a Bíróság elnökének irányítása alatt gyakorolja funkcióit.

3. A hivatalvezetőnek és a helyettes hivatalvezetőnek nagy erkölcsi tekintélyű, kiemelkedő szakértelemmel rendelkező, és a Bíróság legalább egyik munkanyelvét kiválóan ismerő, és azt folyékonyan beszélő személynek kell lennie.

4. A bírák a hivatalvezetőt titkos szavazással, a Részes Államok Közgyűlése javaslatának figyelembe vételével, abszolút szavazattöbbséggel választják meg. Ha szükséges, a bírák a hivatalvezető javaslatára, ugyanilyen módon helyettes hivatalvezetőt választanak.

5. A hivatalvezető megbízási időtartama öt év, egy alkalommal újraválasztható, és főfoglalkozásként látja el feladatát. A helyettes hivatalvezető megbízatása öt év, vagy a bírák abszolút többsége által meghatározott rövidebb időszak, és úgy is megválasztható, hogy feladatát az igények szerint látja el.

6. A hivatalvezető a Hivatal keretében létrehozza a sértetteket és a tanúkat segítő szervezeti egységet. Az egység, a Főügyészszéssel egyeztetve, biztosítja a védelmi intézkedéseket és a biztonság megszervezését, tanácsot és más megfelelő segítséget nyújt a Bíróság előtt megjelenő tanúknak és sértetteknek és más olyan személyeknek, akiket veszély fenyeget a tanúvallomások következtében. Az egység személyi állományában olyan szakemberek dolgoznak, akik segítséget nyújtanak a bántalmazások sértettjeinek, köztük a nemi erőszakból eredő traumákat szenvedetteknek.

44. cikk

Személyi állomány

1. A főügyész és a hivatalvezető a hivataluk jellege által igényelt szakértelemmel rendelkező személyeket nevez ki. A főügyész esetében ez nyomozók kinevezését is jelenti.
2. A személyi állomány felvételekor a főügyész és a hivatalvezető a legnagyobb hatékonyságot, hozzáértést és tisztességet biztosítja, és megfelelően figyelembe veszi a 36. cikk 8. bekezdésében meghatározott követelményeket.
3. A hivatalvezető az Elnökséggel és a főügyésszel egyetértésben tesz javaslatot a Szolgálati Szabályzatra, amely meghatározza a Bíróság személyi állománya kinevezésének, javadalmazásának és felmentésének feltételeit. A Szolgálati Szabályzatot a Részes Államok Közgyűlése hagyja jóvá.
4. A Bíróság kivételes körülmények között bármely szerve munkájának segítésére ingyenesen igénybe veszi a Részes Államok, kormányközi szervezetek, vagy nem-kormányzati szervezetek által rendelkezésére bocsátott szakértőket. A főügyész a Főügyészség nevében fogadhat el ilyen felajánlásokat. Az ingyenesen rendelkezésre bocsátott személyi állományt a Részes Államok Közgyűlése által megállapítandó irányelvekkel összhangban alkalmazzák.

45. cikk

Fogadalom

A jelen Statútum szerinti tevékenységük megkezdése előtt a bírák, főügyész, az ügyészek, a hivatalvezető és a helyettes hivatalvezető nyilvános ülésen fogadalmat tesznek feladataik pártatlan és lelkiismeretes végzésére.

46. cikk

Elmozdítás a tisztségből

1. A bírót, a főügyészt, az ügyészt, a hivatalvezetőt vagy a helyettes hivatalvezetőt tisztségéből a 2. bekezdés szerint hozott határozat alapján elmozdítják, ha:
 - (a) Megállapítást nyert, hogy az adott személy súlyos jogsértést követett el, vagy súlyosan megszegte a jelen Statútumban meghatározott kötelezettségét az Eljárási és Bizonyítási Szabályokban meghatározottak szerint; vagy
 - (b) Az adott személy a jelen Statútum által előírt feladatainak nem képes eleget tenni.
2. A bíró, a főügyész, az ügyész az 1. bekezdésben írt megbízatásból való elmozdításáról a Részes Államok Közgyűlése titkos szavazással dönt:

(a) Bíró esetében a bírák kétharmados többségének javaslatára a Részes Államok kétharmados szavazattöbbségével;

(b) A főügyész esetében a Részes Államok abszolút szavazattöbbségével;

(c) Az ügyész esetében a főügyész javaslatára a Részes Államok abszolút többségével.

3. A hivatalvezető vagy a helyettes hivatalvezető megbízatásából való elmozdításáról a bírák abszolút többsége dönt.

4. Azon bírónak, főügyésznek, ügyésznek, hivatalvezetőnek vagy helyettes hivatalvezetőnek, akinek magatartását vagy a jelen Statútum által előírt funkcióinak gyakorlására való alkalmasságát a jelen cikk szerint vitatják, minden lehetősége megvan arra, hogy bizonyítékot terjesszen elő, vagy gyűjtsön össze, továbbá, hogy az Eljárási és Bizonyítási Szabályok szerint érveit érvényesítse. Az érintett személy más módon nem vehet részt az ügy megvizsgálásában.

47. cikk

Fegyelmi intézkedések

Azzal a bíróval, főügyésszel, ügyésszel, hivatalvezetővel vagy helyettes hivatalvezetővel szemben, aki a 46. cikk 1. bekezdésében meghatározottnál kisebb jogsértést követ el, az Eljárási és Bizonyítási Szabályok szerint fegyelmi intézkedést kell alkalmazni.

48. cikk

Kiváltságok és mentességek

1. A Bíróság minden Részes Állam területén olyan kiváltságokkal és mentességekkel rendelkezik, amelyek céljai eléréséhez szükségesek.

2. A bírák, a főügyész, az ügyész, a hivatalvezető és a helyettes hivatalvezető feladataik végzése során vagy azzal kapcsolatban a diplomáciai képviseltek vezetőinek kiváltságait és mentességeit élvezik. Megbízatásuk lejártá után továbbra is mentességet élveznek minden jogi eljárás alól mindazért, amit korábban hivatalos minőségükben mondtak, írtak vagy tettek.

3. A helyettes hivatalvezető, a Főügyészség személyi állománya és a Hivatal személyi állománya a feladata elvégzéséhez szükséges kiváltságokat, mentességeket és kedvezményeket élvezi, a Bíróság kiváltságairól és mentességeiről szóló megállapodás szerint.

4. Az ügyvédek, szakértők, tanúk és bármely más olyan személy, akinek jelenléte szükséges a Bíróság székhelyén, a Bíróság megfelelő működéséhez szükséges bánásmódban részesülnek, a Bíróság kiváltságairól és mentességeiről szóló megállapodás szerint.

5. A kiváltságokat és mentességeket:

(a) A bíró vagy a főügyész esetében a bírák abszolút többségének határozata;

(b) A hivatalvezető esetében az Elnökség;

(c) Az ügyészek és a Főügyészség személyi állománya tekintetében a főügyész;

(d) A helyettes hivatalvezető és a Hivatal személyi állománya esetében a hivatalvezető

vonhatja meg.

49. cikk

Fizetések, juttatások és költségtérítések

A bírák, a főügyész, az ügyészek, a hivatalvezető és a helyettes hivatalvezető a Részes Államok Közgyűlése által meghatározott fizetésben, juttatásokban és költségtérítésben részesülnek. A fizetések és juttatások mértéke megbízási idejük alatt nem csökkenthető.

50. cikk

Hivatalos és munkanyelvek

1. A Bíróság hivatalos nyelvei az angol, az arab, a francia, a kínai, az orosz és a spanyol nyelv. A Bíróság ítéleteit és a Bíróság más alapvető fontosságú kérdésekről hozott határozatait minden hivatalos nyelven közzéteszik. Az Elnökség az Eljárási és Bizonyítási Szabályokban meghatározott követelményeknek megfelelően határozza meg, hogy a jelen bekezdés alkalmazásában milyen határozatok minősülhetnek alapvető kérdést eldöntőnek.

2. A Bíróság munkanyelvei az angol és a francia nyelv. Az Eljárási és Bizonyítási Szabályok határozzák meg, hogy milyen esetekben lehet másik hivatalos nyelvet munkanyelvként használni.

3. A Bíróság, az eljárásban résztvevő bármelyik fél vagy azon Állam kérésére, amelynek az eljárásban való részvételét a Bíróság engedélyezte, engedélyezi adott, az angol és francia nyelven kívüli nyelvnek az adott fél vagy Állam általi használatát, ha az engedély megadását a Bíróság kellően indokoltnak találja.

51. cikk

Eljárási és Bizonyítási Szabályok

1. Az Eljárási és Bizonyítási Szabályok a Részes Államok Közgyűlése tagjainak kétharmados szavazattöbbségével történő elfogadásuk után lépnek hatályba.

2. Az Eljárási és Bizonyítási Szabályok módosítását javasolhatja:

(a) Bármely Részes Állam;

(b) A bírák abszolút többsége;

(c) A főügyész.

A módosítások a Részes Államok Közgyűlése tagjainak kétharmados szavazattöbbségével történő elfogadásuk után lépnek hatályba.

3. Az Eljárási és Bizonyítási Szabályok elfogadása után, amikor olyan sürgős esetekben kell a Bíróságnak eljárnia, amelyekben konkrét helyzetre az Eljárási és Bizonyítási Szabályok nem tartalmaznak rendelkezést, a bírák kétharmados szavazattöbbséggel ideiglenes szabályokat alkothatnak, amelyek addig alkalmazhatók, amíg a Részes Államok Közgyűlése a következő rendes vagy rendkívüli ülésén azokat elfogadja, módosítja vagy elutasítja.

4. Az Eljárási és Bizonyítási Szabályok, módosításaik és az ideiglenes szabályok a jelen Statútummal összhangban kell, hogy álljanak. Az Eljárási és Bizonyítási Szabályoknak, azok módosításai és az ideiglenes szabályok a gyanúsítottra, a vádlottra vagy az elítéltre nézve hátrányos módosításai visszamenőleg nem alkalmazhatók.

5. A Statútum és az Eljárási és Bizonyítási Szabályok ütközése esetén a Statútum élvez elsőbbséget.

52. cikk

A Bíróság Ügyrendje

1. A bírák abszolút többsége fogadja el a jelen Statútummal és az Eljárási és Bizonyítási Szabályokkal összhangban a Bíróság Ügyrendjét, amely mindennapi működését szabályozza.

2. A Bíróság Ügyrendjét és annak módosításait a főügyésszel és a hivatalvezetővel egyeztetve dolgozza ki.

3. Az Ügyrend és módosításai elfogadásukkal egyidejűleg lépnek hatályba, kivéve, ha a bírák másként döntenek. Az elfogadás után véleményezésre haladéktalanul megküldik azokat a Részes Államoknak. Ha az Államok többsége hat hónapon belül nem tesz kifogást, hatályban maradnak.

V. FEJEZET – A NYOMOZÁS ÉS A BÜNTETŐELJÁRÁS

53. cikk

A nyomozás megindítása

1. A főügyész a hozzá eljuttatott információ értékelése után megindítja a nyomozást, kivéve, ha úgy dönt, hogy a jelen Statútum szerint az eljárás megindítása nem megalapozott. A határozathozatal során a főügyész figyelembe veszi, hogy:

(a) A birtokában lévő adatok alapján alaposan feltehető-e, hogy a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekményt követtek vagy követnek el;

(b) Az ügy a 17. cikk szerint elfogadható-e, vagy az lenne-e; és

(c) A cselekmény súlyát és a sértettek érdekeit figyelembe véve, mindezek ellenére alapos okkal feltehető-e, hogy a nyomozás nem szolgálná az igazságszolgáltatás érdekét.

Ha a főügyész megállapítja, hogy nincs alapos ok az eljárás megindítására és a megállapítás kizárólag a (c) ponton alapul, tájékoztatja a tárgyalás-előkészítő tanácsot.

2. Ha a nyomozás után a főügyész arra a megállapításra jut, hogy nincs alapos ok a büntetőeljárás megindítására, mert:

(a) Az 58. cikk alkalmazásával nincs megfelelő jogi vagy ténybeli alapja a parancsok és idézések kibocsátására irányuló kérelemnek;

(b) Az ügy nem fogadható el a 17. cikk szerint; vagy

(c) Az összes körülményre, köztük a bűncselekmény súlyára, a sértettek érdekeire és az feltételezett elkövető életkorára és betegségére, valamint a feltételezett bűncselekmény elkövetésében játszott szerepére tekintettel, a büntetőeljárás lefolytatása nem szolgálná az igazságszolgáltatás érdekeit;

A főügyész határozatáról és a határozat indokolásáról tájékoztatja a tárgyalás-előkészítő tanácsot, az ügyet a 14. cikk szerint a Bíróság elé terjesztő Államot, vagy a 13. cikk (b) pontjának alkalmazása esetén a Biztonsági Tanácsot.

3.(a) Az ügyet a 14. cikk szerint a Bíróság elé terjesztő Állam, vagy a 13. cikk (b) pontja szerinti esetben a Biztonsági Tanács kérésére a tárgyalás-előkészítő tanács felülvizsgálhatja a főügyésznek az 1. és 2. bekezdés szerint az eljárás megindításának megtagadásáról hozott határozatát, és kérheti a főügyészt annak újbóli megvizsgálására.

(b) A tárgyalás-előkészítő tanács hivatalból is felülvizsgálhatja a főügyésznek az eljárás megtagadásáról hozott határozatát, ha az kizárólag az 1. bekezdés (c) pontján és a 2. bekezdés (c) pontján alapul. Ebben az esetben a főügyész határozata csak akkor érvényes, ha azt a tárgyalás-előkészítő tanács megerősíti.

4. A főügyész új tényekre vagy információkra alapozva bármikor felülvizsgálhatja a nyomozás vagy a büntetőeljárás megindításáról vagy a megindítás megtagadásáról hozott határozatát.

54. cikk

A főügyész nyomozással kapcsolatos feladatai és jogosítványai

1. A főügyész:

(a) Az igazság megállapítása érdekében a nyomozást minden olyan tényre és bizonyítékra kiterjeszti, amely hasznos lehet annak megállapításában, hogy a jelen Statútum szerinti büntetőjogi felelősség fennáll-e, és ennek során egyaránt megvizsgálja a büntetőjogi felelősséget súlyosító és enyhítő körülményeket;

(b) Megteszi a megfelelő intézkedéseket a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekményekre irányuló nyomozás és büntetőeljárás hatékonyságának biztosítása érdekében, és ennek során tiszteletben tartja a sértettek és tanúk érdekeit és személyi körülményeit, ideértve életkorukat, nemüket a 7. cikkben meghatározottak szerint, egészségi állapotukat; figyelembe veszi a bűncselekmény jellegét, különösen, ha az nemi erőszakot, nemi alapú erőszakot vagy gyermekek sérelmére elkövetett erőszakot foglal magában; és

(c) Maradéktalanul tiszteletben tartja a személyeknek a jelen Statútum szerinti jogait.

2. A főügyész adott Állam területén is folytathat nyomozást:

(a) A IX. Fejezet rendelkezéseinek megfelelően; vagy

(b) A tárgyalás-előkészítő tanács 57. cikk 3. bekezdés (d) pontja szerinti felhatalmazása alapján.

3. A főügyész:

- (a) Bizonyítékokat gyűjthet és vizsgálhat meg;
- (b) Beidézheti és kihallgathatja a nyomozás alá vont személyeket, sértetteket és tanúkat;
- (c) Bármely Állam vagy kormányközi szervezet, illetőleg mechanizmus együttműködését kérheti, megfelelő hatáskörüknek és/vagy mandátumuknak megfelelően;
- (d) A jelen Statútum rendelkezéseivel nem ellentétes bármilyen egyezséget vagy megállapodást köthet, ha az az adott Állammal, kormányközi szervezettel vagy személlyel való együttműködés elősegítéséhez szükséges lehet;
- (e) Kötelezettséget vállalhat arra, hogy az eljárás egyik szakaszában sem hoz nyilvánosságra olyan dokumentumokat vagy információkat, amelyeket azzal a feltétellel kapott, hogy titokban tartja, és amelyek kizárólag új bizonyítékok feltárását szolgálják, kivéve, ha az a személy, aki az információt szolgáltatta, a nyilvánosságra hozatalhoz hozzájárul;
- (f) Megteszi a szükséges intézkedéseket, vagy kéri azok megtételét az információk titkosságának, a személyek védelmének vagy a bizonyítékok megőrzésének érdekében.

55. cikk

A személyek jogai a nyomozásban

1. A jelen Statútum szerint megindított nyomozás során a személy:

- (a) Nem kényszeríthető arra, hogy magára nézve terhelő vallomást tegyen, vagy bűnösségét beismerje;
- (b) Nem vethető kényszer, erőszak vagy fenyegetés, kínzás, vagy bármilyen más kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmód vagy büntetés alá; és
- (c) Ha olyan nyelven hallgatják ki, amelyet nem ért és beszél tökéletesen, jogosult ingyenesen megfelelő tolmács segítségére és minden olyan fordításra, amelyet a tisztességes eljárás követelményei megkívánnak;
- (d) Önkényesen nem tartóztatható le és nem tartható fogva; szabadságától csak a jelen Statútumban meghatározott okok alapján és eljárás szerint fosztható meg.

2. Ha alapos okkal feltehető, hogy valaki a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekményt követett el, és vagy a főügyésznek, vagy a IX. Fejezet szerinti megkeresés értelmében a nemzeti hatóságoknak ki kell hallgatniuk, az érintett személy még a következő jogokkal is rendelkezik, amelyekről a kihallgatás előtt tájékoztatják:

- (a) A kihallgatás megkezdése előtt tájékoztatják arról, hogy alapos gyanú áll fenn arra, hogy a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekményt követett el;
- (b) Megtagadhatja a vallomást anélkül, hogy hallgatását bűnössége vagy ártatlansága megállapításánál figyelembe vennék;
- (c) A választása szerinti védő segítségét veheti igénybe, vagy ha nincs védője, azt számára kirendelnek, mindenkor, amikor az igazságszolgáltatás érdeke úgy kívánja, ellenszolgáltatás nélkül, ha az érintett személy nem képes azt megfizetni;
- (d) Védője jelenlétében hallgassák ki, kivéve, ha önként lemondott a védőhöz való jogáról.

56. cikk

A tárgyalás-előkészítő tanács szerepe az egyszeri nyomozási lehetőségekkel kapcsolatban

1. (a) Ha a főügyész úgy véli, hogy a nyomozás egyedülálló alkalmat kínál olyan tanúvallomás vagy tanú nyilatkozatának megszerzésére, illetőleg bizonyítékok megvizsgálására, gyűjtésére vagy ellenőrzésére, amelyek a későbbiekben elengedhetetlenek lesznek a bírósági tárgyaláson való felhasználás céljából, a főügyész értesíti a tárgyalás-előkészítő tanácsot;

(b) Ebben az esetben a tárgyalás-előkészítő tanács a főügyész megkeresésére megteszi a megfelelő intézkedéseket annak érdekében, hogy biztosítsa az eljárás hatékonyságát és tisztességes lefolytatását, különös tekintettel a védelem jogainak megóvására.

(c) Ha a tárgyalás-előkészítő tanács másképpen nem dönt, a főügyész az (a) pont szerinti körülményről értesíti a letartóztatott vagy nyomozás keretében kibocsátott idézésre megjelent személyt, azért, hogy az kihallgatható legyen.

2. Az 1. bekezdés (b) pontja szerinti intézkedések többek között a következők lehetnek:

- (a) Az eljárás menetére vonatkozó ajánlások vagy rendelkezések kiadása;
- (b) Az eljárásról jegyzőkönyv készítésének elrendelése;

(c) Szakértő kirendelése jogsegély érdekében;

(d) A letartóztatott vagy a Bíróság előtt idézésre megjelent személy védője részvételének engedélyezése, vagy ha a letartóztatás még nem történt meg, vagy a beidézett személy még nem jelent meg, illetőleg a védő kiválasztása még nem történt meg, másik védő kirendelése a védelem ellátására és az adott személy érdekeinek képviselésére;

(e) A tanács egy tagjának, vagy, ha szükséges, a Tárgyalás-előkészítő Kollégium másik tagjának, avagy az Elsőfokú Kollégium rendelkezésre álló bírójának kijelölése abból a célból, hogy kísérje figyelemmel az eljárást, és javaslatokat tegyen, vagy utasításokat adjon a bizonyítékok gyűjtése és megóvása, valamint a személyek kihallgatása tekintetében;

(f) Olyan más intézkedések megtétele, amelyek a bizonyítékok gyűjtése vagy megóvása céljából szükségesek.

3. (a) Ha a főügyész nem kérte a jelen cikk szerinti intézkedések megtételét, de a tárgyalás-előkészítő tanács úgy véli, hogy ezek az intézkedések szükségesek a tárgyaláson a védelem szempontjából általa fontosnak tekintett bizonyítékok megóvása érdekében, véleményt kér a főügyésztől arról, hogy nyomós oka volt-e arra, hogy nem kérte az intézkedések megtételét. Ha a tanácskozás után arra a megállapításra jut, hogy az a tény, hogy a főügyész nem kérte az intézkedések megtételét, nem megalapozott, a tárgyalás-előkészítő tanács hivatalból megteheti az adott intézkedéseket.

(b) A főügyész fellebbezhet a tárgyalás-előkészítő tanács azon döntése ellen, hogy az a jelen bekezdés értelmében hivatalból intézkedik. A fellebbezést gyorsított eljárásban bírálják el.

4. A jelen cikk szerint a tárgyalás céljára megóvott vagy gyűjtött bizonyítéknak, vagy az arról készült felvételeknek a tárgyaláson való elfogadhatóságát a 69. cikk szabályozza, és a bizonyíték értékét az elsőfokú tanács határozza meg.

57. cikk

A tárgyalás-előkészítő tanács feladatai és jogosítványai

1. Ha a jelen Statútum másként nem rendelkezik, a tárgyalás-előkészítő tanács feladatait a jelen cikk rendelkezései szerint gyakorolja .

2. (a) A tárgyalás-előkészítő tanács a 15., 18., és 19. cikkek, továbbá az 54. cikk 2. bekezdése, a 61. cikk 7. bekezdése és a 72. cikk alapján hozott határozatait és rendelkezéseit a bírák többségének egyetértésével hozza meg.

(b) Minden más esetben a tárgyalás-előkészítő tanács egyesbírája gyakorolhatja a jelen Statútumban meghatározott feladatokat, kivéve, ha az Eljárási és Bizonyítási Szabályok, vagy a tárgyalás-előkészítő tanács többségi határozattal másképpen rendelkezik.

3. A jelen Statútumban meghatározott egyéb feladatai mellett a tárgyalás-előkészítő tanács:

(a) A főügyész megkeresésére olyan utasításokat és parancsokat bocsáthat ki, amelyek szükségesek lehetnek a nyomozás céljaira;

(b) A letartóztatott vagy az 58. cikk szerinti idézésre megjelent személy kérésére utasításokat ad ki, ideértve az 56. cikkben írt intézkedéseket, vagy a IX. Fejezet szerinti bármilyen együttműködést kérhet, amely a személy saját védelmére való felkészülésében szükséges lehet;

(c) Ha szükséges, biztosítja a sértettek és a tanúk védelmét és magánéletének tiszteletben tartását, a bizonyítékok megóvását, a letartóztatott vagy idézésre megjelent személyek védelmét, továbbá a nemzetbiztonsági adatok védelmét;

(d) Felhatalmazza a főügyészt, hogy Részes Állam területén meghatározott nyomozati cselekményeket végezzen el, az érintett Állammal a IX. Fejezetben meghatározott együttműködés fennállása nélkül, ha – lehetőleg az érintett Állam álláspontjának figyelembe vételével – a tárgyalás-előkészítő tanács azt állapította meg a konkrét ügyben, hogy az adott Állam nyilvánvalóan nem képes az együttműködés iránti megkeresést teljesíteni, mert nincs a IX. Fejezetben meghatározott együttműködési kérelem teljesítésére hatáskörrel rendelkező hatósága vagy igazságszolgáltatási szerve;

(e) Ha az 58. cikk szerinti elfogatóparancsot vagy idézést bocsátottak ki, az Államok együttműködését kérni a 93. cikk 1. bekezdésének k) pontja értelmében, kellően figyelembe véve a bizonyítékok súlyát, az érintett felek érdekeit, a jelen Statútumban és az Eljárási és Bizonyítási Szabályokban meghatározottak szerint, annak érdekében, hogy megtegye a biztosító intézkedéseket az elkobzás végrehajtása céljából, különösen a sértettek érdekében.

58. cikk

Elfogatóparancs vagy idézés tárgyalás-előkészítő tanács általi kibocsátása

1. A tárgyalás-előkészítő tanács a főügyész megkeresésére, a nyomozás megkezdése után bármikor kibocsáthat elfogatóparancsot, ha a főügyész által benyújtott kérelem és bizonyítékok vagy más információk megvizsgálása után meggyőződött arról, hogy:

(a) Alapos gyanú áll fenn arra nézve, hogy az adott személy a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekményt követett el; és

(b) A személy letartóztatása szükségesnek látszik annak biztosítása érdekében, hogy:

(i) A személy a tárgyaláson megjelenjen,

(ii) A személy ne akadályozza vagy veszélyeztesse a nyomozást vagy a bírósági eljárást, vagy

(iii) Ha helyzet úgy kívánja, megakadályozzák, hogy az adott személy folytassa a bűncselekmény, vagy olyan kapcsolódó bűncselekmény elkövetését, amely a Bíróság joghatósága alá tartozik, és ugyanazon körülményekből származik.

2. A főügyész megkeresése a következő adatokat tartalmazza:

(a) A személy nevét és más fontos személyi adatait;

(b) A személy által feltehetően elkövetett, és a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmények pontos tényállását;

(c) Azon tények rövid leírását, amelyekről azt állítják, hogy amelyekre a feltételezett bűncselekményeket alapozzák;

(d) Azon bizonyítékok és egyéb információk összefoglalását, amelyek alátámasztják annak az alapos gyanúját, hogy az adott személy a bűncselekményt elkövette; és

(e) Azoknak az okoknak az ismertetését, amelyek miatt a főügyész szükségesnek tartja a személy letartóztatását.

3. Az elfogatóparancs tartalmazza:

(a) A személy nevét és más fontos személyi adatait;

(b) A Bíróság joghatósága alá tartozó azon bűncselekmények pontos tényállását, amelyek miatt a személy letartóztatását kérik;

(c) Azon tények rövid leírását, amelyek a feltételezett bűncselekmények részét képezik.

4. Az elfogatóparancs addig marad hatályban, amíg a Bíróság másképp nem határoz.

5. Az elfogatóparancs alapján a Bíróság kérheti a személynek a IX. Fejezet szerinti előzetes letartóztatását, vagy letartóztatását és átadását.

6. A főügyész kérheti a tárgyalás-előkészítő tanácsot, hogy módosítsa az elfogatóparancsot a benne foglalt bűncselekmények minősítésének megváltoztatásával, vagy új bűncselekményekkel való kiegészítésével. A tárgyalás-előkészítő tanács módosítja az elfogatóparancsot, ha alapos gyanú áll fenn arra nézve, hogy a személy elkövette a megváltoztatott minősítésű bűncselekményeket, illetve a további bűncselekményeket.

7. Az elfogatóparancs helyett a főügyész a tárgyalás-előkészítő tanácstól idézés kibocsátását is kérheti. Ha a tárgyalás-előkészítő tanács meggyőződött arról, hogy alapos gyanú áll fenn arra nézve, hogy az adott személy elkövette a terhére rótt bűncselekményt, és az idézés elegendő annak biztosítására, hogy a személy megjelenjék a Bíróság előtt, idézést bocsát ki, (a fogva tartáson kívüli) szabadságot korlátozó feltételekkel vagy ezek nélkül, ha arról a nemzeti jog is rendelkezik. Az idézés a következő adatokat tartalmazza:

(a) Az érintett személy nevét és az azonosításához célszerű minden más adatot;

(b) Azt a pontos időpontot, amikor az érintett személynek meg kell jelennie;

(c) Annak a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmények a pontos tényállását, melynek elkövetésével az adott személyt gyanúsítják; és

(d) Azon tények rövid leírását, amelyek a feltételezett bűncselekmény részét képezik.

Az idézést az adott személynek kézbesítik.

59. cikk

Letartóztatási eljárás a fogva tartó Államban

1. Az a Részes Állam, amely előzetes letartóztatási vagy letartóztatási és átadási kérelmet kapott, haladéktalanul intézkedik az adott személy saját jogszabályai és a IX. Fejezet rendelkezései szerinti letartóztatása iránt.

2. A letartóztatott személyt haladéktalanul a fogva tartó Állam hatáskörrel rendelkező bírósága elé állítják, amely az adott Állam jogának megfelelően ellenőrzi a következőket:

(a) A parancs az adott személyre vonatkozik-e;

(b) A személyt a megfelelő eljárást követve tartóztatták-e le;

(c) A személy jogait tiszteletben tartották-e.

3. A letartóztatott személynek joga van a fogva tartó Állam illetékes hatóságától az átadásáig tartó ideiglenes szabadon bocsátását kérni.

4. A kérelem eldöntése során a fogva tartó Állam illetékes hatósága figyelembe veszi, hogy a feltételezett bűncselekmény súlyára tekintettel fennállnak-e olyan rendkívüli és kivételes körülmények, amelyek indokolják az ideiglenes szabadon bocsátást, és vannak-e garanciák annak biztosítására, hogy a fogva tartó Állam teljesíteni tudja a Bíróság részére történő átadási kötelezettségét az adott személy vonatkozásában. A fogva tartó Állam illetékes hatósága nem jogosult azt vizsgálni, hogy az elfogatóparancsot az 58. cikk 1. bekezdésének (a) és (b) pontjai szerint szabályosan bocsátották-e ki.

5. A tárgyalás-előkészítő tanácsot értesítik minden ideiglenes szabadon bocsátás iránti kérelemről, és az javaslatokat tesz a fogva tartó Állam illetékes hatóságának. A fogva tartó Állam illetékes hatósága döntésének meghozatala előtt maradéktalanul figyelembe veszi ezeket a javaslatokat, ideértve a személy szökésének megakadályozása érdekében teendő intézkedésekre vonatkozó javaslatokat is.

6. Ha engedélyezik a személy ideiglenes szabadon bocsátását, a tárgyalás-előkészítő tanács az ideiglenes szabadon bocsátás helyzetéről rendszeres jelentéseket kérhet.

7. Miután a fogva tartó Állam általi átadást elrendelték, a személyt, amint lehetséges, átadják a Bíróságnak.

60. cikk

A Bíróság előtti eljárás kezdeti szakasza

1. A Bíróságnak történt átadás, illetve a Bíróság előtt önként vagy idézésre való megjelenés után a tárgyalás-előkészítő tanács ellenőrzi, hogy a személyt tájékoztatták-e az általa feltehetően elkövetett

bűncselekményekről, valamint a jelen Statútum szerinti jogairól, ideértve a tárgyalásig történő ideiglenes szabadon bocsátás kérelmezésének a jogát is.

2. Az a személy, aki ellen elfogatóparancsot adtak ki, kérheti ideiglenes szabadon bocsátását. Ha a tárgyalás-előkészítő tanács meggyőződött arról, hogy az 58. cikk 1. bekezdésében meghatározott feltételek fennállnak, a személyt továbbra is fogva tartják. Ellenkező esetben a tárgyalás-előkészítő tanács, feltételekkel vagy feltételek nélkül, a személyt szabadon bocsátja.

3. A tárgyalás-előkészítő tanács rendszeresen felülvizsgálja a szabadon bocsátásról és a fogva tartásról hozott határozatait, továbbá bármikor megteheti azt a főügyész, vagy az érintett személy kérésére. A felülvizsgálat során, ha meggyőződött arról, hogy a megváltozott körülmények azt indokolják, határozatát módosíthatja a fogva tartás, a szabadon bocsátás, vagy a szabadon bocsátás feltételei vonatkozásában.

4. A tárgyalás-előkészítő tanács gondoskodik arról, hogy a főügyész indokolatlan késedelve miatt a tárgyalás előtt ésszerűtlenül hosszú ideig senkit se tartsanak fogva. Ha ilyen késedelem következik be, a Bíróság megvizsgálja az adott személy feltételekkel vagy feltételek nélküli szabadon bocsátásának lehetőségét.

5. A tárgyalás-előkészítő tanács, ha szükséges, elfogatóparancsot bocsáthat ki a már szabadon bocsátott személy megjelenésének biztosítása érdekében.

61. cikk

A vád megerősítése a tárgyalás előtt

1. A 2. bekezdés rendelkezéseinek fenntartásával, a személy átadása vagy a Bíróság előtti önkéntes megjelenése után ésszerű időn belül a tárgyalás-előkészítő tanács meghallgatást tart azon vád megerősítése végett, amely miatt a főügyész tárgyalás megtartását kívánja. A meghallgatást a főügyész és a terhelt vagy a vádlott, továbbá védője jelenlétében tartják meg.

2. A tárgyalás-előkészítő tanács a főügyész megkeresésére vagy hivatalból meghallgatást tarthat a terhelt vagy a vádlott távollétében, hogy megerősítse a vádat, amely miatt a főügyész tárgyalás megtartását kívánja, ha az érintett személy:

(a) Lemondott a jelenlét jogáról; vagy

(b) Szökésben van, vagy nem lehetséges tartózkodási helyét megállapítani, és a Bíróság előtti megjelenésének biztosítására, az ellene emelni kívánt vád, továbbá a vád megerősítéséről tartandó meghallgatás szándékának közlésére minden ésszerű intézkedést megtettek.

Ebben az esetben a személyt védő képviseli, ha a tárgyalás-előkészítő tanács úgy ítéli meg, hogy az igazságszolgáltatás érdeke azt kívánja.

3. A meghallgatás előtt ésszerű időn belül a személy:

(a) megkapja a vádirat egy példányát, amely miatt a főügyész tárgyalás megtartását kívánja; és

(b) tájékoztatást kap arról, hogy milyen bizonyítékokat kíván a főügyész felhasználni a meghallgatás során.

A tárgyalás-előkészítő tanács rendelkezhet az információknak a meghallgatás céljára történő nyilvánosságra hozataláról.

4. A meghallgatás előtt a főügyész a nyomozást folytathatja, továbbá a meghallgatás előtti ésszerű időben módosíthatja vagy megszüntetheti a vádat. Az érintett személyt megfelelően értesítik a vádpontok módosításáról vagy megszüntetéséről. A vádpontok megszüntetése esetén a főügyész tájékoztatja a tárgyalás-előkészítő tanácsot a megszüntetés indokairól.

5. A meghallgatáson a főügyész minden vádpontot kielégítő bizonyítékokkal kellően alátámaszt annak megállapítására, hogy alaposan feltehető-e, hogy az adott személy elkövette a terhére rótt bűncselekményt. A főügyész a vádat írásos bizonyítékokra, vallomások összefoglalására alapozhatja, és mellőzheti azoknak a tanúknak a beidézését, akik a tárgyaláson tesznek vallomást.

6. A meghallgatáson a személy jogosult:

(a) A vádpontokat vitatni;

(b) A főügyész által előterjesztett bizonyítékokat vitatni;

(c) Bizonyítékot előterjeszteni.

7. A tárgyalás-előkészítő tanács a meghallgatás alapján dönt arról, hogy elegendő bizonyíték áll-e rendelkezésre az arra irányuló alapos gyanú igazolására, hogy az adott személy a vádban szereplő minden bűncselekményt elkövette. Határozatában a tárgyalás-előkészítő tanács:

(a) Megerősíti azokat a vádpontokat, amelyekre vonatkozóan megállapította, hogy van elegendő bizonyíték, és a személyt ítélethozatalra az elsőfokú tanács elé állítja a megerősített vádpontok alapján;

(b) Megtagadja azon vádpontok megerősítését, amelyekre vonatkozóan nem talált elegendő bizonyítékot;

(c) Elnapolja a meghallgatást, és felhívja a főügyészt, hogy vizsgálja meg:

(i) Az adott vádponttal kapcsolatos újabb bizonyítékok előterjesztésének, vagy pótnyomozás lefolytatásának lehetőségét; vagy

(ii) A vád módosításának lehetőségét, mert az előterjesztett bizonyítékok vélhetően a Bíróság joghatósága alá tartozó más bűncselekmény elkövetését igazolják.

8. Ha a tárgyalás-előkészítő tanács megtagadja a vád megerősítését, a főügyész később ismét kérheti a vád megerősítését, ha kérelmét további bizonyítékokkal támasztja alá.

9. A vád megerősítése után és a tárgyalás megnyitása előtt a főügyész a tárgyalás-előkészítő tanács engedélyével és a vádlott értesítése után módosíthatja a vádpontokat. Ha a főügyész újabb vádpontokkal kívánja a vádat kiegészíteni, vagy súlyosabb vádpontokra kívánja módosítani a korábban megerősített vádat, a jelen cikk szerinti meghallgatást tartanak az új vádpontok megerősítése céljából. A tárgyalás megkezdése után a főügyész a tárgyalás-előkészítő tanács engedélyével szüntetheti meg a vádat.

10. Minden korábban kiadott parancs hatályát veszti bármely olyan vádponttal kapcsolatban, amelyet a tárgyalás-előkészítő tanács nem erősített meg, vagy a főügyész megszüntetett.

11. Ha a vádat a jelen cikk szerint megerősítették, az Elnökség elsőfokú tanácsot hoz létre, amely a 9. bekezdés és a 64. cikk 4. bekezdésének fenntartásával, lefolytatja az eljárás következő szakaszát, és ennek érdekében gyakorolhatja a tárgyalás-előkészítő tanács mindazon funkcióit, amelyeket az ügyben hasznosnak tart.

VI. FEJEZET – A TÁRGYALÁS

62. cikk

A tárgyalás helyszíne

Ellenkező döntés hiányában a tárgyalás helyszíne a Bíróság székhelye.

63. cikk

Tárgyalás a vádlott jelenlétében

1. A vádlottnak a tárgyaláson jelen kell lennie.
2. Ha a Bíróság előtt megjelent vádlott folyamatosan zavarja a tárgyalást, az elsőfokú tanács elrendelheti a tárgyalóteremből való kivezetését, és ilyen esetben úgy jár el, hogy a vádlott figyelemmel kísérhesse a tárgyalást, és a tárgyalótermen kívülről, ha szükséges, távközlési úton utasíthassa védőjét. Ezek az intézkedések csak kivételes körülmények esetén és csak a szigorúan szükséges időtartamban tehetők meg, miután más ésszerű megoldások hiábavalónak bizonyultak.

64. cikk

Az elsőfokú tanács feladatai és jogosítványai

1. Az elsőfokú tanács a jelen cikkben meghatározott feladatait és jogosítványait a jelen Statútummal és az Eljárási és Bizonyítási Szabályokkal összhangban gyakorolja.
2. Az elsőfokú tanács biztosítja, hogy a tárgyalás tisztességes és gyors legyen, és vezetése során tiszteletben tartsák a vádlott jogait, továbbá kellő figyelmet fordítsanak a sértettek és a tanúk védelmére.
3. Az ügynek a jelen Statútum szerinti tárgyalásra bocsátása esetén az ügyre kijelölt elsőfokú tanács:
 - (a) Tanácskozik a felekkel, és úgy jár el, ahogyan az a tisztességes és gyors eljárás lefolytatásának biztosítása érdekében szükséges;
 - (b) Meghatározza a tárgyaláson használandó nyelvet vagy nyelveket; és
 - (c) A jelen Statútum megfelelő rendelkezéseinek megtartásával gondoskodik a korábban nyilvánosságra nem hozott dokumentumoknak és információknak a tárgyalás megkezdése előtt kellő időben való nyilvánosságra hozataláról, a tárgyalásra való megfelelő felkészülés biztosítása érdekében.
4. Az elsőfokú tanács, ha a hatékony és tisztességes működése érdekében szükséges, előzetes kérdéseket utalhat a tárgyalás-előkészítő tanács elé, vagy, ha szükséges, a Tárgyalás-előkészítő Kollégium rendelkezésre álló bírója elé.

5. Az elsőfokú tanács, szükség esetén, a több vádlottas ügyekben a felek értesítésével elrendelheti az ügyek egyesítését vagy elkülönítését.

6. Az elsőfokú tanács feladatai ellátása során, ha szükséges, a tárgyalás előtt vagy alatt szükség szerint:

(a) Gyakorolhatja a tárgyalás-előkészítő tanácsnak a 61. cikk 11. bekezdésében meghatározott valamennyi funkcióját;

(b) Elrendelheti tanúk megjelenését és vallomástételét, továbbá dokumentumok és más bizonyítékok bemutatását, ha szükséges, az Államoknak a jelen Statútum rendelkezései szerinti segítségével;

(c) Biztosíthatja a titkos információk védelmét;

(d) Elrendelheti további bizonyítékok előterjesztését a tárgyalás előtt beszerezett, és a tárgyalás során a felek által előterjesztett bizonyítékokon túlmenően;

(e) Biztosíthatja a vádlott, a tanúk és a sértettek védelmét; és

(f) Dönthet bármely, az ügyre vonatkozó kérdésben.

7. A tárgyalás nyilvános. Az elsőfokú tanács azonban különleges körülmények miatt zárt tárgyalást rendelhet el a 68. cikkben meghatározott célból, vagy a titkos adatok, illetve a vallomásokban szereplő bizalmas vagy kényes információ védelme érdekében.

8. (a) A tárgyalás megkezdésekor az elsőfokú tanács felolvastatja a vádlottnak a tárgyalás-előkészítő tanács által előzetesen megerősített vádat. Az elsőfokú tanács meggyőződik arról, hogy a vádlott érti a vád lényegét. Megadja neki a lehetőséget arra, hogy a 65. cikk szerint beismerje bűnösségét, vagy ártatlannak vallja magát.

(b) A tárgyaláson az elnöklő bíró utasításokat adhat az eljárás lefolytatásának irányára, ideértve az eljárás tisztességes és pártatlan lefolytatásának biztosítását. Az elnöklő bíró utasításainak megfelelően a felek a jelen Statútum rendelkezései szerint bizonyítékokat terjeszhetnek elő.

9. Az elsőfokú tanács jogosult, többek között, valamelyik fél kérelmére vagy hivatalból:

(a) Dönteni a bizonyíték elfogadhatóságáról, vagy az ügghöz tartozásáról; és

(b) A tárgyalás során minden szükséges intézkedést megtenni a rend fenntartása érdekében.

10. Az elsőfokú tanács biztosítja, hogy a hivatalvezető a tárgyalásról az eljárást pontosan rögzítő jegyzőkönyvet készítsen, és azt megőrizze.

65. cikk

Eljárás a bűnösség beismerése esetén

1. Ha a vádlott a 64. cikk 8. bekezdésének (a) pontja szerint beismeri bűnösségét, az elsőfokú tanács megállapítja, hogy:

(a) A vádlott érti-e a bűnösség beismerésének lényegét és következményeit;

(b) A vádlott bűnösségét önként, a védőjével folytatott megfelelő tanácskozás után ismerte-e be; és

(c) A bűnösség beismerését az ügy olyan körülményei is alátámasztják-e, amelyek szerepelnek:

(i) A főügyész által előterjesztett vádiratban és a vádlott beismerésében is;

(ii) A főügyész által a vád bizonyítására előterjesztett bármely anyagban, amelyet a vádlott elfogad; és

(iii) Bármilyen, akár a főügyész, akár pedig a vádlott által előterjesztett egyéb bizonyítékban, például tanúvallomásokban.

2. Ha az elsőfokú tanács meggyőződött arról, hogy az 1. bekezdés szerinti feltételek fennállnak, megvizsgálja a bűnösség beismerését az előterjesztett más bizonyítékokkal együtt, annak megállapítására, hogy az összes olyan lényeges körülmény fennáll-e, amely azon bűncselekmény bizonyításához szükséges, amelyre a beismerés vonatkozik, és megállapíthatja a vádlott bűnösségét a bűncselekmény elkövetése miatt.

3. Ha az elsőfokú tanács nem győződött meg arról, hogy az 1. bekezdésben meghatározott feltételek fennállnak, úgy tekinti, mintha a bűnösség beismerése nem történt volna meg, és elrendeli a tárgyalásnak a jelen Statútumban meghatározott rendes tárgyalási rend szerinti folytatását, és átteheti az ügyet az Elsőfokú Kollégium másik tanácsához.

4. Ha az elsőfokú tanács úgy véli, hogy az igazság megállapítása érdekében az ügy tényeinek teljesebb feltárása szükséges, különösen a sértettek érdekében, az elsőfokú tanács:

(a) Felkérheti a főügyészt további bizonyítékok előterjesztésére, ideértve a tanúvallomásokat is; vagy

(b) Elrendelheti a tárgyalás folytatását a jelen Statútumban meghatározott rendes tárgyalási rend szerint rendeli el, és ekkor úgy tekinti, mintha a bűnösség beismerése nem történt volna meg, és átteheti az ügyet az Elsőfokú Kollégium másik tanácsához.

5. A főügyész és a védelem között a vádpontok módosításáról, a bűnösség beismeréséről vagy a kiszabandó büntetésről folytatott tárgyalások a Bíróságot nem kötik.

66. cikk

Az ártatlanság vélelme

1. Mindenki ártatlannak tekintendő mindaddig, amíg bűnösségét a Bíróság előtt az alkalmazandó jogszabályok szerint nem állapítják meg.

2. A vádlott bűnösségének bizonyítása a főügyészt terheli.

3. A vádlott elítéléséhez a Bíróságnak a vádlott bűnösségéről minden ésszerű kétséget kizáróan kell meggyőződnie.

67. cikk

A vádlott jogai

1. A terhére rótt vádpontok vizsgálata során a vádlottnak joga van ahhoz, hogy ügyét a jelen Statútum rendelkezéseinek megfelelően, tisztességesen és pártatlanul, nyilvánosan tárgyalják, és a teljes fegyveregyenlőség elve alapján a következő minimális garanciákra jogosult:

(a) Haladéktalanul és részletesen ismertessék vele a terhére rótt vád jellegét, okát és tartalmát, olyan nyelven, amelyet tökéletesen ért és beszél;

(b) Rendelkezzék a védelme előkészítéséhez szükséges megfelelő idővel és lehetőségekkel, és szabadon, bizalmas körülmények között érintkezessen választott védőjével;

(c) Indokolatlan késedelem nélkül hozzanak ítéletet;

(d) A 63. cikk 2. bekezdésének fenntartásával, jelen lehessen a tárgyaláson, védelmét személyesen, vagy az általa választott védő útján elláthassa, ha nincs jogi képviselője, oktassák ki az ehhez való jogáról, és mindenkor, amikor az igazságszolgáltatás érdeke azt kívánja, a Bíróság hivatalból

rendeljen ki számára védőt, ingyenesen, ha nem rendelkezik megfelelő anyagi eszközökkel a védő megfizetéséhez;

(e) Kihallgassa vagy kihallgattathassa a vád tanúit, és biztosítsa, hogy a védelem tanúi megjelenhessenek, és a vád tanúival azonos feltételek mellett kihallgassák őket. A vádlott jogosult továbbá mentő körülményeket felhozni, és a jelen Statútum szerint elfogadható más bizonyítékokat előterjeszteni;

(f) Ellenszolgáltatás nélkül képesített tolmács segítségét vehesse igénybe, és megkapja mindazon fordításokat, amelyeket a tisztességes eljárás követelményei szükségessé tesznek, ha a Bíróság eljárása, vagy a Bíróság előtt bemutatott dokumentumok olyan nyelvűek, amelyet a vádlott nem ért, és nem beszél tökéletesen;

(g) Ne kényszerítsék saját személye elleni vallomástételre vagy bűnösségének beismerésére, és megtagadhassa a vallomástételt, anélkül, hogy azt a bűnösség vagy ártatlanság megállapítása során figyelembe vennék;

(h) Védelmében – nem eskü alatti – szóbeli vagy írásbeli nyilatkozatot tegyen; és

(i) Ne alkalmazzák vele szemben a bizonyítás, és a bizonyítékok cáfolata terhének megfordítását.

2. A jelen Statútumban meghatározott minden más közlésen kívül, a főügyész, amint lehetséges, a védelem számára betekintést nyújt minden olyan bizonyítékba, amely a főügyész birtokában van, vagy rendelkezésére áll, és amely a főügyész szerint ártatlanságát bizonyítja vagy bizonyíthatja, bűnösségét enyhíti, illetve a vád bizonyítékainak hitelességét befolyásolhatja. A jelen bekezdés alkalmazása tekintetében felmerülő kétség esetén a Bíróság dönt.

68. cikk

A sértettek és a tanúk védelme, részvételük a tárgyaláson

1. A Bíróság megteszi a megfelelő intézkedéseket a sértettek és a tanúk biztonságának, testi és lelki egészségének, méltóságának és magánéletének védelme érdekében. Ennek során a Bíróság tekintetbe vesz az ügyre vonatkozó minden tényezőt, ideértve az életkort, a nemet a 7. cikk 3. bekezdésének meghatározása szerint, és az egészségi állapotot, valamint a bűncselekmény jellegét, különösen, de nem kizárólag, ha a bűncselekmény nemi erőszakkal, nemi alapú erőszakkal vagy gyermekek sérelmére elkövetett erőszakkal járt. A főügyész különösen a nyomozás és a bűncselekmények miatti vádképviselés során teszi meg ezeket az intézkedéseket. Ezen intézkedések

nem sérthetik a vádlott jogait, és nem lehetnek ellentétesek azokkal, sem a tisztességes és pártatlan tárgyalás követelményeivel.

2. A 67. cikkben kimondott nyilvános tárgyalás elve alóli kivételként a Bíróság tanácsai a sértettek, a tanúk vagy a vádlott védelme érdekében az eljárás bármely szakaszában elrendelhetik a nyilvánosság kizárását, vagy engedélyezhetik a bizonyítékok elektronikus, vagy más különleges eszközök útján történő bemutatását. Ezen intézkedések különösen a nemi erőszak sértettjének esetében alkalmazhatók, illetve akkor, ha a sértett vagy a tanú gyermek, kivéve, ha a Bíróság a körülményekre figyelemmel másként rendelkezik, különös tekintettel a sértett vagy a tanú véleményére.

3. Ha a sértettek személyes érdekeit érinti, a Bíróság engedélyezi véleményük, aggályaik előterjesztését és figyelembe vételét az eljárásnak a Bíróság által megfelelőnek ítélt szakaszaiban, úgy, hogy az ne sértse, vagy ne legyen ellentétes a vádlott jogaival és a tisztességes és pártatlan tárgyalás követelményeivel. A véleményeket és aggályokat a sértettek jogi képviselői terjeszthetik elő, ha a Bíróság azt – az Eljárási és Bizonyítási Szabályokkal összhangban – megfelelőnek tartja.

4. A sértetteket és a tanúkat segítő egység tanácsot adhat a főügyésznek és a Bíróságnak a megfelelő védőintézkedésekről, biztonsági rendelkezésekről, és a 43. cikk 6. bekezdésében meghatározott jogi tanácsadásról és segítségnyújtásról.

5. Ha bizonyítéknak vagy információnak a jelen Statútum szerinti nyilvánosságra hozatala a tanú vagy családja biztonságának súlyos veszélyeztetését okozhatja, a főügyész, a tárgyalás megkezdése előtti bármelyik eljárási szakaszban, visszatarthatja az adott bizonyítékot vagy információt, és helyette azok rövidített ismertetését nyújthatja be. Ezen intézkedéseket úgy kell megtenni, hogy ne sértsék a vádlott jogait és a tisztességes és pártatlan tárgyalás követelményeit, és ne legyenek ellentétesek azokkal.

6. Bármely Állam kérelmezheti a szükséges intézkedések megtételét tisztségviselői vagy képviselői, továbbá a titkos vagy kényes információk védelmének érdekében.

69. cikk

A bizonyítás

1. Vallomástétel előtt, az Eljárási és Bizonyítási Szabályoknak megfelelően, minden tanú kötelezettséget vállal arra, hogy az igazságot mondja el.

2. A tanúvallomást a tárgyaláson személyesen kell megtenni, a 68. cikkben vagy az Eljárási és Bizonyítási Szabályokban meghatározott intézkedések által biztosított kivételekkel. A Bíróság engedélyezheti a tanúnak, hogy élőszóban ("viva voce"), vagy videó-, illetve hangtechnikai felvétel útján tegyen vallomást, és írásos dokumentumokat, vagy hangfelvételek átírását mutassa be, a jelen Statútum és az Eljárási és Bizonyítási Szabályok rendelkezéseinek megtartásával. Ezek az intézkedések nem sérthetik a vádlott jogait, és nem lehetnek azokkal ellentétesek.

3. A felek a 64. cikk szerint az ügyre vonatkozó bizonyítékokat terjeszthetnek elő. A Bíróság jogosult elrendelni minden olyan bizonyíték benyújtását, amelyet az igazság kiderítése érdekében szükségesnek tart.

4. A Bíróság az Eljárási és Bizonyítási Szabályoknak megfelelően határozhat bármely bizonyítéknak az ügy szempontjából való jelentőségéről vagy elfogadhatóságáról, többek között a bizonyíték bizonyítóerejére és annak lehetőségére figyelemmel, hogy a bizonyíték árthat a tárgyalás tisztességének, vagy a tanúvallomás tisztességes értékelésének.

5. A Bíróság az Eljárási és Bizonyítási Szabályokban meghatározottak szerint tiszteletben tartja és megtartja a titkosságra vonatkozó előírásokat.

6. A Bíróság nem kéri köztudomású tények bizonyítását, azonban hivatalból figyelembe veheti azokat.

7. A jelen Statútum vagy a nemzetközileg elismert emberi jogok megsértésével beszerzett bizonyíték nem fogadható el, ha:

(a) A jogsértés a bizonyíték megbízhatóságát súlyosan kétségessé teszi; vagy

(b) A bizonyíték elfogadása etikátlan lenne, vagy súlyosan sértené az eljárás tisztességét.

8. Az Állam által gyűjtött bizonyíték relevanciájának vagy elfogadhatóságának eldöntésekor a Bíróság nem határoz az Állam nemzeti jogának alkalmazásáról.

70. cikk

Az igazságszolgáltatás rendje elleni bűncselekmények

1. A Bíróság joghatósággal rendelkezik az igazságszolgáltatás rendje ellen szándékosan elkövetett következő bűncselekmények fölött:

- (a) Hamis tanúzás, ha a 69. cikk 1. bekezdése szerint a tanú kötelezettséget vállalt arra, hogy az igazat fogja mondani;
- (b) Olyan bizonyíték benyújtása, amelyről a fél tudja, hogy hamis vagy meghamisított;
- (c) A tanú megvesztegetése, a tanú megjelenésének vagy szabad vallomástételének akadályozása, vagy abba való beavatkozás, a tanúvallomás miatt a tanúkon való bosszúállás, a bizonyíték megsemmisítése vagy meghamisítása, illetve a bizonyítás-felvételbe való beavatkozás;
- (d) A Bíróság tisztségviselőjének akadályozása, megfélemlítése vagy megvesztegetése annak érdekében, hogy a tisztségviselőt kötelezettségeinek nem vagy nem megfelelő teljesítésére kényszerítse vagy vegye rá;
- (e) A Bíróság valamely tisztségviselője elleni bosszúállás, kötelezettségteljesítése vagy más tisztségviselő kötelelességteljesítése miatt;
- (f) Megvesztegetésként előny kérése vagy elfogadása a Bíróság tisztségviselőjeként, hivatali kötelezettségeivel kapcsolatban.

2. A Bíróságnak a jelen cikk szerinti bűncselekmények feletti joghatóságának gyakorlására vonatkozó alapelveket és eljárásokat az Eljárási és Bizonyítási Szabályok határozzák meg. A Bírósággal a jelen cikk szerinti eljárásai során való nemzetközi együttműködés feltételeit a Megkeresett Állam nemzeti jogszabályai határozzák meg.

3. A bűnösség megállapítása esetén a Bíróság öt évig terjedő szabadságvesztés büntetést, az Eljárási és Bizonyítási Szabályokban meghatározott pénzbüntetést vagy mindkettőt szabhat ki.

4. (a) Minden Részes Állam kiterjeszti a nyomozás vagy a bírósági eljárás sértetlensége elleni bűncselekményekre vonatkozó büntetőjogi szabályozását a jelen cikkben meghatározott igazságszolgáltatás rendje elleni bűncselekményekre, ha azokat területén vagy állampolgárai követik el;

(b) A Bíróság kérésére, ha azt megfelelőnek tartja, a Részes Állam büntetőeljárás céljából átadja az ügyet illetékes hatóságainak. Ezek a hatóságok az ügyben gondosan járnak el, és biztosítják a szükséges eszközöket a hatékony fellépéshez.

71. cikk

A Bíróság előtti rendzavarások szankcionálása

1. A Bíróság az előtte megjelenő személyeket rendzavarás elkövetése miatt, ideértve az eljárás rendjének megzavarását vagy a Bíróság utasításainak való engedelmeskedés szándékos megtagadását, a szabadságvesztésen kívüli, adminisztratív intézkedésekkel büntetheti, például a tárgyalóteremből való ideiglenes vagy állandó kivezetéssel, rendbírsággal és az Eljárási és Bizonyítási Szabályokban meghatározott más hasonló intézkedésekkel.
2. Az 1. bekezdés szerinti intézkedések meghozatalára vonatkozó eljárásokat az Eljárási és Bizonyítási Szabályok tartalmazzák.

72. cikk

A nemzetbiztonsági információk védelme

1. A jelen cikket minden olyan esetben alkalmazni kell, amikor valamely Állam információjának vagy dokumentumainak nyilvánosságra hozatala az érintett Állam véleménye szerint nemzetbiztonsági érdekeit sérti. Ilyen esetek azok, amelyek az 56. cikk 2. és 3. bekezdéseinek, a 61. cikk 3. bekezdésének, a 64. cikk 3. bekezdésének, a 67. cikk 2. bekezdésének, a 68. cikk 6. bekezdésének, a 87. cikk 6. bekezdésének és a 93. cikknek a hatálya alá tartoznak, valamint azon esetek, amikor az eljárás bármely szakaszában a nyilvánosságra hozatal kérdése merül fel.
2. A jelen cikket akkor is alkalmazni kell, ha egy személytől információ vagy bizonyíték szolgáltatását kérték, és az megtagadta a teljesítést, vagy a kérést azzal az indokkal az Államhoz továbbította, hogy a nyilvánosságra hozatal az Állam nemzetbiztonsági érdekeit sértené, és az érintett Állam megerősíti, hogy megítélése szerint a nyilvánosságra hozatal ezen érdekeit sértené.
3. A jelen cikk nem sérti az 54. cikk 3. bekezdésének (e) és (f) pontjai értelmében alkalmazandó titkossági követelményeket és a 73. cikk alkalmazását.
4. Ha egy Állam arról értesül, hogy információját vagy dokumentumait az eljárás valamelyik szakaszában nyilvánosságra hozzák, illetve valószínűleg nyilvánosságra fogják hozni, és úgy ítéli meg, hogy a nyilvánosságra hozatal nemzetbiztonsági érdekeit sértené, jogosult fellépni a kérdésnek a jelen cikk rendelkezései szerinti megoldása érdekében.
5. Ha egy Állam úgy véli, hogy információ nyilvánosságra hozatala sértené nemzetbiztonsági érdekeit, minden ésszerűen lehetséges intézkedést megtesz, az esettől függően, a főügyésszel, a védelemmel, a tárgyalás-előkészítő tanáccsal vagy az elsőfokú tanáccsal együttesen az ügy egyeztetett megoldása érdekében. Az intézkedések többek között a következők lehetnek:

- (a) A kérelem módosítása vagy pontosítása;
- (b) A Bíróság döntése a kért információnak vagy bizonyítéknak az ügy szempontjából való fontosságáról, illetve annak eldöntése, hogy a bizonyíték, bár az ügyre vonatkozik, beszerezhető vagy már beszerezték más, a Megkeresett Államon kívüli forrásból;
- (c) Az információ vagy bizonyíték beszerzése más forrásból vagy más formában; vagy
- (d) Megállapodás létrehozása azon feltételekről, amelyek mellett a jogsegély lehetséges, ideértve többek között összefoglalók és szerkesztett példányok közlését, a nyilvánosságra hozatal korlátozását, zárt, („in camera”) és az egyik fél távollétében történő („ex parte”) eljárást, vagy más óvintézkedést, amelyet a jelen Statútum, illetve az Eljárási és Bizonyítási Szabályok lehetővé tesznek.

6. Ha minden ésszerű intézkedést megtettek a probléma egyeztetett megoldása érdekében, és az Állam úgy ítéli meg, hogy nincs olyan mód vagy feltétel, amely mellett az információ vagy a dokumentum átadható vagy nyilvánosságra hozható lenne nemzetbiztonsági érdekeinek sérelme nélkül, értesíti a főügyészt vagy a Bíróságot döntésének pontos indokairól, kivéve, ha az indokok kifejtése önmagában is szükségszerűen sértené az Állam nemzetbiztonsági érdekeit.

7. A továbbiakban, ha a Bíróság azt állapítja meg, hogy a bizonyíték az ügyre vonatkozik, és a bizonyíték szükséges a vádlott bűnösségének vagy ártatlanságának megállapításához, a Bíróság a következő intézkedéseket teheti meg:

(a) Ha az információ vagy dokumentum nyilvánosságra hozatalát a IX. Fejezet szerinti együttműködési kérelem keretében, vagy a 2. bekezdésben meghatározott körülmények között kérték, és az Állam a 93. cikk 4. bekezdésében meghatározott elutasítási okra hivatkozott:

(i) A Bíróság a 7. bekezdés (a) pontjának (ii) alpontjában foglalt döntés meghozatala előtt további tárgyalásokat kérhet az Állam kifogásainak megvizsgálása céljából, amely során, ha szükséges, zárt („in camera”) és a másik fél kizárásával történő („ex parte”) meghallgatásokat tarthat;

(ii) Ha a Bíróság azt állapítja meg, hogy az ügyben a 93. cikk 4. bekezdésében említett elutasítási okra hivatkozással a Megkeresett Állam nem a jelen Statútumban meghatározott kötelezettségei szerint jár el, a Bíróság a 87. cikk 7. bekezdésének megfelelő előterjesztéssel élhet, döntésének indoklása mellett; és

(iii) A Bíróság, amikor tárgyalást tart a vádlott ügyében, az adott körülményeknek megfelelő, bármilyen következtetést levonhat valamely tény léteire vagy nem léteire vonatkozóan.

(b) Minden más esetben:

(i) Elrendeli a nyilvánosságra hozatalt; vagy

(ii) A Bíróság, amennyiben nem rendeli el a nyilvánosságra hozatalt, amikor tárgyalást tart a vádlott ügyében, az adott körülményeknek megfelelő, bármilyen következtetést levonhat valamely tény léteire vagy nem léteire vonatkozóan.

73. cikk

Harmadik fél által szolgáltatott információ vagy dokumentum

Ha a Bíróság Részes Államot keres meg az Állam őrzésében, birtokában vagy ellenőrzése alatt lévő olyan dokumentum vagy információ szolgáltatása iránt, amelyet másik Állam, kormányközi szervezet vagy nemzetközi szervezet bizalmasan hozott tudomására, a Részes Állam az adatforrás engedélyét kéri a dokumentum vagy információ nyilvánosságra hozatalához. Ha az adatforrás Részes Állam, vagy hozzájárulását adja a dokumentum vagy információ nyilvánosságra hozatalához, vagy kötelezettséget vállal a nyilvánosságra hozatal kérdésének a Bírósággal a 72. cikknek megfelelő megoldására. Ha az adatforrás nem Részes Állam, és megtagadja hozzájárulását a nyilvánosságra hozatalhoz, a Megkeresett Állam tájékoztatja a Bíróságot arról, hogy nem tudja átadni a dokumentumot vagy az információt az adatforrás iránt már korábban fennálló titoktartási kötelezettsége miatt.

74. cikk

A határozathozatal követelményei

1. Az elsőfokú tanács minden bírója jelen kell, hogy legyen a tárgyalás minden szakaszában és a határozathozatalakor. Az Elnökség eseti alapon egy vagy több helyettesítő bírót jelölhet ki, ha rendelkezésre áll, a tárgyalás minden szakaszában való jelenlét és avégett, hogy helyettesítse az elsőfokú tanács valamelyik tagját, ha az a tárgyaláson már nem tud részt venni.

2. Az elsőfokú tanács határozata a bizonyítékok és az egész eljárás értékelésén alapul. A határozat nem léphet túl a vádban vagy a vád módosításaiban meghatározott tényeken és körülményeken. A Bíróság határozatát kizárólag a tárgyaláson előterjesztett és általa megvizsgált bizonyítékokra alapozhatja.

3. A bírák a határozat egyhangú meghozatalára törekednek, aminek hiányában a határozatot a bírák többsége hozza.

4. Az elsőfokú tanács tanácskozása titkos.

5. A határozatot írásba kell foglalni, és annak tartalmaznia kell az elsőfokú tanács teljes és indokolással ellátott megállapításait a bizonyítékokról és a következtetéseit. Az elsőfokú tanács csak egy határozatot hoz. Ha a határozat nem egyhangú, az elsőfokú tanács határozata egyaránt tartalmazza a többség és kisebbség álláspontját. A határozatot vagy összefoglalását nyilvános tárgyaláson kell kihirdetni.

75. cikk

A sértetteknek nyújtandó jóvátétel

1. A Bíróság meghatározza a sértetteknek vagy rájuk nézve nyújtandó jóvátétel formáira, például a helyreállításra, kártérítésre és a rehabilitációra vonatkozó alapelveket. Ezek alapján a Bíróság határozatában kérelemre vagy kivételes körülmények fennállása esetén hivatalból meghatározhatja a sértetteknek vagy a velük kapcsolatban okozott kár, veszteség és sérelem nagyságát és mértékét, és meghatározza azon alapelveket, amelyek szerint eljár.

2. A Bíróság határozatában az elítélttel szemben közvetlenül elrendelheti a sértetteknek vagy a sértettek tekintetével nyújtandó megfelelő jóvátételt, ideértve a helyreállítást, a kártérítést és a rehabilitációt.

Ha szükséges, a Bíróság elrendelheti a jóvátételnek a 79. cikk szerinti Jóvátételi Alapon keresztül történő kifizetését.

3. A jelen cikk szerinti rendelkezés kibocsátása előtt a Bíróság kérheti, és figyelembe veheti az elítéltt, a sértettek, más érdekelt személyek vagy érdekelt Államok észrevételeit, vagy a nevükben tett észrevételeket.

4. A jelen cikk szerinti jogosítványai gyakorlása során a Bíróság a vádlottnak a joghatósága alá tartozó valamely bűncselekmény elkövetése miatti bűnösségének megállapítása után meghatározhatja, hogy a jelen cikk szerint meghozandó határozatának végrehajtása érdekében szükséges-e a 93. cikk 1. bekezdése szerinti intézkedések megtétele.

5. A Részes Államok úgy hajtják végre a jelen cikk szerint hozott határozatot, mintha a jelen cikkre a 109. cikk rendelkezéseit kellene alkalmazni.

6. A jelen cikk nem értelmezhető úgy, mint amely lerontja a sértetteknek a nemzeti vagy nemzetközi jog szerinti jogait.

76. cikk

Büntetés kiszabás

1. A vádlott bűnösségének megállapítása esetén az elsőfokú tanács megvizsgálja a megfelelő büntetés kiszabásának kérdését, és figyelembe veszi a tárgyalás során előterjesztett és a büntetés kiszabásával kapcsolatban jelentős bizonyítékokat és indítványokat.

2. Azoknak az eseteknek a kivételével, amikor a 65. cikk alkalmazandó, a tárgyalás befejezése előtt az elsőfokú tanács hivatalból újabb meghallgatást tarthat, a főügyész indítványára vagy a vádlott kérésére pedig köteles újabb meghallgatást tartani, a büntetés kiszabásával kapcsolatos minden új bizonyíték vagy indítvány megvizsgálása céljából, az Eljárási és Bizonyítási Szabályok szerint.

3. Ha a 2. bekezdés alkalmazandó, az elsőfokú tanács a 75. cikk értelmében tett kifogásokat a 2. bekezdésben meghatározott újabb meghallgatáson és, ha szükséges, újabb meghallgatásokon vizsgálja meg.

4. Az ítéletet nyilvánosan, és ha lehetséges, a vádlott jelenlétében kell kihirdetni.

VII. FEJEZET – BÜNTETÉSEK

77. cikk

A kiszabható büntetések

1. A 110. cikk fenntartásával a Bíróság valamelyik következő büntetést szabhatja ki arra a személyre, akinek bűnösségét a jelen Statútum 5. cikkében meghatározott valamely bűncselekmény elkövetése miatt megállapította:

(a) Határozott időtartamú, években kifejezett szabadságvesztés büntetés, amelynek maximális időtartama azonban nem lehet 30 évnél hosszabb; vagy

(b) Életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés, ha a bűncselekmény különösen súlyos volta és az elítélt egyéni körülményei indokolják.

2. A szabadságvesztés mellett a Bíróság kiszabhat:

- (a) Az Eljárási és Bizonyítási Szabályok által meghatározott pénzbüntetést;
- (b) A bűncselekményből közvetlenül vagy közvetve származó haszon, vagyon és vagyontárgyak elkobzását, a jóhiszemű harmadik felek jogainak sérelme nélkül.

78. cikk

A büntetés mértékének megállapítása

1. A büntetés mértékének megállapítása során a Bíróság, az Eljárási és Bizonyítási Szabályoknak megfelelően, olyan tényezőket vesz figyelembe, mint a bűncselekmény súlya és az elítélt egyéni körülményei.
2. Szabadságvesztés büntetés kiszabásakor a Bíróság, ha volt ilyen, beszámítja a Bíróság határozata alapján előzetes fogva tartásban töltött időt. A Bíróság beszámíthat bármilyen, a bűncselekménnyel kapcsolatos cselekmény miatt egyébként fogva tartásban töltött időt.
3. Ha egy személy bűnösségét egynél több bűncselekmény miatt állapította meg a Bíróság, minden egyes bűncselekmény miatt külön büntetést állapít meg, és összbüntetésben jelöli meg a szabadságvesztés büntetés teljes időtartamát. Ez az időtartam nem lehet rövidebb a kiszabott legsúlyosabb büntetésnél, és nem haladhatja meg a 30 évet, vagy a 77. cikk 1. bekezdésének (b) pontja szerinti életfogytig tartó szabadságvesztés büntetést.

79. cikk

A Jóvátételi Alap

1. A Jóvátételi Alapot a Részes Államok Közgyűlésének határozata hozza létre a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmények sértettjei és családjaik számára.
2. A Bíróság elrendelheti a pénzbüntetés és az elkobzás révén befolyt pénz átutalását és más vagyontárgy átadását a Jóvátétel Alapnak.
3. A Jóvátételi Alapot a Részes Államok Közgyűlése által meghatározott alapelvek szerint kell kezelni.

80. cikk

A büntetések Államok általi alkalmazásának és a nemzeti jogszabályok tiszteletben tartása

A jelen Fejezet nem érinti az Államok nemzeti jogszabályai által meghatározott büntetések alkalmazását, vagy azon Államok jogát, amely a jelen Fejezetben meghatározott büntetéseket nem tartalmazza.

VIII. FEJEZET – FELLEBBEZÉS ÉS FELÜLVIZSGÁLAT

81. cikk

Fellebbezés felmentő, a bűnösséget megállapító vagy a büntetést kiszabó határozat ellen

1. A 74. cikk szerint hozott határozat ellen az Eljárási és Bizonyítási Szabályok szerint a következőképpen lehet fellebbezéssel élni:

(a) A főügyész a következő okok miatt fellebbezhet:

(i) Eljárási hiba,

(ii) Ténybeli hiba, vagy

(iii) Jogi hiba;

(b) Az elítélt vagy a nevében a főügyész a következő okok miatt fellebbezhet:

(i) Eljárási hiba,

(ii) Ténybeli hiba,

(iii) Jogi hiba, vagy;

(iv) Bármely más okból, amely veszélyezteti az eljárás vagy a határozat tisztességes voltát vagy hitelét.

2. (a) A büntetés ellen az Eljárási és Bizonyítási Szabályok szerint fellebbezhet a főügyész vagy az elítélt a bűncselekmény és a büntetés közötti aránytalansága miatt;

(b) Ha a büntetés elleni fellebbezés alkalmával a Bíróság úgy véli, hogy olyan indokok állnak fenn, amelyek alapján a bűnösséget megállapító határozat egészben vagy részben megsemmisíthető, felhívhatja a főügyészt és az elítéltet, hogy terjesszék elő a 81. cikk 1. bekezdésének (a) és (b) pontjai szerint indokaikat, és a 83. cikk értelmében dönthet a bűnösséget megállapító határozatról;

(c) Ugyanezen eljárás alkalmazandó abban az esetben is, ha a Bíróság, a csak a bűnösséget megállapító határozat elleni fellebbezés esetén úgy ítéli meg, hogy a büntetésnek a 2. bekezdés (a) pontjának megfelelő mérséklése indokolt.

3. (a) Ha az elsőfokú tanács másként nem dönt, az elítélt személyt a fellebbezés elbírálásáig továbbra is fogva kell tartani;

(b) Ha az elítélt fogva tartásának ideje meghaladja a kiszabott szabadságvesztés büntetés időtartamát, az elítélt személyt szabadon kell bocsátani; ha azonban a főügyész szintén fellebbez, a szabadon bocsátás az alábbi (c) pontban meghatározott feltételekhez köthető;

(c) Felmentés esetén a vádlottat haladéktalanul szabadon kell bocsátani, a következő feltételekkel:

(i) Kivételes körülmények esetén, és tekintettel többek között a szökés konkrét veszélyére, a vád szerinti bűncselekmény súlyosságára és a fellebbezés eredményességének valószínűségére, az elsőfokú tanács a főügyész megkeresésére a személy fogva tartását fenntarthatja a folyamatban lévő fellebbezési eljárás idejére;

(ii) Az elsőfokú tanácsnak a fenti (c) pont (i) alpont szerint hozott határozata ellen az Eljárási és Bizonyítási Szabályok szerint lehet fellebbezni.

4. A 3. bekezdés (a) és (b) pontjaiban foglalt rendelkezések fenntartásával, a bűnösséget megállapító vagy a büntetést kiszabó határozat végrehajtását fel kell függeszteni a fellebbezésre nyitva álló időre és a fellebbezési eljárás időtartamára.

82. cikk

Fellebbezés más határozatok ellen

1. Bármelyik fél fellebbezhet a következő határozatok ellen az Eljárási és Bizonyítási Szabályok szerint:

(a) A joghatóságra vagy elfogadhatóságra vonatkozó határozat;

(b) A gyanúsított vagy vádlott szabadon bocsátási kérelmének helyt adó vagy elutasító határozat;

(c) A tárgyalás-előkészítő tanácsnak az 56. cikk 3. bekezdése alkalmazásával a hivatalból való eljárásról hozott határozata;

(d) Olyan kérdésben hozott határozat, amely lényegesen befolyásolja az eljárás tisztességes és gyors lefolytatását vagy a tárgyalás kimenetelét, és amelyben a tárgyalás-előkészítő tanács vagy az elsőfokú tanács véleménye szerint a fellebbviteli tanács azonnali döntése jelentősen előrevinné az eljárást.

2. A tárgyalás-előkészítő tanácsnak az 57. cikk 3. bekezdésének (d) pontja szerinti határozata ellen az érintett Állam vagy a főügyész nyújthat be fellebbezést a tárgyalás-előkészítő tanács engedélyével. A fellebbezést ilyenkor gyorsított eljárásban kell elbírálni.

3. A fellebbezés önmagában csak akkor felfüggesztő hatályú, ha a fellebbviteli tanács kérelemre – az Eljárási és Bizonyítási Szabályok szerint – azt elrendeli.

4. A 75. cikk értelmében hozott határozat által hátrányosan érintett sértettek jogi képviselője, az elítélt vagy a vagyontárgy jóhiszemű tulajdonosa fellebbezhet a jóvátételi döntés ellen az Eljárási és Bizonyítási Szabályok szerint.

83. cikk

A fellebbezési eljárás

1. A 81. cikk és a jelen cikk szerinti eljárásban a fellebbviteli tanács az elsőfokú tanács minden jogosítványával rendelkezik.

2. Ha a fellebbviteli tanács arra a megállapításra jut, hogy az elsőfokú eljárás olyan mértékben tisztességtelen volt, hogy az a határozat vagy az ítélet hitelét befolyásolta, illetve a megfellebbezett határozatot vagy ítéletet ténybeli, jogi vagy eljárási hiba lényegesen befolyásolta, a következő intézkedéseket hozhatja:

(a) Megsemmisíti vagy megváltoztatja a határozatot vagy az ítéletet; vagy

(b) Másik elsőfokú tanács előtt újabb tárgyalást rendel el.

Ennek érdekében a fellebbviteli tanács a ténykérdéseket döntés végett visszautalhatja az eredeti elsőfokú tanácshoz a tények tisztázása és azután megállapításainak a fellebbviteli tanács elé terjesztése végett, vagy maga is bekérheti a bizonyítékokat döntés végett. Ha a határozat vagy az ítélet ellen csak az elítélt vagy az elítélt nevében a főügyész fellebbezett, a határozat vagy az ítélet az elítélt terhére nem változtatható meg.

3. Ha az ítélet elleni fellebbezés során a fellebbviteli tanács arra a megállapításra jut, hogy a büntetés a bűncselekményhez viszonyítva aránytalan, a VII. Fejezet szerint megváltoztathatja az ítéletet.

4. A fellebbviteli tanács ítéletét a bírák többségének szavazatával hozza meg, és azt nyilvános tárgyaláson hirdeti ki. Az ítéletnek indokolást kell tartalmaznia. Ha az ítéletet a fellebbviteli tanács nem egyhangúlag hozta, az ítélet tartalmazza a többség és a kisebbség álláspontját, de az egyes bírák jogkérdésben kifejthetik párhuzamos vagy különvéleményüket is.

5. A fellebbviteli tanács ítéletét az elítélt vagy a felmentett személy távollétében is kihirdetheti.

84. cikk

A bűnösség megállapításáról vagy a büntetésről hozott határozat felülvizsgálata

1. Az elítélt személy vagy halála után házastársa, gyermeke, szülője vagy a vádlott halálakor életben lévő azon személy, akinek a vádlott kifejezett írásbeli megbízást adott arra, hogy ilyen kérelmet terjesszen be, vagy a főügyész a személy nevében kérelmezheti a fellebbviteli tanácstól a bűnösséget megállapító vagy büntetést kiszabó jogerős ítélet felülvizsgálatát a következő indokokkal:

(a) Olyan új bizonyítékot találtak, amely:

(i) A tárgyalás idején nem állt rendelkezésre, és a fellelhetőség hiánya sem egészben, sem részben nem róható fel a kérelmezőnek;

(ii) Kellően jelentős ahhoz, hogy ha a tárgyaláson előterjesztették volna, valószínűleg más ítéletet eredményezett volna;

(b) Olyan új tényeket állapítottak meg, amelyek azt bizonyítják, hogy a perdöntő bizonyíték, amelyet a tárgyaláson figyelembe vettek, és amelyen a bűnösség megállapítása alapul, hamis, koholt vagy hamisított volt;

(c) Egy vagy több bíró, aki részt vett a bűnösség megállapításában vagy a vádpontok jóváhagyásában, az adott ügyben súlyos jogsértést vagy olyan súlyos kötelességszegést követett el, amelynek súlya indokolja a bíró vagy bírák hivatalvesztését a 46. cikk szerint.

2. A fellebbviteli tanács elutasítja a kérelmet, ha azt megalapozatlannak találja. Ha úgy dönt, hogy a kérelem érdemben megalapozott, szükség esetén:

- (a) Újra összehívhatja az eredeti elsőfokú tanácsot;
- (b) Új elsőfokú tanácsot hoz létre; vagy
- (c) Önmaga jár el az ügyben,

azzal a céllal, hogy miután az Eljárási és Bizonyítási Szabályoknak megfelelően meghallgatta a feleket, döntsön az ítélet felülvizsgálatáról.

85. cikk

A letartóztatott vagy elítélt személy kártalanítása

1. Bárki, akit jogellenesen tartóztattak le vagy tartottak fogva, peres úton érvényesíthető kártalanításra jogosult.
2. Ha valaki bűnösségét valamely bűncselekmény miatt jogerős ítélet állapította meg, és később az elmarasztaló határozatot arra alapozva semmisítették meg, hogy új vagy újonnan megállapított tények meggyőzően bizonyítják, hogy az ítélet téves, a személy, akire az így hozott ítélettel büntetést szabtak ki, a jogszabályoknak megfelelően kártalanításban részesül, kivéve, ha bizonyítást nyer, hogy az ismeretlen tény fel nem tárása egészben vagy részben neki róható fel.
3. Kivételes körülmények esetén, ha a Bíróság olyan meggyőző tényeket állapít meg, amelyek azt bizonyítják, hogy súlyos és nyilvánvaló bírói tévedés történt, belátása szerint kártalanítást ítélhet meg az Eljárási és Bizonyítási Szabályokban meghatározott követelmények szerint annak a személynek, akit a jogerős felmentő ítéletet követően vagy az eljárás emiatt való megszüntetése után szabadon bocsátottak.

IX. FEJEZET – NEMZETKÖZI EGYÜTTMŰKÖDÉS ÉS JOGSEGÉLY

86. cikk

Általános együttműködési kötelezettség

A Résztes Államok a jelen Statútum rendelkezéseinek megfelelően teljes mértékben együttműködnek a Bírósággal a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmények miatti nyomozás és vádképviselet során.

87. cikk

Együttműködési megkeresés: általános rendelkezések

1. (a) A Bíróság jogosult a Részes Államok együttműködését kérni. A megkereséseket diplomáciai úton vagy más olyan megfelelő módon kell továbbítani, amelyet a Részes Államok a megerősítéskor, az elfogadáskor, a jóváhagyáskor vagy a csatlakozáskor megjelölnek.

A megjelölés későbbi módosítását a Részes Államoknak az Eljárási és Bizonyítási Szabályoknak megfelelően kell megtenniük.

(b) Amikor célszerű, és az (a) pont sérelme nélkül, a megkereséseket a Nemzetközi Bűnügyi Rendőrség Szervezete, vagy bármely más megfelelő regionális szervezet útján is el lehet juttatni.

2. Az együttműködés iránti megkereséseket és a kérelmeket alátámasztó dokumentumokat vagy a Megkeresett Állam hivatalos nyelvén készített fordításban, vagy azzal együtt, avagy a Bíróság valamelyik munkanyelvén kell megküldeni, az egyes Államoknak a megerősítéskor, az elfogadáskor, a jóváhagyáskor vagy a csatlakozáskor tett választásától függően.

A választás későbbi módosítását az Eljárási és Bizonyítási Szabályoknak megfelelően kell megtenni.

3. A Megkeresett Állam bizalmasan kezeli az együttműködési kérelmet és a kérelmet alátámasztó dokumentumokat, kivéve, ha a kérelem teljesítéséhez szükséges a nyilvánosságra hozatal.

4. A jelen Fejezet szerint előterjesztett együttműködési kérelmekkel kapcsolatban a Bíróság megtehet minden olyan intézkedést, ideértve az információk megóvása érdekében tett intézkedéseket is, amely szükséges lehet a sértettek, a lehetséges tanúk és családtagjaik biztonságának, illetve testi vagy lelki épségének biztosítása érdekében. A Bíróság kérheti, hogy a jelen Fejezetnek megfelelően rendelkezésre bocsátott információkat olyan módon nyújtsák és kezeljék, amely megvédi a sértettek, a lehetséges tanúk és családtagjaik biztonságát, illetve testi vagy lelki épségét.

5. (a) A Bíróság felkérhet olyan Államot is, amely a jelen Statútumnak nem részese, hogy a jelen Fejezetnek megfelelően eseti megállapodás vagy az ilyen Állammal kötött nemzetközi szerződés alapján, illetve bármely más megfelelő alapon segítséget nyújtson.

(b) Amennyiben a Statútumban nem részes Állam, amely eseti megállapodást vagy nemzetközi szerződést kötött a Bírósággal, nem teljesíti az ilyen megállapodás vagy a nemzetközi szerződés szerint benyújtott kérelmeket, a Bíróság értesítheti erről a Részes Államok Közgyűlését vagy, ha a Biztonsági Tanács utalta a Bíróság elé az ügyet, a Biztonsági Tanácsot.

6. A Bíróság kormányközi szervezetektől is kérhet információt vagy dokumentumokat. A Bíróság másfajta együttműködést és segítséget is kérhet, amelyről az ilyen szervezettel megállapodhat, és amelyek összhangban állnak annak hatáskörével vagy feladataival.

7. Ha a Részes Állam a jelen Statútum rendelkezéseivel ellentétben nem tesz eleget a Bíróság együttműködés iránti megkeresésének, és ezzel akadályozza a Bíróságot a jelen Statútumban meghatározott feladatai és hatásköre gyakorlásában, a Bíróság megállapíthatja ezt, és az ügyet a Részes Államok Közgyűlése elé terjesztheti, illetve, ha Biztonsági Tanács utalta az ügyet a Bíróság elé, a Biztonsági Tanács elé utalhatja az ügyet.

88. cikk

Nemzeti jog szerint rendelkezésre álló eljárások

A Részes Államok biztosítják, hogy nemzeti jogrendszerükben olyan eljárások álljanak rendelkezésre, amelyek lehetővé teszik a jelen Fejezet szerinti valamennyi együttműködési forma érvényesítését.

89. cikk

Személyek átadása a Bíróságnak

1. A Bíróság bármely olyan Államnak előterjeszthet egy személy letartóztatására és átadására irányuló megkeresést, a kérelem alátámasztására szolgáló, a 91. cikkben meghatározott anyagokkal együtt, amelynek területén az adott személy található, és az adott Állam együttműködését kéri az adott személy letartóztatása és átadása érdekében. A Részes Államok a jelen Fejezet rendelkezései és nemzeti eljárási szabályaik szerint teljesítik a letartóztatás és az átadás iránti kérelmet.

2. Ha az a személy, akinek az átadását kérik, a nemzeti bíróság előtt kifogást emel a 20. cikkben írt többszöri eljárás tilalmának elve alapján, a Megkeresett Állam haladéktalanul tanácskozik a Bírósággal annak eldöntése érdekében, hogy az hozott-e már az ügyben határozatot az elfogadhatóságról. Ha az ügy elfogadható, a Megkeresett Állam megkezdi a kérelem teljesítését. Ha az elfogadhatóságról szóló határozat elbírálása még függőben van, a Megkeresett Állam elhalaszthatja a személy átadására vonatkozó kérelem teljesítését, amíg a Bíróság az elfogadhatóságról határoz.

3. (a) A Részes Állam nemzeti eljárási jogszabályai szerint engedélyezi, hogy átszállítsák a területén azt a személyt, akit egy másik Állam a Bíróságnak ad át, kivéve, ha az adott Államon történő átszállítás az átadást akadályozná vagy késleltetné.

(b) A Bíróság átszállítás iránti megkeresését a 87. cikk szerint továbbítja. A megkeresésnek tartalmaznia kell:

(i) A szállított személy személyleírását;

(ii) Az ügy tényállásának rövid leírását és jogi minősítését; és

(iii) Az elfogatóparancsot és az átadás elrendelését;

(c) A szállított személyt a szállítás ideje alatt fogva kell tartani;

(d) Nem szükséges engedély, ha a személyt légi úton, és a tranzit Állam területén tervezett leszállás nélkül szállítják;

(e) Ha előre nem tervezett leszállást hajtanak végre a tranzit Állam területén, az adott Állam megkövetelheti a (b) pont szerint kiállított, átszállítás iránti bírósági megkeresést. A tranzit Államnak a szállított személyt addig kell fogva tartania, amíg az átszállítás iránti megkeresést megkapja, és az átszállítást ténylegesen végrehajtják, annak a fenntartásával, hogy a jelen pont alkalmazásában foganatosított fogva tartás nem haladhatja meg a 96 órát az előre nem látott leszállástól számítva, ha a megkeresés ezen időszakon belül nem érkezik meg.

4. Ha az átadni kért személy ellen a Megkeresett Államban büntetőeljárás folyik, vagy az átadni kért személy szabadságvesztés büntetését tölti a bírósági átadási kérelem alapjául szolgáló bűncselekménytől eltérő bűncselekmény miatt, a Megkeresett Állam, miután úgy döntött, hogy teljesíti a kérelmet, tanácskozik a Bírósággal.

90. cikk

Párhuzamos kérelmek

1. Ha a Részes Állam, amely a Bíróságtól egy személy átadása iránti megkeresést kap a 89. cikk szerint, és másik Államtól is kap ugyanazon személyre vonatkozó kiadatási kérelmet ugyanazon cselekmény miatt, amely azon bűncselekményt képezi, amely miatt a Bíróság az átadását kéri, értesíti a Bíróságot és a Megkereső Államot erről a tényről.

2. Ha a Megkereső Állam Részes Állam, a Megkeresett Állam a Bíróság kérelmének ad elsőbbséget, ha:

(a) A Bíróság a 18. vagy a 19. cikk értelmében úgy határozott, hogy az ügy, amelyben az átadást kéri, a Megkereső Állam által a kiadási kérelemmel kapcsolatban lefolytatott nyomozásra vagy büntetőeljárásra tekintettel elfogadható; vagy

(b) A Bíróság meghozza a fenti (a) pontban írt határozatot a Megkeresett Állam 1. bekezdés szerinti értesítése alapján.

3. Ha a 2. bekezdés (a) pontjában megjelölt határozatot nem hozzák meg, a Megkeresett Állam, saját hatáskörében, a Bíróságnak a 2. bekezdés (b) pontjában említett határozat-hozataláig megvizsgálhatja a Megkereső Állam kiadási kérelmét, de nem adhatja ki a személyt mindaddig, amíg a Bíróság nem döntött úgy, hogy az ügy nem fogadható el. A Bíróság döntését gyorsított eljárásban hozza meg.

4. Ha a Megkereső Állam a jelen Statútumnak nem Részese, a Megkeresett Állam, ha nincs olyan nemzetközi kötelezettsége, amely alapján a személyt ki kell adnia a Megkereső Államnak, a Bíróság átadási kérelmének ad elsőbbséget, ha a Bíróság úgy döntött, hogy az ügy elfogadható.

5. Ha a 4. bekezdés hatálya alá tartozó ügyet a Bíróság elfogadhatatlannak nyilvánítja, a Megkeresett Állam saját hatáskörében megvizsgálhatja a Megkereső Állam kiadási kérelmét.

6. Azokban az esetekben, amikor a 4. bekezdés alkalmazandó, kivéve ha a Megkeresett Állam nemzetközi kötelezettsége alapján a jelen Statútumban nem Részese Államnak adja ki a kiadni kért személyt, a Megkeresett Állam dönti el, hogy a Bíróságnak adja át, vagy a Megkereső Államnak adja ki az érintett személyt. Döntésének meghozatala során a Megkeresett Állam az ügy minden körülményét figyelembe veszi, ideértve, de nem kizárólag:

(a) Az egyes kérelmek időbeli sorrendjét;

(b) A Megkereső Állam érdekeit, különösen adott esetben azt, hogy a területén követték el a bűncselekményt, valamint a sértettek és a kiadni vagy átadni kért személy állampolgárságát; és

(c) Azt a lehetőséget, hogy a Megkereső Állam a későbbiekben átadja a Bíróságnak az érintett személyt.

7. Ha a Részese Államtól, amelytől a Bíróság egy személy átadását kéri, valamely másik Állam szintén kéri ugyanazon személy kiadását olyan cselekmény miatt, amely nem azonos azzal a cselekménnyel, amely azt a bűncselekményt képezi, amely miatt a Bíróság kéri a személy átadását:

(a) A Megkeresett Állam, ha nincs olyan nemzetközi kötelezettsége, amely alapján a személyt a Megkereső Államnak ki kell adnia, a Bíróság kérelmének ad elsőbbséget;

(b) A Megkeresett Állam, ha nemzetközi kötelezettsége áll fenn a személy Megkereső Államnak történő kiadatására, határoz arról, hogy a Bíróságnak adja-e át, vagy a Megkereső Államnak adja-e ki a személyt. Határozata meghozatalakor a Megkeresett Állam figyelembe veszi az ügy minden körülményét, ideértve, de nem kizárólagosan a 6. bekezdésben felsoroltakat, különös tekintettel a kérdéses cselekmény jellegére és súlyosságára.

8. Ha a jelen cikk szerinti értesítés után a Bíróság az ügyet elfogadhatatlannak ítélte meg, és azután a Megkereső Állam részére történő kiadást megtagadják, a Megkeresett Állam erről a határozatáról értesíti a Bíróságot.

91. cikk

A letartóztatás és az átadás iránti kérelem tartalma

1. A letartóztatás és átadás iránti megkeresést írásban kell benyújtani. Sürgős esetben a megkeresést bármilyen írott közlemények továbbítására alkalmas eszköz útján meg lehet küldeni, feltéve, hogy a kérelmet megerősítik a 87. cikk 1. bekezdésének (a) pontjában megjelölt módon.

2. Ha a letartóztatási és átadási kérelem olyan személyre vonatkozik, aki ellen a tárgyalás-előkészítő tanács elfogatóparancsot adott ki az 58. cikk szerint, a kérelemnek a következőket tartalmaznia kell, vagy ahhoz csatolni kell a következőket:

(a) A letartóztatni vagy átadni kért személy olyan személyleírását, amely elegendő a személy azonosításához, valamint a személy valószínű tartózkodási helyére vonatkozó információt;

(b) Az elfogatóparancs másolatát; és

(c) Mindazon dokumentumot, nyilatkozatot és információt, amely szükséges lehet a Megkeresett Állam átadási eljárására vonatkozó követelmények teljesítéséhez; ezek a követelmények azonban nem lehetnek hátrányosabbak, mint amelyek a kiadási kérelmek esetén alkalmazandók a Megkeresett és más Államok közötti egyezmények vagy megállapodások szerint, és a Bíróság sajátos jellegére tekintettel, ha lehetséges, ezeknél enyhébbek.

3. Ha egy már elítélt személy letartóztatását vagy átadását kérik, a megkeresésnek a következő adatokat kell tartalmaznia, vagy ahhoz csatolni kell a következőket:

- (a) A személyre vonatkozó bármilyen elfogatóparancs másolatát;
- (b) A bűnösséget megállapító ítélet másolatát;
- (c) Arra vonatkozó információt, hogy a megkeresés szerinti személy azonos a bűnösséget megállapító ítéletben szereplő személlyel; és
- (d) Ha a letartóztatni vagy átadni kért személyre büntetést szabtak ki, a büntetést kiszabó ítélet másolatát, és szabadságvesztés-büntetés esetén nyilatkozatot a már letöltött és a még letöltendő időről.

4. A Bíróság felkérésére a Részes Állam vagy általánosságban, vagy külön kérdés kapcsán tanácskozik a Bírósággal a nemzeti jogszabályaiban meghatározott azon feltételekről, amelyek a 2. bekezdés (c) pontja szerint alkalmazhatók. A konzultációk során a Részes Állam tájékoztatja a Bíróságot a nemzeti jogában lévő különleges követelményekről.

92. cikk

Ideiglenes letartóztatás

1. Sürgős esetekben a Bíróság kérelmezheti az átadni kért személy ideiglenes letartóztatását, amíg az átadás iránti megkeresést és az azt alátámasztó iratokat előterjeszti a 91. cikk szerint.
2. Az ideiglenes letartóztatási kérelmet bármilyen írásbeli közlés továbbítására alkalmas eszköz útján kell megküldeni, és annak tartalmaznia kell:
 - (a) Az átadni kért személy azonosítására alkalmas személyleírását, valamint a személy vélhető tartózkodási helyére vonatkozó adatokat;
 - (b) Azon bűncselekményeknek a rövid leírását, amelyek miatt a személy átadási letartóztatását kérik, továbbá az adott bűncselekmények tényállását kimerítő cselekmények leírását, ideértve, amennyiben lehetséges, a bűncselekmények elkövetésének idejét és helyét;
 - (c) Az adott személy elleni elfogatóparancs vagy a bűnösségét megállapító ítélet létezésének igazolását tartalmazó nyilatkozatot; és
 - (d) Nyilatkozatot arról, hogy az adott személyre vonatkozó átadási kérelmet fognak küldeni.
3. Az ideiglenes letartóztatásban lévő személy szabadon bocsátható, ha a Megkeresett Állam nem kapja meg a 91. cikk szerinti átadási kérelmet és az azt alátámasztó dokumentumokat az Eljárási és

Bizonyítási Szabályokban megjelölt határidőn belül. Ugyanakkor azonban a személy a megjelölt határidő lejárta előtt hozzájárulhat az átadásához, ha azt a Megkeresett Állam joga lehetővé teszi. Ebben az esetben, amint lehetséges, a Megkeresett Állam haladéktalanul átadja a személyt a Bíróságnak.

4. Az a tény, hogy az átadni kért személyt a 3. bekezdés szerint szabadon bocsátották, nem zárja ki későbbi letartóztatását és átadását, ha az átadás iránti megkeresést és az azt alátámasztó dokumentumokat később eljuttatják.

93. cikk

Az együttműködés más formái

1. A Részes Államok a jelen Fejezet rendelkezéseinek és a nemzeti eljárási joguknak megfelelően teljesítik a Bíróság megkereséseit annak érdekében, hogy a következő módon nyújtsanak jogsegélyt a nyomozás és a büntetőeljárás során:

- (a) A személyek azonosítása és tartózkodási helyük, illetve dolgok feltalálási helyének megállapítása;
- (b) Bizonyítás-felvétel, ideértve az eskü alatti vallomásokat, valamint a bizonyítékok bemutatását, ideértve a szakvéleményeket és a Bíróság számára szükséges jelentéseket;
- (c) A gyanúsítottak vagy vádlottak kihallgatása;
- (d) Iratkézbesítés, ideértve a bírósági iratokat is;
- (e) A személyeknek a Bíróság előtt tanúkénti vagy szakértőként való önkéntes megjelenésének elősegítése;
- (f) Személyek ideiglenes átadása a 7. bekezdés szerint;
- (g) Helyszíni szemlék, ideértve sírok exhumálását és megvizsgálását;
- (h) Házkutatások és lefoglalások foganatosítása;
- (i) Jegyzőkönyvek és dokumentumok megküldése, ideértve a hivatalos jelentéseket és dokumentumokat is;
- (j) A sértettek és tanúk védelme, továbbá a bizonyítékok megőrzése;

(k) A bűncselekménnyel kapcsolatos jövedelmek, vagyon, vagyontárgyak és eszközök azonosítása, felkutatása, befagyasztása vagy lefoglalása, esetleges elkobzás végett, a jóhiszemű harmadik személyek jogainak sérelme nélkül; és

(l) Bármilyen más olyan jogsegély, amelyet a Megkeresett Állam joga nem tilt, és amely alkalmas a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmények miatti nyomozás és büntetőeljárás előmozdítására.

2. A Bíróság jogosult az előtte megjelenő tanúnak vagy szakértőnek biztosítékot adni arra nézve, hogy a Bíróság nem vonja felelősségre, nem tartja fogva vagy egyéb módon nem korlátozza személyi szabadságát olyan cselekmény vagy mulasztás miatt, amelyet az adott személy a Megkeresett Államból való távozása előtt követett el.

3. Ha valamely, az 1. bekezdés szerinti megkeresésben foglalt különleges jogsegélynyújtásból eredő intézkedés teljesítését a Megkeresett Államban általánosan alkalmazandó jogi alapelv tiltja, a Megkeresett Állam haladéktalanul tanácskozik a Bírósággal az ügy megoldása érdekében. A tanácskozások során figyelembe veszik, hogy a segítség más módon vagy bizonyos feltételek mellett megadható-e. Ha a tárgyalások nem vezetnek eredményre, a Bíróság szükség szerint módosítja a kérelmet.

4. A 72. cikk szerint a Részes Állam egészben vagy részben csak akkor tagadhatja meg a jogsegélyt, ha a megkeresés olyan dokumentum szolgáltatására vagy bizonyíték nyilvánosságra hozatalára vonatkozik, amely nemzetbiztonsági érdekeivel összefügg.

5. Az 1. bekezdés (l) pontja szerinti jogsegély megtagadása előtt a Megkeresett Állam megfontolja, hogy a jogsegély meghatározott feltételek előírásával, illetve későbbi időpontban, vagy más módon megadható-e, természetesen feltéve, hogy a Bíróság vagy a főügyész bizonyos feltételekkel is elfogadja a jogsegélyt, meg kell tartania a feltételeket.

6. Ha a jogsegélykérelem iránti megkeresést elutasítják, a Megkeresett Részes Állam haladéktalanul értesíti a Bíróságot vagy a főügyészt az elutasítás indokairól.

7. (a) A Bíróság kérheti fogva tartott személy ideiglenes átadását azonosítás, tanúvallomás vagy a jogsegély más formája céljából. A személy a következő feltételekkel adható át:

(i) A személy megfelelő tájékoztatás után szabadon hozzájárul az átadáshoz; és

(ii) A Megkeresett Állam beleegyezik az átadásba, az Állam és a Bíróság által megállapított feltételekkel.

(b) Az ideiglenesen átadott személyt továbbra is fogva kell tartva tartani. Ha az ideiglenes átadás célja teljesült, a Bíróság késedelem nélkül visszaszállítja a személyt a Megkeresett Államnak.

8. (a) A Bíróság biztosítja a dokumentumok és információk titkosságát, azok kivételével, amelyek a megkeresésben meghatározottak szerint a nyomozáshoz vagy a büntetőeljáráshoz szükségesek.

(b) A Megkeresett Állam, ha szükséges, titkosságuk megtartásával átadhat dokumentumokat vagy információt a főügyésznek. A főügyész azokat csak újabb bizonyítékok beszerzése érdekében használhatja fel.

(c) A Megkeresett Állam hivatalból vagy a főügyész megkeresésére, később hozzájárulhat a dokumentumok vagy információ nyilvánosságra hozatalához. Ebben az esetben azok bizonyítékként használhatók az V. és a VI. Fejezet rendelkezései, továbbá az Eljárási és Bizonyítási Szabályok szerint.

9. (a)(i) Ha egy Részes Állam a Bíróságtól és egy másik Államtól nemzetközi kötelezettségei értelmében olyan párhuzamos kérelmeket kap, amelyek nem átadásra vagy kiadásra vonatkoznak, a Részes Állam törekszik, a Bírósággal és a másik Állammal tárgyalva, mindkét megkeresés teljesítésére, ha szükséges, az egyik vagy másik megkeresés teljesítésének elhalasztásával vagy feltételekhez kötésével.

(ii) Ennek hiányában a Részes Állam a párhuzamos kérelmeket a 90. cikkben meghatározott alapelvek szerint teljesíti.

(b) Ha azonban a Bíróság megkeresése olyan információra, vagyontárgyra vagy személyekre vonatkozik, amely vagy akik nemzetközi szerződés alapján harmadik Állam vagy nemzetközi szervezet ellenőrzése alatt állnak, a Megkeresett Állam értesíti erről a Bíróságot, és a Bíróság a megkeresését továbbítja a harmadik Államhoz vagy a nemzetközi szervezethez.

10. (a) A Bíróság kérelemre együttműködhet a Részes Állammal, és jogsegélyt nyújthat neki, ha az nyomoz vagy bírósági eljárást folytat olyan cselekmény ügyében, amely a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekményt képez, vagy a Megkereső Állam nemzeti joga szerint súlyos bűncselekménynek minősül.

(b) (i) Az (a) pont szerint nyújtott jogsegély magában foglalja többek között:

a) Olyan nyilatkozatok, dokumentumok és másfajta bizonyítékok továbbítását, amelyekhez a Bíróság egy általa folytatott nyomozás vagy általa tartott tárgyalás során jutott; és

b) A Bíróság határozata alapján fogva tartott bármely személy kihallgatását;

(ii) A (b) pont (i) pont a) alpont szerinti jogsegély nyújtása esetén:

a) Ha a dokumentumokat vagy másfajta bizonyítékokat egy Állam segítségével szerezték be, az ilyen továbbításhoz az adott Állam engedélye szükséges;

b) Ha a nyilatkozatokat, dokumentumokat vagy másfajta bizonyítékokat tanú vagy szakértő szolgáltatta, az ilyen továbbítást a 68. cikk rendelkezéseinek megfelelően kell teljesíteni.

(c) A Bíróság a jelen bekezdésben meghatározott feltételekkel teljesítheti azon Állam jogsegély iránti megkeresését is, amely a jelen Statútumban nem Részes Állam.

94. cikk

A kérelem teljesítésének elhalasztása folyamatban lévő nyomozás vagy büntetőeljárás esetén

1. Ha a kérelem azonnali teljesítése akadályoz egy nyomozást vagy büntetőeljárást, amely olyan ügyben van folyamatban, amely más, mint amire a kérelem vonatkozik, a Megkeresett Állam a Bírósággal közösen megállapított időtartamra elhalaszthatja a kérelem teljesítését. A halasztás időtartama azonban nem lehet hosszabb a Megkeresett Államban az adott nyomozás vagy a büntetőeljárás befejezéséhez szükséges időtartamnál. A halasztásról szóló döntés meghozatala előtt a Megkeresett Állam megvizsgálja, hogy bizonyos feltételek mellett lehetséges-e a megkeresés azonnali teljesítése.

2. Ha a megkeresés teljesítésének az 1. bekezdés szerinti elhalasztásáról határozatot hoztak, a bizonyítékok megőrzése érdekében azonban a főügyész kérheti intézkedések meghozatalát a 93. cikk 1. bekezdésének (j) pontja szerint.

95. cikk

A megkeresés teljesítésének elhalasztása az elfogadhatóság kifogásolása miatt

Ha a Bíróság a 18. vagy 19. cikk szerint az elfogadhatóság kifogásolását vizsgálja, a Megkeresett Állam elhalaszthatja a jelen Fejezet szerinti megkeresés teljesítését a Bíróság határozathozataláig,

kivéve, ha a Bíróság kifejezetten úgy rendelkezett, hogy a főügyész a 18. vagy 19. cikk szerint folytathatja a bizonyítás-felvételt.

96. cikk

A 93. cikkben meghatározott más együttműködési formák iránti megkeresés tartalma

1. A 93. cikkben meghatározott egyéb együttműködés iránti megkeresést írásban kell előterjeszteni. Sürgős esetben a kérelmet bármilyen írásos közlés továbbítására alkalmas eszköz útján meg lehet küldeni, feltéve, hogy a megkeresést a 87. cikk 1. bekezdésének (a) pontjában megjelölt módon megerősítik.

2. A megkeresésnek, ha lehetséges, a következőket kell tartalmaznia, vagy ahhoz mellékelni kell a következőket:

(a) A kérelem céljának rövid megjelölését és a kért jogsegélyt, ideértve a megkeresés jogalapját és indokát;

(b) A lehető legrészletesebb információt azon személy tartózkodási helyéről vagy helyszín feltalálási helyéről vagy azonosításáról, akit vagy amit meg kell találni, vagy be kell azonosítani a jogsegély teljesítése céljából;

(c) A kérelem alapjául szolgáló tények tömör leírását;

(d) Az alkalmazandó eljárást vagy megtartandó feltételek indokainak ismertetését és az előbbieket részletes leírását;

(e) Mindazon információt, amely a Megkeresett Állam joga szerint szükséges a kérelem teljesítéséhez; és

(f) A kért jogsegély teljesítése végett minden más releváns információt.

3. A Bíróság kérelmére a Részes Állam tanácskozik a Bírósággal, általánosságban vagy egy meghatározott ügyben, azon nemzeti jogszabályaiban megállapított követelményekről, amelyek a 2. bekezdés (e) pontja tekintetében alkalmazandók lehetnek. A tanácskozások során a Részes Állam tájékoztatja a Bíróságot a jogszabályaiban előírt speciális követelményekről.

4. A jelen cikk rendelkezései alkalmazandók, adott esetben, a Bírósághoz intézett megkeresés esetén is.

97. cikk

Tanácskozások

1. Ha egy Részes Állam a jelen Fejezet értelmében olyan megkeresést kap, amellyel kapcsolatban a kérelem teljesítését késleltető vagy akadályozó problémák lépnek fel, az Állam haladéktalanul tanácskozásokat folytat a Bírósággal az ügy megoldása érdekében. Ilyen problémák lehetnek többek között:

(a) A kérelem teljesítéséhez nem áll rendelkezésre elegendő információ;

(b) Átadási kérelem esetén az a tény, hogy a legnagyobb erőfeszítések ellenére sem lehet az átadni kért személyt felkutatni, vagy a lefolytatott nyomozás megállapította, hogy a Megkeresett Államban lévő személy nem azonos az elfogatóparancsban megnevezett személlyel; vagy

(c) A kérelem adott formában való teljesítése arra kényszerítené a Megkeresett Államot, hogy megszegje egy másik Állammal szemben már fennálló nemzetközi szerződéses kötelezettségét.

98. cikk

A mentességről való lemondással és az átadáshoz való hozzájárulással kapcsolatos együttműködés

1. A Bíróság nem terjeszthet elő olyan átadás vagy jogsegély iránti kérelmet, amely a Megkeresett Államot olyan cselekményekre kényszerítené, amelyek ellentétesek lennének nemzetközi jogi kötelezettségeivel az államok mentessége, vagy egy harmadik államhoz tartozó személy diplomáciai mentessége, illetve egy harmadik állam tulajdona tekintetében, kivéve, ha a Bíróság előzetesen megszerzi a harmadik Állam együttműködését a mentességről való lemondáshoz.

2. A Bíróság nem terjeszthet elő olyan átadás iránti megkeresést, amely a Megkeresett Államot arra kényszerítené, hogy olyan nemzetközi szerződéses kötelezettségével ellentétesen cselekedjen, amely szerint a küldő Állam hozzájárulása szükséges ahhoz, hogy az adott Államhoz tartozó személyt átadhassa a Bíróságnak, kivéve, ha a Bíróság előzetesen megszerzi a küldő Állam együttműködését az átadáshoz szükséges hozzájáruláshoz.

99. cikk

A 93. és 96. cikk szerinti megkeresések teljesítése

1. A jogsegélykérelmeket a Megkeresett Állam jogszabályaiban meghatározott eljárás szerint, és – feltéve, hogy azt joga nem tiltja – a kérelemben meghatározott módon kell teljesíteni, ideértve az

abban megjelölt eljárás alkalmazását, vagy a kérelemben meghatározott személyek felhatalmazását arra, hogy jelen lehessenek és segíthessenek a kérelem teljesítése során.

2. Sürgős kérelem esetén a válaszként átadott dokumentumokat vagy bizonyítékokat a Bíróság kérésére sürgősen kell megküldeni.

3. A Megkeresett Állam válaszát eredeti nyelven és formában kell megküldeni.

4. A jelen Fejezet más cikkeinek sérelme nélkül, ha a kényszerintézkedések nélkül végrehajtható megkeresés sikeres teljesítése érdekében szükséges, ideértve különösen a személyek önkéntes alapú kihallgatását vagy tőlük bizonyíték önkéntes alapú beszerzését, akár a Megkeresett Résztes Állam hatóságainak jelenléte nélkül is, ha ez meghatározó fontosságú a kérelem teljesítéséhez, valamint nyilvános helyszínek vagy más nyilvános helyek szemlélését azok megváltoztatása nélkül, a főügyész közvetlenül az Állam területén teljesítheti az adott kérelmet a következő módon:

(a) Ha a Megkeresett Résztes Állam az az Állam, amelynek területén a bűncselekményt feltehetően elkövették, és a 18. vagy 19. cikk szerint az elfogadhatóságról határoztak, a főügyész közvetlenül teljesítheti a kérelmeket a Megkeresett Résztes Állammal folytatott, lehetőleg mindenre kiterjedő megbeszélések után;

(b) Más esetekben a főügyész a Megkeresett Résztes Állammal folytatott megbeszélések után teljesítheti az ilyen kérelmet, a Résztes Állam által támasztott indokolt feltételeknek megfelelően. Ha a Megkeresett Állam a jelen pont szerinti kérelem teljesítése során problémát észlel, haladéktalanul megbeszéléseket folytat az ügy megoldása érdekében a Bírósággal.

5. A 72. cikk szerint a Bíróság által meghallgatott, vagy kihallgatott személy számára az azt lehetővé tevő rendelkezések, hogy a bizalmas nemzetbiztonsági információk nyilvánosságra hozatalát megakadályozó korlátozásokra hivatkozzon, alkalmazandók a jogsegélykérelmek jelen cikk szerinti teljesítése során is.

100. cikk

Költségek

1. A megkeresés Megkeresett Állam területén való teljesítésének szokásos költségeit, a következőket kivéve, amelyeket a Bíróság visel, az adott Állam viseli:

- (a) A tanúk és szakértők utazásával és biztonságával, vagy fogva tartott személynek a 93. cikk szerinti átadásával kapcsolatban felmerült költségek;
- (b) Fordítási, tolmácsolási és másolási költségek;
- (c) A bírák, a főügyész, az ügyészek, a hivatalvezető, a helyettes hivatalvezető, továbbá a Bíróság bármely szerve személyi állományának utazási költségei és napidíja;
- (d) A Bíróság által kért szakértői vélemény vagy jelentés költségei;
- (e) A fogva tartó Állam által a Bíróság részére átadott személy szállítási költségei;
- (f) Egyeztetést követően a kérelem teljesítéséből eredő rendkívüli költségek.

2. Az 1. bekezdés rendelkezései megfelelően alkalmazandók a Részes Államoknak a Bírósághoz intézett megkereséseire is. Ebben az esetben a Bíróság viseli a teljesítés rendes költségeit.

101. cikk

A specialitás szabálya

1. A Bíróság a jelen Statútum szerint átadott személy ellen nem járhat el, vele szemben nem szabhat ki büntetést és nem tarthatja fogva az átadás előtt elkövetett olyan cselekmény miatt, amely nem azonos azzal a cselekménnyel vagy cselekményekkel, amely vagy amelyek a személy átadásának alapjául szolgáló bűncselekményt képezi vagy képezik.
2. A Bíróság kérheti az 1. bekezdésben meghatározott feltételekről való lemondást attól az Államtól, amely átadta a személyt a Bíróságnak, és, ha szükséges, a Bíróság további információt nyújt a 91. cikk szerint. A Részes Államok jogosultak a Bíróság számára ilyen lemondást adni, és törekedniük kell annak megadására.

102. cikk

A fogalmak használata

A jelen Statútum alkalmazásában:

- (a) Az "átadás" személynek egy Állam által a Bíróságnak való átadását jelenti, a jelen Statútumnak megfelelően.

(b) A "kiadatás" személynek egyik Állam által másik Államnak történő kiadását jelenti, valamely nemzetközi szerződésnek, egyezménynek vagy a nemzeti jogszabályoknak megfelelően.

X. FEJEZET – A BÜNTETÉS VÉGREHAJTÁSA

103. cikk

Az Államok szerepe a szabadságvesztés-büntetés végrehajtásában

1. (a) A szabadságvesztés büntetést abban az Államban kell letölteni, amelyet a Bíróság kijelölt azon Államok listájáról, amelyek jelezték a Bíróságnak az elítéltek fogadására való hajlandóságukat.

(b) Az elítélt személyek fogadására való hajlandóság bejelentésekor az Állam a fogadást feltételekhez is kötheti a Bírósággal való megállapodás szerint és a jelen Fejezetnek megfelelően.

(c) Adott ügyben kijelölt Állam haladéktalanul tájékoztatja a Bíróságot, hogy elfogadja-e a kijelölést.

2. (a) A végrehajtással megbízott Állam értesíti a Bíróságot minden olyan körülményről, ideértve az 1. bekezdés szerint előírt feltételek érvényesítését is, amely jelentősen befolyásolhatja a fogva tartás feltételeit vagy időtartamát. A Bíróságot az ilyen ismert vagy várható körülmény beállta előtt legalább 45 nappal kell értesíteni. Ezen időtartamban a Végrehajtó Állam nem tehet olyan intézkedést, amely sérthetné a 110. cikk szerinti kötelezettségeit.

(b) Ha a Bíróság nem fogadhatja el az (a) pontban megjelölt körülményeket, értesíti erről a Végrehajtó Államot, és a 104. cikk 1. bekezdése szerint jár el.

3. Az 1. bekezdésben meghatározott kijelölési jogának gyakorlása során a Bíróság a következőket veszi figyelembe:

(a) Azt az alapelvet, amely szerint a Részes Államoknak a szabadságvesztés végrehajtásáért való felelősséget a méltányos elosztás alapelveinek megfelelően meg kell osztaniuk, az Eljárási és Bizonyítási Szabályokban írtak szerint;

(b) A fogva tartottakkal való bánásmódot szabályozó, általánosan elfogadott nemzetközi egyezményes követelmények érvényesülését;

(c) Az elítélt személy véleményét;

(d) Az elítélt személy állampolgárságát;

(e) Olyan egyéb, az elítélt személyre vagy a bűncselekmény körülményeire, avagy a büntetés hatékony végrehajtására vonatkozó tényezőket, amelyek a Végrehajtó Állam kijelölésekor szerepet játszhatnak.

4. Ha az 1. bekezdés szerint egy Állam sem kerül kijelölésre, a szabadságvesztés büntetést a Székhelyállam által rendelkezésre bocsátott büntetés-végrehajtási intézetben kell letölteni, a 3. cikk 2. bekezdésében meghatározott székhelyegyezmény feltételeinek megfelelően. Ebben az esetben a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának költségeit a Bíróság állja.

104. cikk

A Végrehajtó Állam kijelölésében történő változás

1. A Bíróság bármikor dönthet az elítélt másik Állam büntetés-végrehajtási intézetébe való átszállításáról.

2. Az elítélt személy bármikor kérelmezheti a Bíróságtól a Végrehajtó Államból való elszállítást.

105. cikk

A büntetés végrehajtása

1. A 103. cikk 1. bekezdésének (b) pontja alapján az Állam által meghatározott feltételek fenntartása mellett a szabadságvesztés büntetés megállapítása a Részes Államokra nézve kötelező, és semmilyen esetben sem változtatható meg általuk.

2. Kizárólag a Bíróság jogosult a fellebbezési és a felülvizsgálatra irányuló kérelem ügyében dönteni. A Végrehajtó Állam nem akadályozza meg, hogy az elítélt személy ilyen kérelmeket terjesszen elő.

106. cikk

A büntetés-végrehajtás és a fogva tartás feltételeinek ellenőrzése

1. A szabadságvesztés-büntetés végrehajtását a Bíróság ellenőrzi. A szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának összhangban kell állnia a fogva tartottakkal való bánásmódot szabályozó, általánosan elfogadott nemzetközi egyezményes követelményekkel.

2. A fogva tartás feltételeit a Végrehajtó Állam jogszabályai határozzák meg, és azoknak összhangban kell állniuk a fogva tartottakkal való bánásmódot szabályozó, általánosan elfogadott

nemzetközi egyezményes követelményekkel; ezek a feltételek soha sem lehetnek hátrányosabbak vagy kedvezőbbek azoknál, mint amelyek a Végrehajtó Állam által hasonló bűncselekmények miatt elítélt fogva tartottakra vonatkoznak.

3. Az elítélt személy és a Bíróság közötti kapcsolattartás szabad és titkos.

107. cikk

Átszállítás a büntetés letöltése után

1. A büntetés letöltése után az a személy, aki nem a Végrehajtó Állam állampolgára, a Végrehajtó Állam jogszabályainak megfelelően átszállítható abba az Államba, amely köteles befogadni, vagy egy másik Államba, amely hajlandó fogadni, figyelembe véve az adott Államba átszállítandó személy kérelmét, kivéve, ha a Végrehajtó Állam engedélyezi, hogy a területén maradjon.

2. Ha egy Állam sem viseli a személynek az egyik Államból másik Államba az 1. bekezdés szerinti átszállítási költségét, azt a Bíróság viseli.

3. A 108. cikk rendelkezéseinek fenntartásával, a Végrehajtó Állam nemzeti jogszabályai szerint kiadhatja vagy átadhatja a személyt annak az Államnak, amely kérelmezte a személy kiadatását vagy átadását büntetőbíróság elé állítás vagy büntetés-végrehajtás céljából.

108. cikk

Egyéb bűncselekmények miatti felelősségre vonás vagy büntetés korlátozása

1. A Végrehajtó Államban fogva tartott elítélttel szemben nem lehet büntetőeljárást folytatni, büntetést végrehajtani nem lehet büntetőítéletet hozni, vagy nem lehet kiadni harmadik Államnak a Végrehajtó Államnak való átadása előtt elkövetett cselekmény miatt, kivéve, ha a büntetőeljárást, a büntetést vagy a kiadatást a Bíróság a Végrehajtó Állam kérésére jóváhagyta.

2. Az ügyben a Bíróság az elítélt véleményének meghallgatása után határoz.

3. Az 1. bekezdés nem alkalmazható, ha az elítélt személy a Végrehajtó Állam területén a Bíróság által kiszabott büntetés teljes kitöltése után szándékosan 30 napnál hosszabb ideig marad, vagy oda visszatér, miután onnan már távozott.

109. cikk

A pénzbüntetés és az elkobzás végrehajtása

1. A Részes Államok a Bíróságnak a VII. Fejezet szerinti pénzbüntetésre vagy elkobzásra kötelező határozatát, a jóhiszemű harmadik személyek jogainak sérelme nélkül, a nemzeti jogszabályaikban rendelt eljárások szerint hajtják végre.
2. Ha a Részes Állam nem tudja érvényesíteni az elkobzást elrendelő határozatot, a jóhiszemű harmadik személyek jogainak sérelme nélkül intézkedik a Bíróság által elkobozni rendelt jövedelem, vagyon vagy vagyontárgy értékének visszaszerzése iránt.
3. Azokat a javakat vagy ingatlanvagyon eladásából származó, illetve, adott esetben, a más vagyon eladásából származó olyan bevételt, amelyhez az Állam a Bíróság ítéletének végrehajtása révén jutott, átadja a Bíróságnak.

110. cikk

A büntetés mérséklésének a Bíróság általi vizsgálata

1. A Végrehajtó Állam nem bocsáthatja szabadon a személyt a Bíróság által kiszabott büntetés letöltése előtt.
2. Csak a Bíróság jogosult a büntetés mérsékléséről dönteni. A Bíróság az elítélt meghallgatása után hoz határozatot az ügyben.
3. Ha a személy büntetésének kétharmadát vagy életfogytig tartó szabadságvesztés-büntetés esetén 25 évet letöltött, a Bíróság felülvizsgálja a büntetést kiszabó ítéletet, hogy határozzon a büntetés esetleges mérsékléséről. A felülvizsgálatra nem kerülhet sor a meghatározott idő eltelte előtt.
4. A 3. bekezdés szerinti felülvizsgálat esetén a Bíróság mérsékelheti a büntetést, ha úgy ítéli meg, hogy a következő tényezők közül legalább egy fennáll:
 - (a) A személy korai és folyamatos hajlandósága a Bírósággal való együttműködésre a nyomozás és a büntetőeljárás során;
 - (b) A személy önkéntes segítségnyújtása a Bíróság más ügyekben hozott ítéletei és más határozatai végrehajtásának előmozdítása során, és különösen segítségnyújtása a pénzbüntetés, az elkobzás vagy a jóvátétel által érintett azon vagyontárgyak felkutatásában, amelyek a sértettek javára felhasználhatók; vagy
 - (c) A körülmények egyértelmű és lényeges megváltozását jelző egyéb tényezők léte, amelyek kellőképpen indokolják a büntetés mérséklését az Eljárási és Bizonyítási Szabályok szerint.

5. Ha a Bíróság a 3. bekezdés szerinti első felülvizsgálata során úgy határoz, hogy nem indokolt a büntetés mérséklése, a későbbiekben a büntetés mérséklésének kérdését az Eljárási és Bizonyítási Szabályokban meghatározott időszakonként és feltételek mellett vizsgálja felül.

111. cikk

Szökés

Ha az elítélt személy megszökik a fogva tartásból és elmenekül a Végrehajtó Államból, az Állam a Bírósággal való megbeszélés után, fennálló kétoldalú vagy többoldalú megállapodások alkalmazásával kérheti a személy kiadását attól az Államtól, ahol a személy tartózkodik, vagy kérheti a Bíróságot, hogy a IX. Fejezet szerint az kérje a személy átadását. A Bíróság rendelkezhet arról, hogy a személyt abba az Államba szállítsák, ahol büntetését töltötte, vagy a Bíróság által kijelölt másik Államba.

XI. FEJEZET – A RÉSZES ÁLLAMOK KÖZGYŰLÉSE

112. cikk

A Résztes Államok Közgyűlése

1. Ezennel létrejön a jelen Statútum Résztes Államainak Közgyűlése. A Közgyűlésen minden Résztes Állam egy képviselővel rendelkezik, akinek helyettesei és tanácsadói is megjelenhetnek. Más Államok, amelyek aláírták a jelen Statútumot vagy a Záróokmányt, a Közgyűlésen megfigyelőként lehetnek jelen.

2. A Közgyűlés:

- (a) Megvitatja és elfogadja, ha szükséges, az Előkészítő Bizottság ajánlásait;
- (b) Felügyeletet gyakorol az Elnökség, a főügyész és a hivatalvezető működése felett a Bíróság igazgatása tekintetében;
- (c) Megvitatja a 3. bekezdés szerint létrehozott Végrehajtó Testület jelentéseit és tevékenységét, továbbá megteszi az azzal kapcsolatban szükséges intézkedéseket;
- (d) Megvitatja és elfogadja a Bíróság költségvetését;
- (e) Határoz a bírák számának a 36. cikk szerinti módosításáról;

(f) A 87. cikk 5. és 7. bekezdései szerint megvizsgálja az együttműködés megtagadásával kapcsolatos kérdéseket;

(g) Ellát minden más, a jelen Statútummal és az Eljárási és Bizonyítási Szabályokkal nem ellentétes feladatot.

3. (a) A Közgyűlés mellett működik a Végrehajtó Testület, amely elnökből, két elnökhelyettesből és a Közgyűlés által 3 éves időtartamra választott 18 tagból áll.

(b) A Végrehajtó Testület képviseleti jellegű, figyelembe véve különösen a méltányos földrajzi elosztást és a világ fő jogrendszereinek megfelelő képviseletét.

(c) A Végrehajtó Testület szükség szerint, de legalább évente egyszer ülésezik. Segíti a Közgyűlést feladatai elvégzésében.

4. A Közgyűlés szükség szerint kiegészítő szerveket is létrehozhat, ideértve egy független felülvizsgálati mechanizmust a Bíróság működésének ellenőrzésére, értékelésére és vizsgálatára, a hatékonyság és gazdaságosság javítása érdekében.

5. A Bíróság elnöke, a főügyész és a hivatalvezető vagy képviselőik, ha szükséges, részt vehetnek a Közgyűlés és a Végrehajtó Testület ülésein.

6. A Közgyűlés a Bíróság székhelyén vagy az Egyesült Nemzetek székhelyén évente egyszer ül össze, és, ha a körülmények úgy kívánják, rendkívüli üléseket is tarthat. Ha a jelen Statútum másként nem rendelkezik, a rendkívüli üléseket a Végrehajtó Testület hivatalból vagy a Részes Államok egyharmadának kérésére hívja össze.

7. Minden Részes Állam egy szavazattal rendelkezik. A Közgyűlés és a Végrehajtó Testület arra törekszik, hogy határozatait konszenzussal hozza. Ha nem érhető el megegyezés, és feltéve, hogy a jelen Statútum másként nem rendelkezik:

(a) Az érdemi kérdésekben hozott döntéseket a jelenlevő és szavazó Részes Államok kétharmada hozza, azzal a feltétellel azonban, hogy a szavazás szempontjából a Részes Államok abszolút többsége alkotja a határozatképességhez szükséges létszámot;

(b) Az eljárási kérdésekben hozott döntéseket a jelenlevő és szavazó Részes Államok egyszerű szavazattöbbséggel hozzák.

8. Az a Részes Állam, amelynek a Bírósággal szemben fennálló pénzügyi hozzájárulás-hátraléka van, nem szavazhat a Közgyűlésen és a Végrehajtó Testületben, ha a hátralék összege a megelőző két év hozzájárulásának összegét eléri vagy meghaladja. A Közgyűlés ugyanakkor engedélyezheti a Részes Államnak a Közgyűlésen vagy a Végrehajtó Testületben való szavazást, ha meggyőződött arról, hogy a hozzájárulás nem fizetése az Állam akaratán kívülálló körülmények következménye.

9. A Közgyűlés elfogadja a saját ügyrendjét.

10. A Közgyűlés hivatalos és munkanyelvei azonosak az Egyesült Nemzetek Közgyűlésének hivatalos és munkanyelveivel.

XII. FEJEZET – KÖLTSÉGVISELÉS

113. cikk

Pénzügyi szabályok

Kifejezett ellentétes rendelkezés hiányában a Bíróságra és a Részes Államok Közgyűlése üléseit érintő minden pénzügyi kérdésre – ideértve a Végrehajtó Testület és a kiegészítő szervek üléseit is – a jelen Statútum és a Részes Államok Közgyűlése által elfogadott pénzügyi rendelkezések és szabályok az irányadók.

114. cikk

A költségek viselése

A Bíróság és a Részes Államok Közgyűlésének költségeit, ideértve a Végrehajtó Testület és a kiegészítő szervek költségeit is, a Bíróság pénzügyi forrásaiból fizetik.

115. cikk

A Bíróság és a Részes Államok Közgyűlésének pénzügyi forrásai

A Bíróság és a Részes Államok Közgyűlése üléseinek költségeit, ideértve a Végrehajtó Testület és a kiegészítő szervek költségeit, a Részes Államok által elfogadott költségvetés szerint, a következő forrásokból kell fedezni:

(a) A Részes Államok megállapított hozzájárulásaiból;

(b) Az Egyesült Nemzetek által rendelkezésre bocsátott alapokból, a Közgyűlés jóváhagyása mellett, különösen a Biztonsági Tanács által a Bíróság elé utalt ügyekből származó költségek vonatkozásában.

116. cikk

Önkéntes hozzájárulások

A 115. cikk rendelkezéseinek fenntartásával, a Bíróság kiegészítő forrásként, a Részes Államok Közgyűlése által meghatározott követelményeknek megfelelően, elfogadhat és felhasználhat kormányoktól, nemzetközi szervezetektől, magánszemélyektől, testületektől és más jogi személyektől kapott önkéntes hozzájárulásokat.

117. cikk

A hozzájárulás megállapítása

A Részes Államok hozzájárulását a kialakított kiszámítási rendszer szerint állapítják meg, az Egyesült Nemzetek által elfogadott rendes költségvetés rendszerére alapozva, és annak alapelveihez igazodva.

118. cikk

Éves könyvvizsgálat

A Bíróság mérlegeit, könyveit és számláit, ideértve éves pénzügyi jelentését is, évente független könyvvizsgáló ellenőrzi.

XIII. FEJEZET – ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK**119. cikk****A viták rendezése**

1. A Bíróság igazságszolgáltatási feladataival kapcsolatosan felmerülő bármely vitában a Bíróság dönt.
2. Minden más, két vagy több Részes Állam között a jelen Statútum értelmezésével vagy alkalmazásával kapcsolatos vitát, amelyet tárgyalásos úton a tárgyalások kezdetétől számított három hónapon belül nem tudnak rendezni, a Részes Államok Közgyűlése elé kell terjeszteni. A Közgyűlés maga is törekedhet a vita rendezésére, vagy javaslatot tehet a vita rendezésének további módjaira, ideértve annak a Nemzetközi Bíróság elé utalását, ez utóbbi Bíróság Statútuma szerint.

120. cikk

Fenntartások

A jelen Statútumhoz nem lehet fenntartásokat tenni.

121. cikk

Módosítások

1. A jelen Statútum hatálybalépésétől számított hét év elteltével bármely Részes Állam javasolhatja annak módosítását. A javasolt módosítások szövegét az Egyesült Nemzetek Főtitkárának kell benyújtani, aki azt haladéktalanul megküldi a Részes Államoknak.
2. Legkorábban az értesítéstől számított három hónap elteltével, a Részes Államok soron következő Közgyűlése a jelenlévők és szavazók többségével határoz a javaslat megvitatásáról. A Közgyűlés a javaslattal foglalkozhat közvetlenül, vagy ha a kérdés indokolja, Felülvizsgálati Konferenciát hívhat össze.
3. A Részes Államok Közgyűlésének ülésén vagy a Felülvizsgálati Konferencián a módosítás elfogadásához, ha nem sikerül konszenzust elérni, a Részes Államok kétharmados szavazattöbbsége szükséges.
4. Az 5. bekezdés kivételével, a javaslat minden Részes Állam tekintetében egy évvel azután lép hatályba, amikor hétnyolcaduk a megerősítő vagy elfogadó okiratát az Egyesült Nemzetek Főtitkáránál letétbe helyezte.
5. A jelen Statútum 5., 6., 7. és 8. cikkének módosítása a módosítást elfogadó Részes Államokra nézve egy évvel a megerősítő vagy elfogadó okirat letétbehelyezése után lép hatályba. A módosításhoz hozzá nem járuló Részes Állam tekintetében a Bíróság nem gyakorolhatja joghatóságát a módosítással érintett bűncselekmény tekintetében, ha azt az adott Részes Állam állampolgárai, vagy annak területén követték el.
6. Ha a módosítást a Részes Államok hétnyolcada a 4. bekezdés szerint elfogadja, bármely Részes Állam, amely a módosítást nem fogadta el, a 127. cikk 1. bekezdése ellenére, de a 127. cikk 2. bekezdésére tekintettel, a módosítás hatálybalépését követő egy éven belül történő értesítéssel azonnali hatállyal felmondhatja a jelen Statútumot.
7. Az Egyesült Nemzetek Szervezetének Főtitkára minden Részes Államnak megküldi a Részes Államok Közgyűlésének ülésén vagy a Felülvizsgálati Konferencián elfogadott módosításokat.

122. cikk

Az intézményi jellegű rendelkezések módosítása

1. A jelen Statútum kizárólagosan intézményi jellegű rendelkezései, azaz a 35. cikk, a 36. cikk 8. és 9. bekezdései, a 37. cikk, a 38. cikk, a 39. cikk 1. bekezdése (első két mondat), 2. és 4. bekezdései, a

42. cikk 4-9. bekezdései, a 43. cikk 2. és 3. bekezdései, a 44., a 46., a 47. és a 49. cikk módosítását bármely Részes Állam bármikor javasolhatja, a 121. cikk 1. bekezdése ellenére. A javasolt módosítás szövegét az Egyesült Nemzetek Főtitkárához, vagy más, a Részes Államok Közgyűlése által kijelölt személyhez kell benyújtani, aki haladéktalanul megküldi azt minden Részes Államnak és a Közgyűlés más résztvevőinek.

2. A jelen cikk szerinti azon módosításokat, amelyekről egyetértés nem alakult ki, a Részes Államok Közgyűlése vagy a Felülvizsgálati Konferencia fogadja el a Részes Államok kétharmados szavazattöbbségével. Ezek a módosítások minden Részes Állam tekintetében a Részes Államok Közgyűlése vagy, az esettől függően, a Konferencia által történő elfogadás után hat hónappal lépnek hatályba.

123. cikk

A Statútum felülvizsgálata

1. A jelen Statútum hatálybalépése után hét évvel az Egyesült Nemzetek Főtitkára Felülvizsgálati Konferenciát hív össze a jelen Statútum módosításainak megvitatása céljából. A felülvizsgálat kiterjedhet, többek között, de nem kizárólagosan, az 5. cikkben szabályozott bűncselekményekre. A Konferencia azonos feltételekkel nyitva áll a Részes Államok Közgyűlésének valamennyi résztvevője előtt.

2. A későbbiekben bármikor, és az 1. bekezdésben meghatározott célból, Részes Állam kérésére az Egyesült Nemzetek Főtitkára a Részes Államok többségének jóváhagyása mellett összehívja a Felülvizsgálati Konferenciát.

3. A 121. cikk 3-7. bekezdéseinek rendelkezéseit kell alkalmazni a Felülvizsgálati Konferencia által megvitatott, a jelen Statútum bármely módosításának elfogadására és hatálybalépésére.

124. cikk

Átmeneti rendelkezések

A 12. cikk 1. és 2. bekezdésének ellenére egy Állam, amikor a jelen Statútum részesévé válik, kijelentheti, hogy a Statútumnak a tekintetében történő hatálybalépését követő hét évre nem fogadja el a Bíróság joghatóságát a 8. cikkben meghatározott bűncselekmény-kategóriára, ha a bűncselekményt állítólag állampolgárai, vagy a területén követték el. A jelen cikk szerint tett nyilatkozat bármikor visszavonható. A jelen cikk rendelkezéseit a 123. cikk 1. bekezdése szerint összehívott Felülvizsgálati Konferencián felül kell vizsgálni.

125. cikk

Aláírás, megerősítés, elfogadás, jóváhagyás és csatlakozás

1. A jelen Statútum 1998. július 17-én nyílik meg aláírásra minden Állam részére Rómában, az Egyesült Nemzetek Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezetének Székhelyén. Ezután 1998. október 17-éig aláírásra nyitva áll Rómában, Olaszország Külügyminisztériumában. Ezután a Statútum New Yorkban, az Egyesült Nemzetek Székhelyén áll nyitva aláírásra 2000. december 31-éig.

2. Az aláíró Államok a jelen Statútumot megerősítik, elfogadják vagy jóváhagyják. A megerősítésről, az elfogadásról vagy a jóváhagyásról szóló okiratokat az Egyesült Nemzetek Főtitkáránál kell letétbe helyezni.

3. A jelen Statútum minden Állam számára csatlakozásra nyitva áll. A csatlakozási okiratokat az Egyesült Nemzetek Főtitkáránál helyezik letétbe.

126. cikk

Hatálybalépés

1. A jelen Statútum a 60. megerősítő, elfogadó, jóváhagyó vagy csatlakozási okiratnak az Egyesült Nemzetek Főtitkáránál történő letétbe helyezése utáni 60. napot követő hónap első napján lép hatályba.

2. Minden Államra nézve, amely a 60. megerősítő, elfogadó, jóváhagyó vagy csatlakozó okirat letétbe helyezése után erősíti meg, fogadja el, hagyja jóvá a jelen Statútumot, vagy csatlakozik ahhoz, a Statútum az Állam megerősítő, elfogadó, jóváhagyó vagy csatlakozó okiratának letétbe helyezése utáni 60. napot követő hónap első napján lép hatályba.

127. cikk

Felmondás

1. Bármely Részes Állam az Egyesült Nemzetek Főtitkárának címzett írásos értesítéssel mondhatja fel a jelen Statútumot. A felmondás az értesítés kézhezvétele után egy évvel lép hatályba, kivéve, ha az értesítés későbbi időpontot jelöl meg.

2. A felmondás nem mentesíti az Államot a jelen Statútumból még a Statútumban való részessége során keletkezett kötelezettségei alól, ideértve a felmerült pénzügyi kötelezettségeket is. A felmondás nem befolyásolja a Bírósággal való együttműködést olyan nyomozások és eljárások során, amelyek tekintetében a felmondó Állam köteles volt együttműködni, és amelyek a felmondás

hatálybalépése előtt megindultak, továbbá semmilyen módon sem sértheti az olyan ügyek további vizsgálatát, amelyeket a Bíróság már a felmondás hatálybalépése előtt vizsgált.

128. cikk

Hiteles szövegek

A jelen Statútum eredeti példányát, amelynek angol, arab, francia, kínai, orosz és spanyol szövege egyaránt hiteles, az Egyesült Nemzetek Főtitkáránál helyezik letétbe, aki abból hitelesített példányt küld minden Államnak.”

3. §

Az Országgyűlés e törvénnyel felhatalmazást ad a Statútum 2010. június 10-én Kampalában elfogadott, a Statútum 8. cikkére vonatkozó módosítása (a továbbiakban: Módosítás) kötelező hatályának elismerésére.

4. §

Az Országgyűlés a Módosítást e törvénnyel kihirdeti.

5. §

A Módosítás hiteles angol nyelvű szövege és annak hivatalos magyar nyelvű fordítása a következő:

„Amendment to article 8

Add to article 8, paragraph 2 (e), the following:

„(xiii) Employing poison or poisoned weapons;

(xiv) Employing asphyxiating, poisonous or other gases, and all analogous liquids, materials or devices;

(xv) Employing bullets which expand or flatten easily in the human body, such as bullets with a hard envelope which does not entirely cover the core or is pierced with incisions.””

„A 8. cikk módosítása

A 8. cikk 2. bekezdés (e) pontjának kiegészítése az alábbiakkal:

„(xiii) Méreg vagy mérgezett fegyverek használata;

(xiv) Fojtó, mérges vagy más gázok, és minden hasonló folyadék, anyag vagy eszköz használata;

(xv) Olyan lövedékek használata, amelyek az emberi testben kiterjednek vagy könnyen ellapulnak, például olyan lövedékek, amelyek kemény burka nem fedi teljesen a magot, vagy bemetszett lövedékek.””

6. §

(1) Ha a Statútumból más nem következik, vagy e törvény másképp nem rendelkezik, a Statútum nemzetközi együttműködésről és jogsegélyről szóló rendelkezéseinek alkalmazása során a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: Nbjt.) rendelkezéseit kell alkalmazni.

(2) Az Nbjt. 13. § (1) bekezdését és 14. § (1) bekezdését a Nemzetközi Büntetőbíróság (a továbbiakban: Bíróság) részére történő átadásra nem kell alkalmazni.

(3) Ahol az Nbjt. külföldi államot, más államot vagy megkereső államot említ, e törvény alkalmazásában azon a Bíróságot kell érteni.

(4) A Statútum 14. cikkében meghatározott, a Résztes Államot megillető jogosultságot Magyarország legfőbb ügyésze (a továbbiakban: legfőbb ügyész) gyakorolja, a Nemzetközi Büntetőbíróság mellett működő főügyésztől a Statútum 18. cikke és 19. cikkének 11. bekezdése alapján érkező megkereséseket és az e rendelkezések alapján teljesítendő értesítéseket a legfőbb ügyész fogadja és teljesíti.

(5) A Statútum 87. és 93. cikke alapján Magyarország részére érkező megkereséseket a legfőbb ügyész fogadja és teljesíti.

(6) A (4) és (5) bekezdés alapján fogadott és teljesített megkeresésekről a legfőbb ügyész értesíti az igazságügyért felelős minisztert.

(7) A Statútum 89. cikke szerinti, a Bíróságtól érkezett, személyek átadására és átszállítására vonatkozó megkereséseket az igazságügyért felelős miniszter fogadja. A fogadott és teljesített megkeresésekről az igazságügyért felelős miniszter értesíti a legfőbb ügyészt.

(8) Ha a Statútumból más nem következik, a Statútum 93. cikk 1. bekezdés (j) pontja szerinti, a tanúk védelmével kapcsolatos nemzetközi együttműködésre vonatkozó megkereséseket törvényben

meghatározott hatóság fogadja és teljesíti, a rá vonatkozó törvény rendelkezéseinek alkalmazásával. Az e bekezdés alapján fogadott és teljesített megkeresésekről a hatóság értesíti az igazságügyért felelős minisztert és a legfőbb ügyészt.

7. §

(1) Ha a Statútum 109. cikkének megfelelően a Statútum 77. cikk 2. bekezdés (a) pontja alapján a Bíróság által kiszabott pénzbüntetést Magyarországnak kell végrehajtania, de a Bíróság nem határozta meg a pénzbüntetés napi tételeinek számát vagy az egy napi tétel összegét, azt a Bíróság ítéletének elismerésekor a Fővárosi Törvényszék a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 50. §-ának megfelelően, határozatban állapítja meg. A pénzbüntetés így megállapított mértéke megegyezik a Bíróság határozatának jogerőre emelkedése napján érvényes, a Magyar Nemzeti Bank által közzétett átváltási árfolyamon forintra átszámított összegével.

(2) Ha a Bíróság által kiszabott pénzbüntetés mértéke nem éri el a pénzbüntetés Btk. szerint kiszabható legkisebb mértékét, akkor a Fővárosi Törvényszék a pénzbüntetést a Bíróság határozatának megfelelően állapítja meg, amelynek során a pénzbüntetés napi tételeinek legkisebb mértékét és az egy napi tétel összegét a Btk. 50. §-ában megjelölnél alacsonyabb mértékben és összegben is meghatározhatja.

(3) Ha a Bíróság által kiszabott pénzbüntetés mértéke meghaladja a pénzbüntetés Btk. szerint kiszabható legmagasabb mértékét, akkor a Fővárosi Törvényszék a Bíróság által kiszabott mértékének megváltoztatása nélkül a napi tételek számát a Btk. 50. §-ának megfelelően határozza meg. Ha a Bíróság által kiszabott pénzbüntetés mértéke meghaladja a pénzbüntetés Btk. szerint kiszabható legmagasabb mértékét, a napi tétel összege a Btk. 50. §-ában foglaltnál magasabb összegben is meghatározható.

(4) Ha a Statútum 77. cikk 2. bekezdés (b) pontja alapján kiszabott elkobzást Magyarországnak kell végrehajtania, azt a Bíróság ítéletének elismerésekor a Fővárosi Törvényszék a Btk. 74-76. §-ában foglalt rendelkezéseknek megfelelően vagyoneklobzásként ismeri el.

(5) Ha a Statútum 71. cikke alapján a Bíróság rendzavarás elkövetése miatt rendbírságot szab ki, és ezt Magyarországnak kell végrehajtania, ennek során a büntetőeljárásról szóló törvényben meghatározott, a vagyoni jellegű joghátrányok elengedésére vonatkozó rendelkezés alkalmazásának nincs helye.

8. §

- (1) Ez a törvény – a (2) bekezdésben meghatározott kivétellel – a kihirdetését követő napon lép hatályba.
- (2) A 4. § és az 5. § a Statútum 121. cikk 5. bekezdésében meghatározott időpontban lép hatályba.
- (3) A Módosítás, illetve a 4. § és az 5. § hatálybalépésének naptári napját a külpolitikáért felelős miniszter annak ismertté válását követően a Magyar Közlönyben haladéktalanul közzétett közleményével állapítja meg.
- (4) Az e törvény végrehajtásához szükséges intézkedésekről az igazságügyért felelős miniszter, valamint – a Statútum XI. és XII. Fejezetéből fakadó feladatok tekintetében – a külpolitikáért felelős miniszter gondoskodik.
- (5) A 10. § az Alaptörvény 24. cikk (9) bekezdése, a 12. § az Alaptörvény 4. cikk (5) bekezdése alapján sarkalatosnak minősül.
- (6) E törvény 13. § (2) bekezdése a rasszizmus és az idegengyűlölet egyes formái és megnyilvánulásai elleni, büntetőjogi eszközökkel történő küzdelemről szóló, 2008. november 28-i 2008/913/IB tanácsi kerethatározat 1. cikkének való megfelelést szolgálja.

9. §

- (1) A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 10. § d) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

[A bírósági végrehajtást (a továbbiakban: végrehajtás) végrehajtható okirat kiállításával kell elrendelni. A végrehajtható okiratok a következők:]

„d) a bíróság pénzbüntetésről, pénzbírságról, redbírságról, vagyonekobjásról, az elektronikus adat végleges hozzáférhetetlenné tételéről, az Európai Unió tagállamában büntetőeljáráásban bűncselekmény elkövetése miatt kiszabott pénzüsszegegről, az Európai Unió tagállamában büntetőeljáráásban alkalmazott vagyonekobjásról, valamint a Nemzetközi Büntetőbíróság által elrendelt vagyonekobjásról szóló értesítése,”

(2) A Vht. 165. § (1) bekezdés d) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(Ha a befolyt összeg nem fedezi a végrehajtás során behajtani kívánt valamennyi követelést, a kielégítési sorrend – a követelések jogcímét alapul véve – a következő:)

„d) a büntető és büntetés-végrehajtási, valamint a szabálysértési eljárásban az adóssal szemben megállapított, az állam javára fizetendő összeg, a vagyonekobbzásból eredő követelés, továbbá a Nemzetközi Büntetőbíróság határozatából eredő követelés (a polgári jogi igény kivételével),”

(3) A Vht. 210/D. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A pénzkövetelés behajtásának szabályai szerint kell fogatosítani a vagyonekobbzást a másik európai uniós tagállamban (e fejezetben a továbbiakban: másik tagállam) vagy a Nemzetközi Büntetőbíróság által elrendelt vagyonekobbzás végrehajtása során is, ha azt a vagyontárgy értékének megfelelő összegű pénzösszegben kifejezett vagyonekobbzásként rendeli el a bíróság.”

(4) A Vht. 210/F. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) Az (1) bekezdés szerint kell eljárni akkor is, ha a másik tagállamban, vagy a Nemzetközi Büntetőbíróság által elrendelt vagyonekobbzásra vonatkozó határozat végrehajtása nemzeti kulturális örökséghez tartozó ingatlanra történik, vagy a másik tagállammal kötött nemzetközi szerződés zárja ki a vagyonekobbzásból származó állami bevétel megosztását.”

(5) A Vht. 210/F. §-a a következő (8) bekezdéssel egészül ki:

„(8) Ha a vagyonekobbzást a Nemzetközi Büntetőbíróság nem pénzösszegben rendelte el, és azt a bíróság sem pénzösszegben kifejezett vagyonekobbzásként rendelte el Magyarországon, a vagyonekobbzást az ingatlanra a (4) bekezdés és e bekezdés szerint kell végrehajtani. A végrehajtó a becsérték közlésével egyidejűleg nyilatkozattételre hívja fel az MNV Zrt.-t arról, hogy a vagyonekobbzás végrehajtásának keretében az állam igényt tart-e az ingatlan tulajdonjogára. Ha az állam az ingatlan tulajdonjogára igényt tart, a végrehajtó felhívja az MNV Zrt.-t a végrehajtási költségek és a becsérték törvényszéki letéti számlára történő befizetésére, és a becsérték jogerős megállapítását követően az (1) bekezdés szabályainak alkalmazásával intézkedik a tulajdonjog bejegyzése iránt. Ha az állam az ingatlan tulajdonjogára nem tart igényt, a végrehajtó az árverésre vonatkozó szabályok megfelelő alkalmazásával értékesíti az ingatlant, ebben az esetben az államot a végrehajtási költségek, valamint a 165. § a)-c) pontjában és a 170. §-ban foglalt követelések kielégítése után fennmaradó pénzösszeg illeti meg.”

(6) A Vht. 210/G. §-a és az azt megelőző „Vagyonekhozás végrehajtásából befolyt összeg megosztása másik tagállammal” alcím címe helyébe a következő rendelkezések lépnek:

„Vagyonekhozás végrehajtásából befolyt összeg megosztása másik tagállammal és a Nemzetközi Büntetőbíróság részére történő átadása

210/G. § (1) Ha a másik tagállamban elrendelt vagyonekhozás végrehajtásából befolyt, a végrehajtási költségek fejében behajtott összegek levonása után fennmaradó, az államot megillető összeg meghaladja a tízezer eurót, a bírósági gazdasági hivatal az összeg 50%-át átutalja a másik tagállam részére.

(2) A Nemzetközi Büntetőbíróság által elrendelt vagyonekhozás végrehajtásából befolyt, a végrehajtási költségek fejében behajtott összegek levonása után fennmaradó, az államot megillető összeget a bírósági gazdasági hivatal átutalja a Nemzetközi Büntetőbíróság részére.”

10. §

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény a következő 14/A. §-sal egészül ki:

„14/A. § A 14. §-ban foglalt mentelmi jog nem jelenti akadályát az Alkotmánybíróság tagja felelősségre vonásának a Magyarország által elismert joghatósággal rendelkező nemzetközi bíróság joghatósága alá tartozó büntetőjogilag üldözendő cselekmény miatt.”

11. §

A Magyarország gazdasági stabilitásáról szóló 2011. évi CXCV. törvény a következő 20/A. §-sal egészül ki:

„20/A. § A 20. §-ban foglalt mentelmi jog nem jelenti akadályát a Tanács Elnöke felelősségre vonásának a Magyarország által elismert joghatósággal rendelkező nemzetközi bíróság joghatósága alá tartozó büntetőjogilag üldözendő cselekmény miatt.”

12. §

Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 75. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„75. § (1) A képviselő mentelmi joga nem terjed ki a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló törvény szerinti közigazgatási hatósági eljárásokra.

(2) A mentelmi jog nem jelenti akadályát a mentelmi joggal rendelkező személyek felelősségre vonásának a Magyarország által elismert joghatósággal rendelkező nemzetközi bíróság joghatósága alá tartozó büntetőjogilag üldözendő cselekmény miatt.”

13. §

(1) A Btk. a következő 151/A. §-sal és az azt megelőző alcím címmel egészül ki:

„Védett személyi minőség csalárd használata

151/A. § (1) Aki háború idején magát védett személynek kiadva, ezzel az ellenséges hatalom fegyveres erőinek vagy csoportjának tagját megtévesztve az ellenséges hatalom fegyveres erői vagy csoportja tagjának súlyos sérülést okoz, vagy őt ilyen módon fogságba ejti, büntett miatt két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) Aki az (1) bekezdés szerinti megtévesztés eredményeként az ellenséges hatalom fegyveres erőinek vagy csoportjának tagját megöli, büntett miatt öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

(2) A Btk. a következő 333/A. §-sal és az azt megelőző alcím címmel egészül ki:

„Népirtás, emberiség elleni vagy háborús bűncselekmény nyilvános tagadása

333/A. § Aki nagy nyilvánosság előtt

a) a 2016. évi ... törvénnyel kihirdetett Nemzetközi Büntetőbíróság Statútuma 6. cikkében meghatározott népirtás, 7. cikkében meghatározott emberiség elleni bűncselekmények vagy 8. cikkében meghatározott háborús bűncselekmények törvénnyel kihirdetett nemzetközi szerződéssel vagy az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa kötelező határozatával létrehozott nemzetközi büntető bíróság, vagy

b) e törvény XIII. fejezetében meghatározott emberiség elleni bűncselekmények vagy XIV. fejezetében meghatározott háborús bűncselekmények magyar bíróság

jogerős ítéletében megállapított elkövetését tagadja, kétségbe vonja, jelentéktelen színben tünteti fel vagy azt igazolni törekszik, büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

(3) A Btk. 459. § (1) bekezdés 23. pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(E törvény alkalmazásában)

„23. nemzetközi szerződés által tiltott fegyver vagy harci eszköz:

a) az 1913. évi XLIII. törvény 3.§ 2. pontja által kihirdetett, az 1899. évi július hó 29. napján Hágában kelt nyilatkozatban meghatározott olyan golyók, amelyek az emberi testben könnyen szétmennek vagy ellapulnak,

b) az 1955. évi 20. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a fojtó, mérges és egyéb hasonló gázok, valamint a bakteriológiai eszközök hadviselési célokra történő használatának eltiltására vonatkozóan Genfben, az 1925. évi június hó 17. napján kelt jegyzőkönyvben meghatározott fojtó, mérges és egyéb hasonló gáz, a bakteriológiai harci eszköz,

c) az 1975. évi 11. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a bakteriológiai (biológiai) és toxinfegyverek kifejlesztésének, előállításának és tárolásának megtiltásáról és e fegyverek megsemmisítéséről szóló, az Egyesült Nemzetek Szervezete XXVI. ülészakán, 1971. december 10-én elfogadott egyezmény 1. cikkében meghatározott bakteriológiai (biológiai) és toxinfegyver,

d) az 1984. évi 2. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a „Mértéktelen sérülést okozó vagy megkülönböztetés nélkül hatónak tekinthető egyes hagyományos fegyverek alkalmazásának betiltásáról, illetőleg korlátozásáról” szóló, Genfben, az 1980. évi október hó 15. napján kelt egyezményhez csatolt

da) I. Jegyzőkönyvben meghatározott röntgensugárral ki nem mutatható repesszel sérülést okozó fegyver,

db) az 1997. évi CXXXIII. törvénnyel kihirdetett II. Módosított Jegyzőkönyv 2. Cikk 1-5. pontjában meghatározott akna, távtelepítésű akna, gyalogság elleni akna, meglepő akna és más eszköz,

dc) III. Jegyzőkönyv 1. Cikk 1. pontjában meghatározott gyújtófegyver,

dd) IV. jegyzőkönyv I. Cikkében meghatározott vakító lézerfegyver,

e) az 1997. évi CIV. törvénnyel kihirdetett, a vegyifegyverek kifejlesztésének, gyártásának, felhalmozásának és használatának tilalmáról, valamint megsemmisítéséről szóló, Párizsban, 1993.

január 13-án aláírt egyezmény II. Cikk 1. és 7. pontjában meghatározott vegyifegyver vagy vegyi kényszerítő eszköz,

f) az 1998. évi X. törvénnyel kihirdetett Gyalogsági aknák alkalmazásának, felhalmozásának, gyártásának és átadásának betiltásáról, illetőleg megsemmisítéséről szóló, Oslóban, 1997. szeptember 18-án elfogadott egyezmény 2. Cikk 1. pontjában meghatározott gyalogsági akna,

g) a 2012. évi XI. törvénnyel kihirdetett, a Kazettás Lőszerokról szóló Egyezmény 2. Cikk 2. pontjában meghatározott kazettás lőszer, valamint 2. Cikk 13. pontjában meghatározott kisméretű ejtőlőszer;”

(4) A Btk. 465. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) E törvény 216. § (1) és (4) bekezdése, 332. §-a, 333. §-a és 333/A. §-a a rasszizmus és az idegengyűlölet egyes formái és megnyilvánulásai elleni, büntetőjogi eszközökkel történő küzdelemről szóló, 2008. november 28-i 2008/913/IB tanácsi kerethatározat 1. cikkének való megfelelést szolgálja.”

14. §

(1) A Btk. 154. § (1) bekezdésében és 155. § (1) bekezdésében a „hadműveleti vagy megszállt területen” szövegrész helyébe a „háború idején” szöveg lép.

(2) A Btk. 459. § (1) bekezdés 26. pont b) alpontjában az „a védett személyek elleni erőszak [149. § (1)-(2) és (4) bekezdés],” szövegrész helyébe az „a védett személyek elleni erőszak [149. § (1)-(2) és (4) bekezdés], a védett személyi minőség család használata [151/A. §],” szöveg lép.

INDOKOLÁS

ÁLTALÁNOS INDOKOLÁS

1. Az állandó Nemzetközi Büntetőbíróság (a továbbiakban: Bíróság) felállításának gondolata már az első világháború után felmerült, és a Nemzetek Szövetségének keretében folytak ennek érdekében előkészületek, jelentősebb előrelépés nélkül. A második világháborút követő, az ENSZ keretében tett újabb biztató lépéseket a hidegháború szakította félbe. A Bíróság kérdése 1989-ben került ismét napirendre az ENSZ-ben. Felállításának szükségességét az időközben létrehozott két ad hoc törvényszék, nevezetesen a volt Jugoszlávia területén elkövetett hasonló bűncselekmények megbüntetésére létrehozott Nemzetközi Törvényszék (1993), valamint a Ruanda területén elkövetett népirtásért és a nemzetközi humanitárius jog egyéb súlyos megsértéséért felelős személyek megbüntetésére létrejött Nemzetközi Büntetőtörvényszék (1994) létrehozásával járó problémák is igazolták. Magyarország a Nemzetközi Büntetőbíróság létrehozásának aktív támogatója volt az előkészületek folyamán, annak a 60-70 országot tömörítő csoportnak a tagjaként, amelynek vezető és kezdeményező magvát az Európai Unió tagállamai képezték. A Bíróság ügyében hazánk azt az álláspontot képviselte, hogy a nemzetközi béke és biztonság fenntartása, valamint az emberi jogok védelme érdekében a legsúlyosabb nemzetközi bűncselekmények elkövetőinek egy nemzetközi bírói fórumon történő felelősségre vonása feltétlenül szükséges. A Statútum elfogadása céljából 1998. június 15. és július 17. között ülésezett az ENSZ diplomáciai konferenciája, amelyen a 2124/1998. (V. 6.). Korm. határozat alapján Magyarország küldöttsége is részt vett és döntött 127 ország küldöttségével együtt a Statútum elfogadásáról.

2. A Bíróság a népirtás bűncselekménye, az emberiesség elleni és a háborús bűncselekmények (nem-nemzetközi fegyveres konfliktusok esetén is), továbbá – elvi lehetőségként – az agresszió elkövetésében részes személyek felett rendelkezik joghatósággal. Az emberiesség elleni és a háborús bűncselekmények részletes meghatározását a Statútum tartalmazza. Az agressziót elkövetőkkel szemben a Bíróság ténylegesen csak azt követően gyakorolhatja a joghatóságát, hogy az agresszió bűncselekményét a Statútumba iktató, 2010-ben Kampalában elfogadott módosítás 2017-et követően hatályba lép.

A Bíróság eljárását bármely részes állam, a Biztonsági Tanács és a főügyész kezdeményezheti. A Biztonsági Tanács által történő kezdeményezés esetét kivéve a Bíróság csak abban az esetben

gyakorolhatja joghatóságát, ha a Statútumnak részese vagy az az állam, amelynek területén elkövették a bűncselekményt, vagy pedig az elkövető állampolgársága szerinti állam. A nem részes államok egy adott esetre korlátozva is elfogadhatják a Bíróság joghatóságát. A Bíróság nemzeti intézményeket kiegészítő jellegéből (komplementaritás) következően a fenti feltételek teljesülése esetén is csak akkor járhat el, ha az erre egyébként jogosult állam nem kívánja vagy nem képes gyakorolni büntető joghatóságát. A Biztonsági Tanácsnak jogában áll az ENSZ Alapokmány VII. Fejezete alapján elfogadott határozatával legfeljebb 12 hónapra felfüggeszteni az eljárást.

A Bíróság szervei az Elnökség, a Tárgyalás-előkészítő, az Elsőfokú és a Fellebbviteli Tanácsok, valamint a főügyész és a Hivatal. A 18 bírót, akiknek különböző állampolgároknak kell lenniük, a részes államok jelölik saját állampolgáraik közül, és őket a Részes Államok Közgyűlése választja meg titkos szavazással 9 évre. A főügyészt – majd megválasztását követően az általa jelölt helyetteseit – szintén a Részes Államok Közgyűlése választja titkos szavazással, 9 évre. A jegyzőt a bírák választják 5 évre. Feladata a Bíróság nem igazságszolgáltatási jellegű, adminisztratív működésének biztosítása.

A Statútum számos fontos büntetőjogi alapelvet nevesít, így a nullum crimen sine lege elvét, valamint a visszaható hatály tilalmát. A Statútum kizárja a benne nevesített bűncselekmények elévülését. A Bíróság csak természetes személyek felett ítélezhet, akiket hivatalos minőségük nem mentesít a büntetőjogi felelősség alól, illetve az nem szolgálhat büntetésük csökkentésének alapjául. A Statútum tartalmazza a nemzetközileg elfogadott eljárási alelveket, így a vádlott jelenlétében lefolytatandó nyilvános tárgyalás követelményét és az ártatlanság vélelmének elvét. A vádlottnak jogában áll megismerni a vádat, a védelme előkészítéséhez szükséges eszközökkel, illetve védővel rendelkezni. A Statútum a sértettek és a tanúk megfelelő védelméről is gondoskodik, tekintettel a Bíróság különleges joghatóságából következően elé kerülő ügyekre. A Bíróság Elsőfokú Tanácsainak határozatai ellen fellebbezésnek van helye; megengedett továbbá az ítélet felülvizsgálata új, döntő körülmények utólagos felmerülése esetén. A Statútum kimondja a részes államok Bírósággal való együttműködési kötelezettségét. A Bíróság hivatalos nyelvei megegyeznek az ENSZ hivatalos nyelveivel. A Bíróság munkanyelve az angol és a francia.

A Bíróság által kiszabható büntetések az alábbiak: legfeljebb életfogytig tartó szabadságvesztés, pénzbüntetés és a bűncselekményből származó haszon elkobzása. A szabadságvesztés büntetés végrehajtásának helyét a Bíróság jelöli ki az erre vállalkozó államok listájáról.

3. A Statútum abból indul ki, hogy a nemzetközi büntetőjog érvényesítése kétféleképpen valósul meg: egyrészt közvetlen érvényesítés, másrészt közvetett érvényesítés útján. A Statútum lehetővé teszi, hogy a hatálya alá tartozó nemzetközi bűncselekmények elkövetőit közvetlenül a nemzetközi jog – azaz a Statútum – alapján nemzetközi szervezet – a Bíróság – előtt vonják felelősségre függetlenül a nemzeti jogoktól. Másfelől a Statútum által szabályozott bűncselekmények elkövetőinek felelősségre vonását nemzeti hatóságok, a nemzeti jog alapján is végrehajthatják. Ugyanakkor ez nem jelenti azt, hogy a Statútum kifejezetten kötelezné az aláíró államokat, hogy az abban felsorolt bűncselekményeket átültessék a belső jogukba. Az is igaz ugyanakkor, hogy a Statútum Preambulumának 6. bekezdése feltételezi, miszerint a nemzetközi szokásjogból levezethető az államok kötelezettsége a nemzetközi bűncselekmény elkövetőinek felelősségre vonására. Ebből következik a komplementaritás elve, mely szerint a Statútum nem helyettesíti a nemzeti büntetőjogot, hanem csak kiegészíti azt. Ezen elv alapján a nemzeti büntetőjog elsőbbséget élvez a nemzetközi bűncselekmények felelősségre vonása terén.

A komplementaritás elve, ahogy azt a Statútum Preambuluma hangsúlyozza, azt jelenti, hogy a Bíróság eljárása a nemzeti büntető joghatóságokhoz képest kiegészítő jellegű. A komplementaritás materiális szempontból azt fejezi ki, hogy a nemzetközi bűncselekmények üldözése az egyes szuverén államoknak is feladata. A komplementaritás ebben az értelemben azt a követelményt is jelenti, hogy a nemzetközi büntetőbíráskodás csak a legsúlyosabb jogsértésekre terjedjen ki. A Statútum ennek megfelelően a Bíróság joghatóságát a nemzetközi közösség egészét érintő legsúlyosabb büntetésekre: a népirtásra, a háborús és emberiség elleni bűntettekre és az agresszió bűntettére korlátozza. De még ezek esetében is csak akkor jár el a Bíróság, ha a cselekmény kellő súlyú és a nemzetközi közösség érdekében áll, hogy a Bíróság ítélkezzen.

Eljárási értelemben a komplementaritás azt jelenti, hogy nem a Bíróságnak, hanem a nemzeti igazságszolgáltatásnak van elsődleges joghatósága. E vonatkozásban a Statútum szakít a korábbi megoldásokkal. A nürnbergi törvényszéket azért hozták létre, hogy a felállított nemzetközi bíróság ítélkezzen a háborús főbűnösök ügyében, ne pedig más. A jugoszláviai törvényszék alapokmányának 9. cikke deklarálja, hogy a nemzetközi törvényszéknek és a nemzeti bíróságoknak párhuzamos joghatósága van a volt Jugoszlávia területén 1991. január 1. után elkövetett és a nemzetközi humanitárius jogot súlyosan sértő bűntettek üldözésére. Mivel azonban a törvényszék felállításával a Biztonsági Tanács az ENSZ Alapokmánya VII. fejezetében foglalt jogát gyakorolta, a 9. cikk egyben a törvényszék elsődleges joghatóságát is megállapítja. Ennek megfelelően a Törvényszék "az eljárás bármely szakaszában hivatalosan kérheti a nemzeti bíróságokat, hogy joghatóságukat engedjék át a Nemzetközi Törvényszéknek". A nemzeti

bíróságok ilyenkor nem formálhatnak igényt arra, hogy maguk bírálják el a kérdéses büntetteket, még ha a nemzeti joguk szerint ezt meg is tehetnék.

Ezzel szemben a Bíróságnak alárendelt joghatósága van: csak akkor foglalkozhat az ügygel, ha a nemzeti bíróságok képtelenek, vagy nem hajlandók eljárni azon büntettek elkövetőivel szemben, amelyeket a Statútum a Bíróság joghatósága alá utal.

A képtelenség azt jelenti, hogy a nemzeti igazságszolgáltatás összeomlott, szétesett a bűnüldözői és igazságügyi szervezet, amely gondoskodna a gyanúsított elfogásáról, vagy a bizonyítékok összegyűjtéséről.

A hajlandóság hiányát akkor lehet megállapítani, ha nem indítanak eljárást, vagy elfogadhatatlan mértékben elhúzzák a megindított eljárást, és ebből arra lehet következtetni, hogy hiányzik a valóságos szándék a terhelt felelősségre vonására. A hajlandóság hiánya megállapítható akkor is, ha egyértelmű, hogy csak azért indítanak és folytatnak le eljárást, hogy így megóvják a terheltet a tényleges felelősségre vonástól és attól, hogy megfelelő büntetéssel sújtsák. Végül, a hajlandóság hiányára utal, ha az eljárást nem függetlenül és pártatlanul, valamint olyan módon folytatják le, hogy ebből a felelősségre vonás szándékának hiányára lehet következtetni (17. cikk). A hajlandóság hiánya és a képtelenség kérdésében a döntést maga a Bíróság hozza meg.

A Bíróság a joghatósága alá tartozó büntettek elkövetőivel szemben is csak akkor járhat el, ha vagy a cselekmény elkövetésének helye vagy a terhelt állampolgársága szerinti állam részese a Statútumnak. E korlátozás nem érvényesül akkor, ha az ügyet (pontosabban az olyan szituációt, amelyben egy vagy több, a Bíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmény elkövetése valószínűsíthető) a Biztonsági Tanács utalta a Bíróság elé. Arra is van lehetőség, hogy olyan államok, amelyek nem részesei a Statútumnak, nyilatkozattal elfogadják a Bíróság joghatóságát (12. és 13. cikkek).

4. A Magyar Köztársaság már a Statútum kidolgozásának is aktív résztvevője volt. A Statútum 1999. január 15-én – a 2296/1998. (XII. 30.) Korm. határozatban megadott felhatalmazás nyomán – magyar részről aláírásra került. A Statútumot az Országgyűlés a 72/2001. (XI. 7.) OGY határozattal megerősítette, a Magyar Köztársaság megerősítő okiratának letétbe helyezése 2001. november 30. napján megtörtént.

A Statútum a 126. Cikk értelmében a hatvanadik állam megerősítő, elfogadó, jóváhagyó vagy csatlakozási okiratának elhelyezése utáni hatvan napot követő hónap első napján lép hatályba. A 60. megerősítő okiratnak az ENSZ Főtitkáránál történő letétbe helyezése 2002. április 11. napján megtörtént; a Statútum így 2002. július 1. napján hatályba lépett.

A részes államok közgyűlése évente ülésezik, ennek során áttekinti a Bíróság működéséhez kapcsolódó fontosabb kérdéseket és dönt többek között a Bíróság éves költségvetésének elfogadásáról. A Bíróság bíráinak a megválasztása háromévenként történik. A Bíróság székhelye Hágában van. A Statútum rendelkezéseihez fenntartások nem fűzhetőek. A Bíróság önálló jogi személyiséggel rendelkező nemzetközi intézmény. Működésének költségei a részes államok által fizetett tagdíjakból, az ENSZ által biztosított alapokból, valamint önkéntes hozzájárulásokból kerülnek fedezésre.

A Statútumot a nemzetközi szerződésekkel kapcsolatos eljárásról szóló 2005. évi L. törvény (a továbbiakban: Nsztv.) 7. § (3) bekezdés b) pontja és 9. § (1) bekezdése alapján törvénnyel kell kihirdetni.

5. 2010. júniusában került sor az ugandai Kampalában a Nemzetközi Büntetőbíróság Statútumának átfogó módosító konferenciájára, ahol elfogadtak a törvényjavaslatban is szereplő módosítást. A június 10-én elfogadott módosítás eredményeképpen a tiltott fegyverek használatának szélesebb köre válik a Statútum által büntetendő cselekménnyé, mert azok alkalmazása a módosítás eredményeképpen a nem-nemzetközi fegyveres konfliktusokban is a Statútum alá tartozó bűncselekmény lesz. A törvényjavaslat tartalmazza a Módosítás kötelező hatályának elismerésére vonatkozó felhatalmazást és a Módosítás kihirdetését is.

6. A Statútum belső jogrendbe illesztéséhez szükséges a mentelmi joggal kapcsolatos, kétharmados szavazattöbbséget igénylő sarkalatos törvények és a végrehajtással kapcsolatos törvények módosítása is.

A Statútum 27. Cikke úgy rendelkezik, hogy a Statútum „a hivatalos minőségre való tekintet nélkül egyaránt vonatkozik minden személyre.”

A Statútum 27. Cikke alapján a hatályos belső jogot úgy kell módosítani, hogy az érintett személyi kör jogállását szabályozó törvényekben biztosított mentelmi jog, illetve a büntetőjogi felelősségre vonást feltételesen elhalasztó egyéb mentesség ne akadályozza a Bíróságot a joghatósága alá tartozó cselekmények szerinti eljárásában.

7. A Statútum elfogadása két új bűncselekményi tényállás megalkotását is szükségessé tette. Az egyik az ellenséges hadsereghez tartozó személyek alattomos megölését nyilvánítja büntetendő cselekménynek az ún. „hitzegés” (védett személyi minőség csalárd használata) tényállásában, míg a másik tényállás a népirtás, emberiség elleni vagy háborús bűncselekmény nyilvános tagadását. Emellett a módosítás kivezeti a hadműveleti vagy megszállt terület fogalmát az azt jelenleg

alkalmazó tényállásokból, és azt egy honvédelmi szempontból indokoltabb, megfelelőbben értelmezhető fogalomra cseréli.

RÉSZLETES INDOKOLÁS

Az 1. és 2. §-hoz

A törvényjavaslat 1. §-a a Statútum kihirdetéséről szóló rendelkezést tartalmazza, míg a 2. § tartalmazza a Statútum hiteles angol nyelvű szövegét és a hivatalos magyar nyelvű fordítást.

A 3-5. §-hoz

A törvényjavaslat 3. §-a a Statútum 2010. június 10-én elfogadott módosítása (a továbbiakban: Módosítás) kötelező hatályának elismerésére ad felhatalmazást, a 4. § a Módosítás kihirdetéséről rendelkezik, míg az 5. § tartalmazza a Módosítás hiteles angol nyelvű szövegét és hivatalos magyar fordítását.

A 6. §-hoz

A törvényjavaslat 6. §-a a Statútum nemzetközi együttműködésről és jogsegélyről szóló rendelkezéseinek alkalmazása során a Statútum és a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: Nbjt.) szabályainak az összehangolásáról rendelkezik, valamint az Nbjt. alkalmazása során felmerülő eljárási szabályokat tisztázza.

A 7. §-hoz

A törvényjavaslat 7. §-ában kaptak helyet a hazai büntetőeljárásjog és a végrehajtás jogintézményeinek a Statútum alapján lefolytatott ügyben való alkalmazási szabályai. Ezek szerint a pénzbüntetés és az elkobzás szabályaira – a szükséges eltérésekkel – a Büntető Törvénykönyv, a rendbíróság szabályaira a büntetőeljárási törvény szabályait kell alkalmazni.

A 8. §-hoz

A rendelkezés a törvényjavaslat hatálybaléptető rendelkezését tartalmazza. A nemzetközi jogilag már hatályba lépett Statútumot kihirdető rendelkezések a kihirdetést követő napon lépnek hatályba, míg a Módosítás kihirdetéséről rendelkező és a Módosítás szövegét tartalmazó rendelkezések csak a Módosítás nemzetközi jogi hatálybalépésével egyidejűleg lépnek hatályba. Mivel ez az időpont még nem ismeretes, ezt a jövőbeli időpontot a külpolitikáért felelős miniszter közleményében állapítja meg.

A 9. §-hoz

A Statútum 109. cikk 2. pontja kimondja, hogy ha a Részes Állam nem tudja érvényesíteni az elkobzást elrendelő határozatot, a jóhiszemű harmadik személyek jogainak sérelme nélkül intézkedik a Bíróság által elkobozni rendelt jövedelem, tulajdon vagy vagyontárgy értékének

visszaszerzése iránt. A 3. pont pedig akként rendelkezik, hogy azokat a javakat, vagy ingatlantulajdonok eladásából származó jövedelmeket, illetve, adott esetben, a más tulajdon eladásából származó olyan bevételt, amelyhez az Állam a Bíróság ítéletének végrehajtása révén jutott, átadja a Bíróságnak.

A Statútum 109. cikk fenti pontjainak való megfelelés érdekében először is azt kell tisztázni, hogy a Bíróság a vagyonekhozást meghatározott összegben rendelte-e el, vagy határozata meghatározott vagyontárgy vagy az elkövető teljes vagyonának elkobzásáról szól, illetve, hogy annak végrehajtását a hazai bíróság miként rendeli el.

A Vht. 210/D. § (1) bekezdése értelmében a pénzüsszegben elrendelt vagyonekhozás végrehajtását a pénzkövetelés behajtásának szabályai szerint kell foganatosítani. A Statútum 109. cikkének való megfeleléshez itt kellene rendelkezni arról, hogy a pénzkövetelés behajtásának szabályai szerint kell foganatosítani a vagyonekhozást a Bíróság által elrendelt vagyonekhozás végrehajtása során is, ha azt a vagyontárgy értékének megfelelő összegű pénzüsszegben kifejezett vagyonekhozásként rendeli el. (Ilyenkor a befolyt pénzüsszeget át kell majd adni a Bíróság számára.)

A Vht. 210/E. § (1) bekezdése értelmében az ingók, és a pénzforgalmi szolgáltatónál kezelt pénzüsszegek esetében az adós vagyontárgyait a pénzkövetelés végrehajtásának szabályai szerint kell végrehajtás alá vonni, és az államot a végrehajtás során befolyt összeg illeti meg. Ingók esetében tehát értékesítésre kerül sor, az így befolyt vételár pedig pénzüsszeghez juttatja az államot, ezért a Statútum 109. cikk 3. pontjának való megfelelés érdekében csak intézkedni kell a befolyt vételár Bíróság részére történő átutalása iránt.

A Vht. 210/F. § (1) bekezdése az ingatlanra elrendelt vagyonekhozás esetén speciális szabályokat tartalmaz, ilyenkor ugyanis az elkobzott ingatlan az állam tulajdonába kerül. Viszont a Bíróság határozatával elrendelt vagyoni szankciók végrehajtásának az a célja, hogy a Bíróság a 109. cikk 2. pontja értelmében az elkobozni rendelt jövedelem, tulajdon vagy vagyontárgy értékét szerezzék meg. Már a Statútum kihirdetésére irányuló 2003-as törvényjavaslat is tartalmazott egy Vht.-módosítást annak érdekében, hogy ilyen esetben az ingatlanra vezetett vagyonekhozás végrehajtásának eredményeként az állam pénzüsszeghez jusson hozzá. Így a Vht. ingatlanra kimondott vagyonekhozási szabályait kiegészítette azzal, hogy Bíróság által elrendelt vagyonekhozás végrehajtása során a végrehajtó az árverésre vonatkozó szabályok megfelelő alkalmazásával értékesíti az ingatlant. Ez a megoldás jelenleg is megfelelően biztosítaná a Bíróság elkobzást elrendelő határozatának hazai végrehajtását, és a Statútum 109. cikk 2. és 3. pontjának való megfelelést.

Ilyenkor is lehetőséget kell biztosítani azonban az államnak az elkobzott vagyon tulajdonjogának megszerzésére. Így ha az állam az ingatlan tulajdonjogára tart igényt, úgy jelenleg a Vht. 210/F. § (4) és (5) bekezdésében foglalt eljárás – megfelelő eltérésekkel – alkalmazható a Bíróság által elrendelt vagyonelkobzás végrehajtására is. Ilyenkor a végrehajtó a pénzkövetelés behajtására irányadó szabályok szerint intézkedik az ingatlan lefoglalása iránt, egyúttal adó- és értékbizonyítványt beszerelve megállapítja az ingatlan becsértékét. A végrehajtási jog bejegyzése iránti megkeresésben behajtandó követelésként a vagyonelkobzást, végrehajtást kérőként pedig az államot kell megjelölni, amelynek nevében az MNV Zrt. jár el. A végrehajtó a becsértéket közli az MNV Zrt.-vel, amely nyilatkozik arról, hogy a vagyonelkobzás végrehajtásának keretében az ingatlan tulajdonjogára igényt tart az állam, majd a végrehajtó a becsérték jogerős megállapítását követően intézkedik a tulajdonjog bejegyzése iránt. Ezt követően a végrehajtó az MNV Zrt.-t a végrehajtási költségek és a becsérték törvényszéki letéti számlára történő befizetésére hívja fel, amit a bírósági gazdasági hivatal átutal a Nemzetközi Büntetőbíróság részére.

Kétségtelen, hogy az állami tulajdonláshoz bizonyos vagyontárgyak esetében gazdaságpolitikai, biztonsági, egyéb okból közérdek fűződhet. Az ingók tekintetében a Vht. 210/E. § (4) bekezdése kimondja, hogy mentesek a végrehajtás alól a kölcsönzött kulturális javak különleges védelméről szóló törvényben meghatározott tanúsítványban felsorolt kulturális javak a különleges védelem időtartama alatt. Így ez további szabályozást nem igényel. Ingatlanok vonatkozásában szükséges a 210/F. § (2) bekezdésének kiegészítése azzal, hogy az ingatlanra az állam tulajdonjogát kell bejegyezni akkor is, ha a Bíróság által elrendelt vagyonelkobzásra vonatkozó határozat végrehajtása nemzeti kulturális örökséghez tartozó ingatlanra történik.

A Statútum 109. cikk 3. pontjának értelmében, ha a vagyonelkobzással pénzösszeghez jut a végrehajtást foganatosító állam, úgy a meghatározott összegben elrendelt vagyonelkobzás szerinti összeg, illetve a meghatározott vagyontárgyra vagy az elkövető teljes vagyonára vezetett végrehajtásból befolyt összeg (ami ingatlanok esetében az árverésből vagy az MNV Zrt. által kifizetett vételárból származó összeget jelenti) illeti meg a Bíróságot. Ennek érdekében a Vht.-ban ki kell mondani azt is, hogy minden olyan bevételt, amelyhez az állam a Bíróság ítéletének végrehajtása révén jutott, átadja a Bíróságnak.

A végrehajtás menetében tovább haladva szükséges rendezni azt a helyzetet is, amikor a befolyt összeg nem fedezi a végrehajtás során behajtani kívánt valamennyi követelést. Ezért ki kell egészíteni a Vht. kielégítési sorrendet meghatározó 165. § (1) bekezdés d) pontját a Bíróság határozatából eredő követelésekkel.

A 10-12. §-hoz

A Statútum 27. Cikke úgy rendelkezik, hogy a Statútum „a hivatalos minőségre való tekintet nélkül egyaránt vonatkozik minden személyre.”

A Statútum 27. Cikke alapján a hatályos belső jogot úgy kell módosítani, hogy az érintett személyi kör jogállását szabályozó törvényekben biztosított mentelmi jog, illetve a büntetőjogi felelősségre vonást feltételesen elhalasztó egyéb mentesség ne akadályozza a Bíróságot a joghatósága alá tartozó cselekmények szerinti eljárásában.

Ez jelen esetben csak az országgyűlési képviselők, az Alkotmánybíróság tagjai és a Költségvetési Tanács elnöke mentelmi jogának módosítását igényli törvényi szinten, figyelemmel arra, hogy a legtöbb mentelmi jogi szabályozás – így a háznagyra, szószólóra, ügyészekre, bírákra, bírósági ülnökökre, Honvédelmi Tanács tagjaira, alapvető jogok biztosára, az Állami Számvevőszék elnökére, EP képviselőkre és az európai parlamenti képviselők választásán jelöltként igazolt személyekre vonatkozó – az országgyűlési képviselőket megillető mentelmi jogra utal, amikor egyéb tisztségeknél ezt a kérdést szabályozza. Nyilvánvaló így, hogy az országgyűlési képviselőket megillető mentelmi joggal rendelkező egyéb tisztségekre is ki fog terjedni a törvényjavaslat általi módosítás után az a korlátozás, hogy a Statútumban szabályozott bűncselekmények esetében a mentelmi jogra hivatkozva nem lehet mentesülni a felelősségre vonás alól.

A 13. §-hoz

1. Mind az 1949. évi Genfi Egyezmények I. Kiegészítő Jegyzőkönyvének (a továbbiakban I. Kiegészítő jegyzőkönyv) 37. cikke, mind a Statútum 8. cikk (2) bekezdés b) pontjának xi. pontja büntetni rendeli az ún. „hitzegést”, azaz az ellenséges hadsereghez tartozó személyek alattomos megölését. A Statútum tényállási elemei, illetve az I. Kiegészítő Jegyzőkönyv 37. cikke alapján ez azt az esetet fedi le, amikor az ellenségben bizalmat keltve őt – e bizalommal való visszaélés szándékával – abban a hitben tartják, hogy az elkövetőt a fegyveres összeütközésre vonatkozó nemzetközi szabályok alapján védelem illeti meg, tekintettel arra, hogy az ellenség megtévesztése arra irányul, hogy védett személlyel áll szemben.

Mindezekre figyelemmel, a Statútummal és az I. Kiegészítő Jegyzőkönyvvel való teljes összhang megteremtése érdekében indokolt a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) háborús bűncselekményeket meghatározó XIV. Fejezetébe beilleszteni a védett személyi minőség csalárd használata tényállását.

A tényállás szövegezése a Btk. fogalomhasználatához igazodva törekszik az I. Kiegészítő Jegyzőkönyv 37. cikkében körülírt elkövetési magatartások teljes körű, ugyanakkor megfelelően

absztrakt szabályozására. A bűncselekményt az ellenséges fegyveres erők vagy csoportok tagjai követhetik el egymással szemben. A megtévesztésnek arra kell irányulnia, hogy az ellenséges fegyveres erő vagy csoport tagjában az a meggyőződés alakuljon ki, hogy védett személlyel áll szemben, nem kell támadástól tartania. A megtévesztés eredményeként kialakult bizalommal visszaélve az elkövető az ellenséges fegyveres erő vagy csoport tagját megöli, neki súlyos sérülést okoz, vagy fogságba ejti. A büntetési tételek ezen eredményekre figyelemmel lettek meghatározva.

2. A rasszizmus és az idegengyűlölet egyes formái és megnyilvánulásai elleni, büntetőjogi eszközökkel történő küzdelemről szóló, 2008. november 28-i 2008/913/IB tanácsi kerethatározat (a továbbiakban: kerethatározat) 1. cikk (1) bekezdésének c) pontja szerint:

„(1) Minden tagállam meghozza a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a következő szándékos cselekmények büntetendők legyenek:

(...)

c) a Nemzetközi Büntetőbíróság statútumának 6., 7., illetve 8. cikkében meghatározott népiirtás, emberiség elleni vagy háborús bűncselekmény nyilvánosság előtti védelmezése, tagadása vagy súlyosan jelentéktelen színben való feltüntetése faji, bőrszín szerinti, vallási, származás szerinti vagy nemzeti, illetve etnikai hovatartozásuk alapján meghatározott személyek egy csoportja vagy e csoport valamely tagja ellen irányuló módon, amennyiben az adott cselekményt olyan módon valósítják meg, hogy az e csoport vagy annak valamely tagja ellen erőszakra vagy gyűlöletre való uszításra alkalmas”

Ugyanezen bekezdés d) pontja a következőképpen rendelkezik:

„d) a Nemzetközi Katonai Törvényszéknek az 1945. augusztus 8-i Londoni Egyezményhez csatolt chartája 6. cikkében meghatározott bűncselekmények nyilvánosság előtti védelmezése, tagadása vagy súlyosan jelentéktelen színben való feltüntetése faji, bőrszín szerinti, vallási, származás szerinti vagy nemzeti, illetve etnikai hovatartozásuk alapján meghatározott személyek egy csoportja vagy e csoport valamely tagja ellen irányuló módon, amennyiben az adott cselekményt olyan módon valósítják meg, hogy az e csoport vagy annak valamely tagja ellen erőszakra vagy gyűlöletre való uszításra alkalmas.”

Az Európai Unió Bizottsága az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak címzett, a rasszizmus és az idegengyűlölet egyes formái és megnyilvánulásai elleni, büntetőjogi eszközökkel történő küzdelemről szóló 2008/913/IB tanácsi kerethatározat végrehajtásáról szóló jelentésében úgy ítélte meg, hogy a Btk. 333. §-ában szabályozott, a nemzetiszocialista vagy kommunista rendszerek

bűneinek nyilvános tagadása tényállásával megfelelünk a kerethatározat 1. cikk (1) bekezdése d) pontjának, azonban a c) pontnak nem.

A Statútum kihirdetésével nyílik meg a lehetőség arra, hogy a Statútum 6., 7. és 8. cikkében meghatározott bűncselekmények nyilvános tagadását, a nemzetiszocialista vagy kommunista rendszerek bűneinek nyilvános tagadásához hasonlóan, a Btk. büntetni rendelje.

A kerethatározat 1. cikk (4) bekezdése lehetőséget ad arra, hogy bármely tagállam nyilatkozatot tegyen arról, hogy az (1) bekezdés c) vagy d) pontjában említett bűncselekmények tagadását vagy súlyosan jelentéktelen színben való feltüntetését csak abban az esetben rendeli büntetni, ha az ezekben a pontokban említett bűncselekmények elkövetését az adott tagállam nemzeti bíróságának és/vagy valamely nemzetközi bíróságnak a jogerős határozata, vagy csak valamely nemzetközi bíróság jogerős határozata állapította meg. A Javaslat a tényállás alkalmazhatósága és a jogbiztonság érdekében élni kíván ezzel a lehetőséggel, így ennek megfelelően került megfogalmazásra a Btk. 333/A. §-ába illesztendő, a népirtás, emberiség elleni vagy háborús bűncselekmény nyilvános tagadása alcímmel rendelkező tényállás.

3. Tekintettel arra, hogy a Btk. 155. §-a szerinti tényállás és a 459. § (1) bekezdés 23. pontjában szereplő értelmező rendelkezés nincs teljes összhangban – az értelmező rendelkezésben nem szerepel a „harciszköz” fogalom, míg a tényállásban igen, ezért szükséges a „harciszköz” kifejezést a 459. § 23. pontjában is feltüntetni. Ezen túlmenően, mind a Statútum 8. cikk 2. bekezdés b) pontjának xix. alpontjában, mind a 8. cikkre vonatkozó kampalmai módosításban megjelenik az „ellapuló lövedékek ...” tiltása, amely eddig hiányzott a Btk.-ból. A Javaslat ezt a hiányosságot orvosolja azzal, hogy az ilyen lövedékek használatát tiltó, *„az első két nemzetközi békeértekezleten megállapított több egyezmény és nyilatkozat becikkelyezése tárgyában elfogadott 1913. évi XLIII. törvény”* 3. §-ával becikkelyezett, *„oly golyók alkalmazásának tilalmáról, amelyek az emberi testben könnyen szétmennek vagy ellapulnak”* szülő nyilatkozattal is kiegészíti a nemzetközi szerződés által tiltott fegyvert és harciszközt meghatározó értelmező rendelkezést.

A 14. §-hoz

1. A Btk. a „hadműveleti vagy megszállt terület” fogalmát két helyen használja, a 154. §-ban (Háborús fosztogatás) és a 155. §-ban (Nemzetközi szerződés által tiltott fegyver alkalmazása).

A honvédelemről és a Magyar Honvédségről, valamint a különleges jogrendben bevezethető intézkedésekről szóló 2011. évi CXIII. törvény nem definiálja a „hadműveleti terület” fogalmát, csak a „műveleti terület” fogalmát. Katonai szakértői szinten a hadművelet/művelet vagy

hadműveleti terület/műveleti terület elhatárolásnak nincs jogi relevanciája, azaz egyik fogalomból sem következik, hogy az csak nemzetközi, illetve nem nemzetközi konfliktusban alkalmazandó, vagy bármilyen más, katonai tevékenységgel járó helyzetben. Így magából a „hadműveleti terület” kifejezésből nem lehet semmilyen, a nemzetközi és nem nemzetközi konfliktusra vonatkozó elhatárolásra következtetni.

A Btk. 154. §-a és 155. §-a szerinti magatartások tekintetében a jelenlegi földrajzi jellegű behatárolással szemben sokkal kiterjedtebb garanciát nyújt a „háború idején” meghatározás által a büntetni rendelt magatartások egyes minősített időszakokhoz kötése. Ezzel ugyanis a büntetőjogi védelem mindazon esetekre kiterjed, amelyeknél egyébként – leszámítva a megszállt területen történő elkövetés viszonylag pontos meghatározhatóságát – a hadműveleti terület jogi meghatározottsága hiányában értelmezési aggályok merülhetnének fel.

2. A Btk. új 151/A. §-a tartalmilag személy elleni erőszakos bűncselekmény, így az erre vonatkozó definíció megfelelő kiegészítése is szükséges.